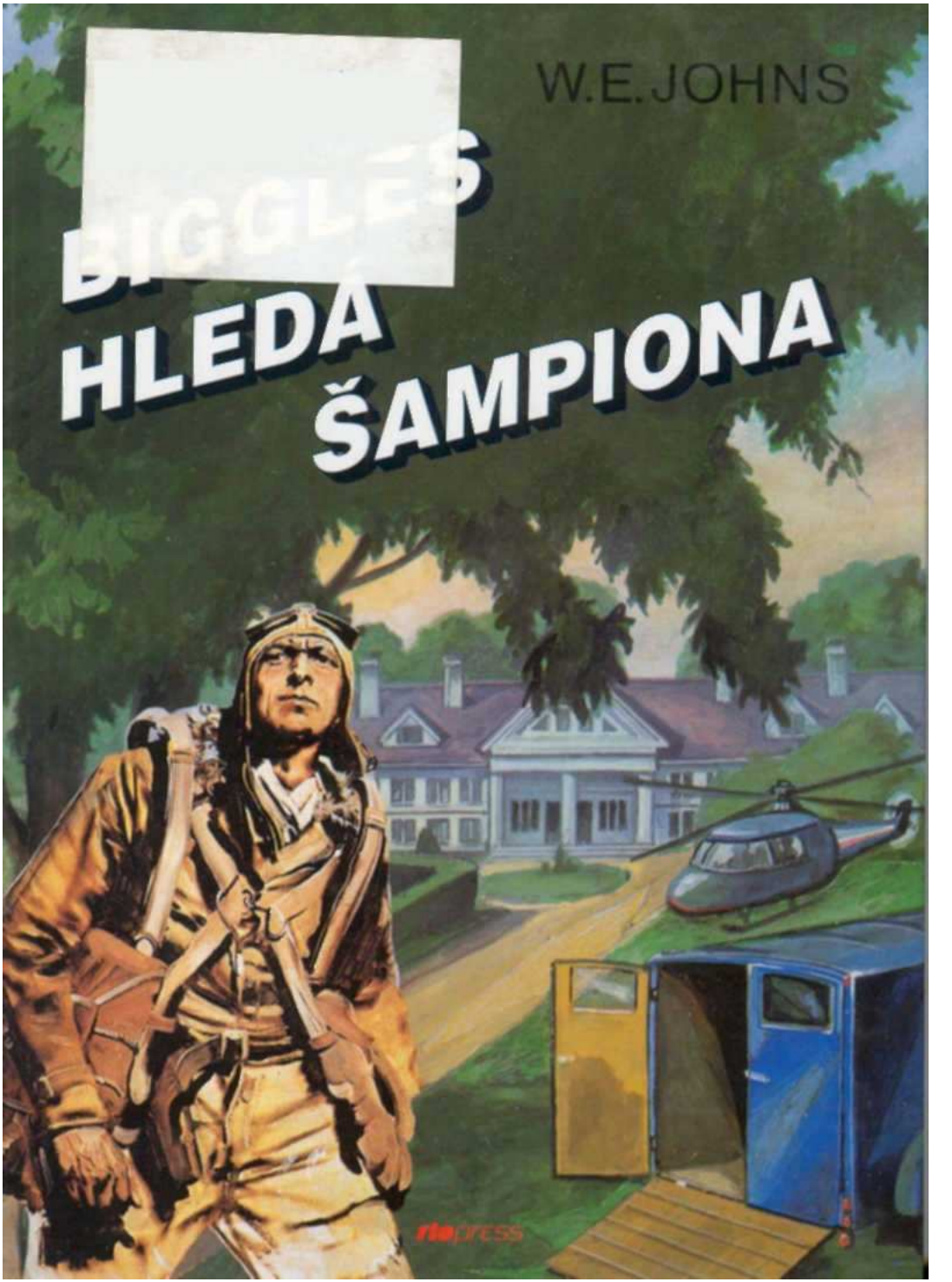

W.E.JOHNS
BIGGLES
HLEDÁ
ŠAMPIONA
ntapress

W. E. Johns

BIGGLES HLEDÁ ŠAMPIÓNA

RIOPRESS PRAHA

2002

W. E. Johns
BIGGLES HLEDÁ ŠAMPIÓNA

Copyright © 1965 by Captain W. E. Johns

Translation © Jiří Hora, 2001
© Jacket Illustrations Zdeněk Burian a Josef Pinkava
Illustrations © Pavel Andrýsek, 2001

Obsah

I. Policista má problém
II. Vražda
III. Biggles naráží na stopu
IV. Většinou jen podezření
V. Framling Towers
VI. Ginger podává zprávu
VII. Na návštěvu přijíždí Cadillac.
VIII. Biggles vše zvažuje a vyjíždí
IX. Porada v Yardu
X. Otřesná zpráva
XI. Co se přihodilo Bertiemu
XII. Bertie v nebezpečí
Ginger jede do Somersetu
Otázka štěstí
XV. Biggles je zmaten
XVI. Kde je Ginger?
Právě včas
Několik slov nakonec

William Earl Johns
BIGGLES HLEDÁ ŠAMPIÓNA

Z anglického originálu Biggles Scores a Bull přeložil Jiří Hora
Obálka Josef Pinkava s využitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace Pavel Andrýsek
Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2002 jako svou 183. publikaci První vydání
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

KAPITOLA I

POLICISTA MÁ PROBLÉM

„Jistý hlas mi našeptává, že nás čekají problémy," prohlásil policejní pilot „Ginger" Hebblethwaite, když ve Scotland Yardu vstoupil do hlavního stanu Letecké policie, zavřel za sebou dveře a klobouk hodil na věšák.

U psacího stolu pracující Biggles energicky zvedl hlavu. „Co to bylo za hlas – snad nějaký mluvící papoušek?"

„Jsi úplně vedle. Detektiv, policejní inspektor Gaskin. Právě vystoupil z výtahu a míří si to k nám. Do tohoto podlaží přichází zřídkakdy, a když, tak jedině chce-li navštívit nás."

Za několik málo okamžiků se otevřely dveře a vešel statný detektiv. „Máte moc práce?" zeptal se s pohledem upřeným na Bigglese.

„Já přece nejsem Cato," klidně odpověděl Biggles.

„Kdo to má být?"

„Cato byl poměrně významný Říman, který zemřel už skoro před dvěma tisíci lety."

„Co on má společného s tím, na co jsem se vás ptal?"

„On totiž kdysi při nějaké příležitosti poznamenal, že nikdy neměl víc práce než ve chvílích, kdy se zdálo, že nedělá vůbec nic – tak nějak to údajně měl říkat. Tak co máte na srdci?"

„Kdo tu řekl, že mám něco na srdci?"

„Já. Přece jste se tu tak znenadání neobjevil jenom proto, abyste nám popřál zářivě krásné dobré ráno. Tak

už ze sebe tu tíhu odhoďte a svěřte se nám s tou svou strastiplnou historií.“

Gaskin si povzdechl, ztěžka se posadil a hmatal po dýmce. „Nemůžete být aspoň někdy vážný?“ řekl vyčítavě.

„Jedině když jsem k tomu přinucen. Tak o co jde?“

„O zloděje dobytka,“ zabručel Gaskin.

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „O zloděje dobytka? Tak to jste se jistě díval na westerny v televizi.“

„Kvůli hledání zlodějů dobytka není vůbec nutné jezdit až do Texasu,“ zasmušile podotkl detektiv. „Máme je tady. A já přece nejsem žádný kovboj s koltem za pasem, abych se do nich mohl pustit.“

Biggles se usmál. „To vám rád věřím. A co ti zloději dobytka vlastně kradou a kde?“

„Vy vůbec nečtete noviny?“

„Jen když mám čas.“

„Vy byste ale měl vědět, co se děje.“

„Teď si vzpomínám, že jsem četl něco o krůtách, které se ztrácely z venkovských farem, jenže to už bylo někdy před měsícem – ještě před vánocemi.“

„Pokud jde o dobu, jste, úplně vedle. Ono se to děje právě v současnosti.“

„Tak to je mi, šéfe, opravdu líto, protože v tomto ohledu jsem vedle jak ta jedle. Bude proto lepší, když mi o tom, pro úsporu času, raději řeknete sám.“

„Rozsah zájmů těch zlodějů dobytka je poněkud širší. V této době je však zajímá hovězí dobytek.“

„Máte na mysli krávy?“

„Proboha, jaké krávy? Co by, k čertu, zloděj dělal s nějakou krávou?“

„Snad by ji dojil, ne?“

„Jenže tady nejde o žádnou legraci.“

„Omlouvám se, mám však dojem, že krávy je nutné dojit.“

„Dovedete si snad představit partu profesionálních gaunerů pracujících jako dojičky mléka?“

„Když se mne na to ptáte, tak něco takového si opravdu představit nedovedu. Máte tedy na mysli dobytek určený k jídlu? Snad hovězí dobytek? Voly, jak se říká vykleštěným býkům, pokud jsou naživu? Pro mne vypadají všichni stejně. Stejně jako ty krůty, ať už s peřím nebo bez něho. Zloděje volů byste měl být schopen načapat při činu a sbalit. Vždyť zvíře takové velikosti nelze zastrčit do kapsy u vesty, jako to jde s diamantovým prstenem.“

„Já jsem přece o volech neřekl ani jediné slovo.“

„Tak o čem je tady řeč?“

„O býcích.“

Biggles zvedl obočí. „Děláte si ze mne legraci?“

„Ne.“

„Řekl jste o *býcích?*“

„Řekl.“

Biggles pokrčil rameny. „Tak v tom se nevyznám. Proč mi o nich vlastně povídáte?“

„Myslel jsem si, že byste mi mohl pomoci.“

„Tak proč s tím přicházíte tak pozdě?“

„Co tím chcete říci?“

„Ti lupiči začali ty krůty krást před několika měsíci, aby je mohli prodat na předvánočním trhu.“

„Co s tím mají společného vánoce?“

„Mnoho. Uprostřed zimy je venkov vylidněný, silnice jsou většinou prázdné. Ze vzduchu by je bylo možné snadno zpozorovat. Vy ale čekáte, až všechno

ožije a pokryje se listím, a teprve pak přijdete za mnou. Pokud vím, hlavní silnice teď jsou…“

„Zadržte a nechte mne domluvit,“ skočil mu do řeči Gaskin. „A na ty krůty už konečně zapomeňte. Myslíte si snad, že mi v hlavě leží pár nějakých ptáků. Tady jde o krádeže dobytka, které nabyly neočekávaného rozsahu a stal se z toho obrovský kšeft.“

„Co míníte tím obrovským kšeftem?“

„Z farmy v Suffolku před čtrnácti dny zmizel býk. Nebyl to však žádný obyčejný býk, ale prvotřídní britský chovný býk fríského druhu.“

„Jakou má cenu?“

„Nejméně deset tisíc liber.“

Biggles sevřel rty. „Tak to je od krůt opravdu velký skok.“

Gaskin pokračoval. „Předevčírem jiný býk, tentokráte herefordského druhu, jehož cenu údajně nelze penězi vůbec vyjádřit, zmizel z odchovny v Norfolku. Chápete už, o čem tady s vámi mluvím?“

„Kdo řekl, že to konkrétní zvíře je penězi k nezaplacení?“

„Muž, který ho vlastní. Lord Dubray z FramlingTowers. Řekl mi, že by ho nebylo možné koupit za žádné peníze.“

„Za peníze lze koupit většinu věcí – pokud je jich dostatečné množství,“ skepticky zareagoval Biggles.

„Tohoto tvora ne. Jeho lordstvo totiž peníze nepotřebuje.“

„Tak co potřebuje?“

„Svého unikátního býka. Přece víte, jak to je s některými lidmi. Jakmile se něčím začnou zabývat, i když jde třeba jenom o cibuli vystavenou na místní

výstavě květin, sami se vyhecují k domnění, že vypěstovali supercibuli. Rodina jeho lordstva se už déle než jedno století věnuje chovu skotu té nejvyšší kvality: a skoro stejně dlouho trvalo, než se zrodil Dybrayho Šampión, což je jméno ukradeného zvířete. Ten býk byl znám po celém světě a mohu snad říci, že sehrával významnou úlohu při našem vývozu hovězího dobytka. Prakticky je opravdu nenahraditelný. Lord Dubray je následkem toho velice nešťastný. Jeho ztráta ho přivádí do maximálního rozrušení. Jak byste se cítil vy, kdyby vám nějaký darebák ukradl věc, které byste si ze všeho ve svém životě cenil nejvíc, něco, co vyžadovalo sto let tvrdé práce, než se to podařilo vypěstovat.“

„Zuřil bych.“

„Já také. Na můj dotaz, proč toho býka nikdo nehlídal, odpověděl, že nikoho vůbec ani nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát. Co ten zloděj má v úmyslu s tím zvířetem udělat? Myslím, že je ve stejném postavení jako muž, který z umělecké galerie ukradne známý obraz, a pak se ani neodváží ho nikomu ukázat.“

„Jenže pro cokoli najdete odbytiště, pokud ovšem víte kde,“ namítl Biggles. „Chcete-li slyšet můj názor, řekl bych, že muž, který ty býky ukradl, přesně věděl, co s nimi udělá. Býk přece nepatří mezi věci, které by někdo kradl jen tak pro vlastní potěšení.“

„Myslíte, že věděl, kde je může prodat?“

„To považuji za zcela nepochybné – pokud ten zloděj ovšem nemá v úmyslu si ta zvířata ponechat pro zlepšení svého vlastního chovu dobytka. Povězte mi, odkud přesně zmizel ten první býk?“

„Z farmy jménem Stowten Place v Suffolku. Nejbližším městem je Wickham Market.“

„Kdo to zvíře vlastnil?“

„Muž, který tam bydlí. Jmenuje se Thellin, Oswald Thellin.“

„Předpokládám, že je chovatelem dobytka.“

„Ano. A dělá z toho zatraceně velký poprask. Tvrdí, že ho to zruinuje.“

„Proč? Neměl toho býka pojištěného?“

„To nevím. Neptal jsem se.“

„Měl byste to zjistit. Chci tím říci, že pokud mu bude škoda uhrazena, pak nemá důvod nějak moc vykřikovat. Mám dojem, že farmáři a chovatelé dobytka budou muset ty své drahocenné kusy dávat za mříže a opatřit si hlídače, anebo nést následky.“

„Všichni tvrdí, že si to nemohou dovolit, že kdyby k tomu byli donuceni, zvedlo by to ceny farmářských produktů. Tak teď raďte, co s tím mám dělat?“

„Když už se tak ptáte. Co si myslíte, že bych v tom mohl udělat JÁ?“

„Myslel jsem si, že byste mi mohl podat pomocnou ruku. Nebo by vás třeba mohla napadnout nějaká vynikající myšlenka. A jakákoli akce bude vyžadovat přepravu. S letadlem byste byl rychlejší a uviděl toho víc než já z auta, nebo než nějaký vesnický konstábl pěšky.“

Biggles přikývl. „Takže co?“

„Jste ochoten pomoci mi naznačeným způsobem? Jak se na to díváte vy?“

„Ach jo, tak si to rozeberme v klidu,“ navrhl Biggles. „Já přece nejsem jasnovidec věštící z křišťálové koule. Zatím jsem ani neměl dostatek času o tom uvažovat. Jedna nebo dvě věci se mi však zdají být celkem jasné. Za prvé, něco takového nemůže podnikat jeden nebo dva nějací venkovští strejci či křupani –

pokud ovšem dnes ještě někdo takový vůbec existuje. Ta věc vyžaduje organizační schopnosti, což vyžaduje mozky. Zapomeňme teď na krůty. Co VY předpokládáte, že se s těmi urozenými býky děje?“

„S jistotou vám mohu říci, že nejsou určeni k porážce, aby posloužili k nedělnímu obědu. To by bylo něco jako pojídat zlato, pokud by takový tuhý býk k pozření vůbec byl. A také by nic nevynesl, kdyby byl prodán jako maso pro kočky. Ti zloději dobře vědí, co dělají. Ti se vůbec nezajímají o ceny vykrmeného jatečného dobytka. To znamená, že se na scéně vůbec neobjevuje řezník. Ještě něco vám řeknu. Zvíře velikosti býka nelze držet v budově, ani ho nelze pustit ven na pastvu, aniž by ho někdo zahlédl. Z toho důvodu v této oblasti neexistuje farmář nebo chovatel, který by se třeba jenom dotkl některého z těch cenných zvířat. Ta zvířata jsou až příliš známá.“

„Výborně. Tak co se s nimi stane?“

„Budou prodáni, jinak by jejich ukradení ztratilo jakýkoli smysl.“

„Prodáni kde? V této zemi?“

„To ani náhodou.“

„Já nejsem farmář. Kde jinde existuje trh pro takový dobytek?“

„Takřka všude v zahraničí. Chovatelé dobytka z celého světa přicházejí do této země navštívit prodejní trhy.“

„Vy si tedy myslíte, že ti býci půjdou do zahraničí?“

„Ano.“

„Ještě mi řekněte toto. Jak byste zvíře velikosti býka přepravil do zahraničí, aniž by si toho někdo všiml?“

„Váš dotaz mi přichází vhod. Myslím si totiž, že jediný způsob, jak by mohl opustit tuto zemi, je vzduchem, tedy letecky. Nic pozoruhodného by na tom nebylo, protože dnes se letecky přepravují kdejaká zvířata, třeba dostihoví koně – dokonce i sloni.“

Biggles se natáhl pro cigaretu. „To je možné,“ připustil.

„Napadá vás nějaký jiný způsob, jakým by to mohlo být provedeno? Plně vzrostlého býka nelze nijak zamaskovat nebo ukrýt. Nemluvě o různých formalitách, které je nutno vyplnit – osvědčení a registraci, záznam o zdravotním stavu a tak dále. Býk nebo jakýkoli jiný živočich sebraný v noci někde na poli, by mohl být během několika hodin na jiném kontinentě jedině letecky.“

„A když tam dorazí – co pak?“

„Za stávající situace v potravinářství by každá země na světě byla ráda, že se jí nabízí možnost zlepšit svá plemena hovězího dobytka.“

„Chcete tím naznačit, že by do toho mohla být zapletena nějaká cizí vláda?“

„Některý z komunistických států by to mohl být.“

„Na to zapomeňte.“

„Proč?“

„Ty vlády mají dostatek peněz a mohou si dovolit koupit, co jim napadne. Ty uvažují v miliónech a ne v tisícovkách. Vzpomínám si, že více než jedna z těchto zemí, včetně Ruska, poslaly odborné delegace nakoupit plnokrevné koně.“

„Kam to dospěje, jestli takové pokoutní kšeftování nepřestane?“ zeptal se rozladěně Gaskin. „Zajímalo by

mne, který mozek tohleto vymyslel a co ti darebáci vymyslí příště?“

Biggles se zašklebil. „Rád bych vás aspoň trochu povzbudil: může-li být zastaven rychlík a odlehčen o pytle naplněné bankovkami v hodnotě miliónů liber, neexistuje žádná hranice pro to, co ti lumpi mohou udělat příště.“

Gaskin zabručel a znovu si zapálil vyhořelou dýmku. „Tak co, jste ochoten mi poskytnout nějakou podporu?“

„Mohu pro vás udělat něco, co neumíte udělat sám?“

„Umíte létat.“

„O.K., to opravdu umím. Jenže, po čem se mám dívat v mracích – po letícím býkovi?“

„Kdysi se povídal vtip o létajících prasatech, teď už na tom není nic k smíchu. Dnes už létá všechno. Zeptejte se cirkusáků. Ti často své zvěřince letecky přepravují z jednoho místa na druhé.“

„Jakmile,“ ozval se stroze Biggles, „jakmile uvidím žirafu vystrkující krk z okna kabiny, bude mi jasné, že nastal čas a s létáním skončím navždy. Kolik si myslíte, že takový drahocenný býk váží?“

„Něco kolem jedné tuny. Možná i víc.“

Biggles se tvářil mrzutě. „Šéfe, mějte slitování. Nedovedu si představit žádného pilota se zdravým rozumem letícího s tunovým býkem, který mu dýchá do týla. Míněno zcela *vážně*, já ze vzduchu nejsem schopen říci, co nějaké jiné letadlo má ve své kabině, a to bez ohledu na to, o jak velké letadlo jde.“

„Mohl byste pozorovat dění na silnicích.“

„A po čem bych se, podle vás, měl na těch silnicích dívat?“

„Po vozidle, které se chová podezřele na místě, kde by nemělo být.“

Biggles se zamračil. „Raději to skončeme. Já přece nejsem schopen sledovat milióny nákladních a dodávkových vozů, ucpávajících silnice z jednoho konce země k druhému.“

„Možná byste zahlédl býky.“

„Vy ale máte prapodivnou představu o tom, kolik toho je schopen pilot ze vzduchu zahlédnout. Mají snad ti ukradení býci na sobě nějak rozeznatelná charakteristická znamení, podle nichž je možné je poznat?“

„Něčeho takového nejsme schopni ani vy ani já. Fríský druh skotu je obvykle černý a bílý, zatímco herefordský skot bývá, jako všechna ostatní plemena, hnědý a bílý a s bílou skvrnou na čumáku. Mohu pro vás opatřit fotky. Asi budete schopen si zapamatovat jejich charakteristické znaky.“

„Tak dobře, udělejte to. Ty fotky budou možná k něčemu dobré. Aspoň si budu moci všimnout, bude-li někdo tak praštěný a pokusí se dobytek štípnout za bílého dne. Ve tmě nevidím.“

„Má to znamenat, že nemáte chuť pomoci mi to vyřešit?“

„To jsem neřekl. Udělám však jenom to, čeho jsem schopen. Chci dát pouze najevo, že existuje hranice, co je pomocí letadla možné udělat. Kdo jiný by to měl vědět – “

„– než vy.“

Biggles se zasmál. „Ta slova jste mi vzal z pusy. Zapomeňme na krůty a vraťme se k býkům. Zdravý rozum mi napovídá, že existují dva problémy, tím mám na mysli, že tu pracují dva gangy. Býk je přece jen jiný

druh lupičské kořisti, než hejno nějakých ptáků, pokud jde o přepravu. Pochybuji, že by drahocennému býkovi bylo umožněno procházet se podle své vlastní vůle.“

„Ti dva, kteří zmizeli, byli drženi v budově sousedící s venkovní ohradou.“

„To jsem si myslel. Vstoupil byste do chléva nebo do té ohrady uprostřed noci, kdybyste věděl, že tam někde je býk?“

„Já určitě ne,“ důrazně řekl Gaskin.

„Ani já ne. Z toho mála, co o býcích vím, vyplývá, že nebývají nikomu příznivě nakloněni nebo dokonce přátelští, bývají spíš nespolehliví, i když ne vždy vyloženě útoční. Nebývá neobvyklé, když na rohy naberou svého majitele, tedy někoho, koho vídávají každý den. Tady ale přece jen pravděpodobně existuje někdo, pro toho býka asi zcela cizí člověk, který je ochoten se k němu přiblížit a odvést ho pryč. Nemohu se zbavit dojmu, že v tom musí být něco neobvyklého, něco podivného. Jak je něco takového možné?“

„Ten zloděj musí být schopen je očarovat. Nebo je jedním z těch lidí, kteří si dovedou zvířata získat.“

„Musí si velice důvěřovat a musí mít dobré nervy, když riskuje, že uprostřed noci mu býk zaryje roh mezi žebra v okamžiku, kdy ho začne odvádět pryč – nebo, když se to tak vezme, v kterémkoli jiném okamžiku.“ Biggles zamáčkl cigaretu. „V tom celém je něco, co nedává smysl. Nevadilo by mi rozdat si to s krůtou, dokonce ani ne se starou krávou, ale býk je přece jen něco úplně jiného. Jedna věc je dívat se na nebezpečné zvíře přes mříže, něco zcela jiného je vzít ho do nějakého vozidla a odvézt ho pryč. Předpokládám, že nikdo by

nebyl tak šílený, aby se ho pokusil hnát před sebou po silnici – tedy pěšky.“

„Ty býky nikdo nehnal před sebou, ti byli určitě odvezeni.“ Gaskin se tvářil zklamaně. „Je toto to jediné, co pro mne můžete udělat?“

„Co čekáte, že ještě udělám?“

„Že mi pomůžete pochytat ty zloděje dobytka.“

„Nejsem čtenářem myšlenek,“ namítl Biggles. „Při tisíci zvířatech v kraji bych se neodvážil hádat, kde se ti lumpi objeví příště.“

„Žádné zvíře jakéhokoli druhu teď nebude v bezpečí. Lumpárna bude pokračovat dál.“

„Jistěže bude. Byla-li dosud úspěšná, bylo by pošetilé čekat, že skončí.“

„Co byste dělal, kdybyste byl v mé kůži?“

„Soustředil bych se na vypátrání způsobu, jak k tomuto zdánlivému zázraku dochází. Ten fígl s býkem je pro mne záhadou. V žádná kouzla či magii nevěřím, takže v něčem tu musí být nějaká finta.“

„To je všechno, co mi k tomu všemu jste ochoten říci?“

„Abych řekl pravdu, šéfe, pro mne by bylo ztrátou času a benzínu, kdybych se honil nad krajinou sem a tam a hledal nějaké dodávkové či nákladní auto s naloženým býkem. Pro takovou práci máte vy víc možností než já. Co jste zatím podnikl vy?“

„Když ta lumpárna začala, zajistil jsem vše obvyklé, to je překontrolování stop a otisků pneumatik na všech místech, kde došlo ke krádežím. Nepřivedlo mne to nikam. Dnes je totiž prakticky nemožné nalézt místo, kde nejsou otisky po pneumatikách. A vy přece jistě dobře

víte, jak dovedou zvířata zdevastovat půdu kolem farmářských budov.“

„A co tak uzavřít silnice a překontrolovat všechna vozidla jedoucí v noci?“

„Háček je v tom, jak jste už podotkl sám, že máme co dělat s gangem, který nikdy neudeří dvakrát ve stejné oblasti. Dnes v noci by se to mohlo stát v Devonu a zítra ve Skotsku.“

Biggles souhlasně přikývl. „Nicméně je možné, že ti lumpi zlehkomyslní, až jím to pak jednou nevyjde. Já o tom ještě vážně popřemýšlím. Vy zatím pokračujte dál a dejte mi okamžitě vědět, dojde-li k dalšímu přepadení.“

„Když vám o tom řeknu, zaletíte tam a rozhlédnete se kolem?“

„Samozřejmě.“

Gaskin vstal. „O.K. Zůstaneme při tom.“ Pokynul Bertiemu a Gingerovi a odešel.

S pohledem upřeným na Gingera a Bertieho řekl Biggles po jeho odchodu: „Pro vás tady mám k vyřešení jeden hezký problém. Jak byste uprostřed noci zacházeli s býkem, aniž byste si párem rohů nechali strhnout kalhoty?“

Bertie si nasadil monokl a vážně řekl: „Tak vidíš, starý brachu, jak teď shledáš, právě v něčem takovém mohu být užitečný.“

Biggles se zatvářil překvapeně. „Jakým způsobem?“

„Ještě nikdy jste mi nedali příležitost, abych se zmínil o býcích, o nichž toho náhodou vím dost hodně.“

Bigglesův hlas se poněkud zvýšil. „Děláš si z nás psinu?“

„Ovšemže ne.“

„Jak ses k něčemu takovému dostal?“

„No, dřív, než jsme byli zdaněním – mám na mysli tuhletu ďábelskou dědickou daň – úplně odrovnáni, můj otec a před ním už jeho otec byli dobře známými chovateli dobytka. Měli rozsáhlé lány pozemků, takže to dělali jako jakýsi druh zábavy, jako to teď dělá lord Dubray.“

„Jak víš, že lord Dubray to dělá jako svou zálibu?“

„Často si o tom přicházel povídat s mým otcem. Tehdy jsem byl malý kluk, takže si mne asi nepamatuje, ale o těch čistokrevných plemenech jsem slyšel všechno co ty. Když můj otec zemřel a skočil na nás výběrčí daní, musel jsem sebrat svých pět švestek, abych mohl zaplatit všechny naše dluhy. Pak začala válka a já musel narukovat. To vám říkám jen tak na úvod. Ti býci, kteří zmizeli, nebyli štípnuti člověkem, který si je chce ponechat, aby si zlepšil vlastní chov. Ti býci byli ukradeni s cílem je prodat, pravděpodobně však ne oba stejnému muži.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Biggles se zřetelným zájmem.

„Ti býci totiž nejsou jen každý jiného plemene, ale jde o zcela jiné druhy skotu.“

„To nechápu.“

„Pak mi dovol, abych tě zasvětil. Skot, jestli pominu několik dvojúčelových druhů, se dělí do dvou hlavních skupin, jedné pro produkci mléka a druhé pro produkci hovězího masa. Většina chovatelů se věnuje jednomu nebo druhému druhu. Chovy nemíchají, protože kříženci nezískávají ceny. Velcí farmáři, věnující se produkci mléka, udržují stádo krav většinou stejného druhu, jak to lze pozorovat na pastvinách. Producenti hovězího masa

chovají vykleštěné býky, tedy voly, abychom měli v neděli co k obědu.“

„Pokračuj,“ vyzval ho zvědavým hlasem Biggles. „S ohledem na stávající události to považuji za zajímavé. Třeba nám to poskytne klíč k jejich řešení, nebo alespoň nějakou stopu, či záchytný bod.“

Bertie pokračoval. „První ukradený býk byl fríský druh skotu. To je typ pro produkci mléka. Druhý typ herefordský se chová kvůli produkci hovězího masa. Chápeš, co tím sleduji? Býk herefordský by totiž neměl význam pro chovatele stáda fríských krav. To znamená, že ti dva ukradení býci skončí nakonec každý v jiném místě určení. Fríský býk bude tam, kde je stádo fríských krav a ten herefordský tam, kde je plemeno herefordské. Oba druhy jsou rozeznatelné ze vzdálenosti jedné míle a to i z velké výšky nad obzorem. Fríské stádo je černé a bílé, herefordské hnědé a bílé s bílou lysinou vpředu. Chápeš konečně, co se *ti* tady snažím objasnit?“

„To je skvělé,“ blahopřál mu Biggles. „Ta znalost je k nezaplacení, protože mi dovolí omezit rozsah krajiny, kterou budeme muset prozkoumat.“

„To určitě. Právě něco takového jsem měl na mysli. Chci tím říci, že nemusíme mařit čas hledáním býků tam, kde mají, dejme tomu, jerseyské krávy nebo kupříkladu plemeno guernseyských dojnic.“

Biggles přikývl. „Teď už chápu, co jsi měl na mysli. Rád bych věděl, jestli Gaskin má o tom aspoň ponětí.“

„Před ním jsem neříkal nic, protože nerad někoho přerušuji,“ vysvětloval Bertie.

„Řekls nám něco, nad čím se budeme muset dobře zamyslet,“ řekl Biggles.

KAPITOLA II

VRAŽDA

Bertie se usmál potlačovaným smíchem. „Chudák Gaskin. Je v tom zatraceně zamotaný.“

Biggles přikývl. „Vymotat se z toho bude vyžadovat velkou fušku, pokud tomu aspoň trochu rozumím. Kde se začít dívat po býkovi? A co s ním, bude-li spatřen? Jednou věcí si však jsem zatraceně jistý: jestli se ti býci dostali do zahraničí, majitelé se s nimi mohou rozloučit.“

„Nevím,“ řekl pochybovačně Ginger. „Při své velikosti by přece nějaký býk měl být nalezen snadněji než třeba šperk nebo svitek bankovek. Ovšem za předpokladu, že to zvíře je ještě naživu.“

„Souhlasím s Gaskinem,“ ozval se Biggles. „On si myslí, že oba jsou naživu, protože mrtví býci nemají žádnou cenu. Ani by z nich nebylo slušné maso do salámu. Je tu však jedna věc, kterou bychom neměli přehlížet. Krůty mohou být přemístěny poměrně snadno během několika hodin, a když jsou snědeny, po jejich existenci zmizí veškeré stopy. Živý nebo mrtvý býk je přece jen zcela jiný problém.“

„Jak nám poslouží takové porovnávání?“

„Nu, v porovnání s býky jsou krůty něčím zcela zanedbatelným. Padesát krůt tajně prodaných nějakému obchodníkovi by mohlo vynést – řekněme – sto liber. Za dobrý počin by to považoval pouze nějaký bezvýznamný podvodníček. Z toho usuzuji, že není moudré přepadávat drůbežárny, i když by k tomu bylo nutné pouze auto nebo malá dodávka a tmavá noc. Čistokrevný býk s

rodokmenem má skutečně velkou cenu. Na základě toho se domnívám, že oba gangy stále vyvíjejí činnost, spolu však nemají nic společného. Myslím, že Gaskin to tak nevidí. Mám dojem, že on dává všechny ty nájezdy dohromady. Podle mého názoru k oběma krádežím došlo nedlouho po sobě vyloženou náhodou. Pokud jde o ty býky, mám pocit, že tu jde dokonce o mnohem větší kšeft, než si myslí Gaskin.“

„Poslyš, starý brachu,“ ozval se Bertie, „kam se ti býci, proboha, mohli dostat?“

„Nemám zdání a nemá ho ani Gaskin. Proto přišel za námi.“

„Je zřejmě přesvědčen, že by v pátrání mohlo být velkou pomocí letadlo. Co si o tom myslíš ty?“

Biggles pokrčil rameny. „V tomto ohledu jsem neustále přístupný každému názoru.“

„Gaskin chce, abychom mu pomohli, jenže co vlastně můžeme dělat?“

„Čekat na další přepadení farmy, pokud k nějakému dojde, zaletět tam a prohlédnout si místo shora. Musíme dát najevo ochotu. Letadlo by se asi dalo použít, ovšem souvisí to i s náklady. Použití letadla potřebné velikosti by vyžadovalo velké náklady. Vyhledávání ukradených zvířat tím bude velmi ztíženo, protože základna zlodějů nemusí být vůbec v této zemi. Je možné, že lupičské nájezdy podnikají z ciziny a přistávají někde, řekněme, v oblasti vyhlédnutého cíle. Je-li tomu tak, mělo by být možné dovědět se o meh ze stop kol letadla. Velké letadlo s býkem na palubě by bylo těžké – neodstartuje, aniž by zanechalo stopy, vezmeme-li v úvahu, že by startovalo z travnaté plochy, ne z betonové startovací dráhy. Budeme-li takto uvažovat dál, muselo by to velké

rovné pole být blízko cílového prostoru, kde by bylo možné přistát i v noci. Pokud bych tím pilotem byl já, předpokládal bych, že na tom poli někdo bude a postará se o osvětlení ve chvíli přistávání.“

Ozval se Ginger. „To by zmenšilo počet prvotřídních chovných farem v zemi, do nichž by loupežný nájezd byl proveditelný.“

„To je pravda. Ale vezmeme-li zemi jako celek, stále zůstává mnoho povrchu k hlídání. My jsme schopni dohledem pokrýt pouze jedno místo, v případě použití dvou letadel nanejvýš místa dvě. Teď však uvažuji o něčem jiném.“

„O čem?“

„O tom, jak ta akce probíhá. Slyšeli jste, co jsem řekl Gaskinovi. Za tou lumpárnou jsou nějaké inteligentní mozky, víc a chytřejších mozků, než by bylo třeba k ukradení celého nákladu krůt. Z míry mne zcela vyvádí představa, jak si někdo hraje s býkem a nutí ho dělat něco, co on sám nechce. Tím chci říci, že ať je k přepravě býka použit jakýkoli druh dopravy, je nutné ho do dopravního prostředku naložit. Jak to dělají?“

„To nevím,“ připustil Bertie, leštící si monokl. „Není to práce, o kterou bych stál, to tedy ne, ani za deset tisíc liber.“

„To zvíře by muselo být velmi povolné, abych se k němu přiblížil,“ prohlásil Ginger. „Jak lze nějakého býka přimět ke spolupráci – bitím nebo laskáním?“

„Z toho mála, co o bycích vím, pochybuji, že bys došel daleko, kdybys ho třeba líbal,“ suše odpověděl Biggles.

„Tak jak se to dělá?“

Biggles se opřel dozadu a zapálil si další cigaretu. „Právě to musíme pro začátek vykoumat. Skutečnost, že se to děje, naznačuje, že to je možné.“

V tom okamžiku se rozletěly dveře a vešel Gaskin. „Udělali to znovu,“ vybafl.

„Snad ne nějaký další býk?“

„Ano. Prvotřídní jerseyský.“

„Odkud tentokrát?“

„Z místa jménem Bramshot Hall v Herefordshire.“

„Jak jste se o tom dověděl?“

„Telefonicky od policie hrabství.“

„Proč vám to volali?“

„Protože tentokráte nejde jen o zmizelého býka, tentokráte došlo ještě k něčemu jinému,“ neradostně sděloval detektiv. „K vraždě.“

„Máte nějaké bližší informace?“

„Nemám jich mnoho. Býk, který v loňském roce na soutěžních přehlídkách hrabství posbíral nejvyšší ocenění, byl majetkem muže jménem Harvey, který po mnoho roků zaměstnával hospodářského správce jménem Johnson –“

„Okamžik. Kdy k tomu došlo?“

„Včera v noci – nebo dnes brzy ráno. Jedna kráva se měla otelit. Johnson, který má nedaleko statku domek, řekl, že zůstane u krávy a bude čekat. Určitě musel něco zaslechnout, protože když dnes ráno zaměstnanci přijeli do práce, býk byl pryč, vrata výběhu otevřená a Johnson tam ležel mrtvý.“

„Jak byl zabit?“

„To nevědí – zatím.“

Biggles se zamračil. „Co tím myslíte – nevědí? Jestli byl ten muž zavražděný –“

„Nemohu vám říci víc, než že když Johnson minulé noci odcházel z domu, byl podle manželky dokonale zdravý. Dnes ráno v šest hodin byl mrtvý a býk zmizel.“

„Jistě víte, že lidi postihují infarkty.“

„Ne však Johnsona, pokud vím. Jako jediné viditelné zranění má modřinu kolem oka, což naznačuje, že došlo k násilí. Ve spojitosti se zmizelým býkem to svědčí o vraždě.“

„Co máte v úmyslu s tím dělat?“

„Byl jsem požádán, abych tam zajel. Je to hodina jízdy. A co hodláte udělat VY?“

„Co chcete, abych udělal?“

„Abyste tam zaletěl. Zde se vám nabízí možnost poohlédnout se ze vzduchu po stopách transportu na místě, kde byl právě ukraden býk.“

„Nerad byl letěl někam, kde není místo k přistání.“

„To tam je. The Hall stojí ve vlastním parku, teď to je farma. Dověděl jsem se to od šéfinspektora. On už je tam na místě. Přišel jsem za vámi, protože byste mi mohl pomoci tím, že byste se seshora podíval po jakýchkoli stopách po letadle, které tam přistálo.“

„All right, udělám to. Chcete tam letět se mnou?“

„Ne, díky. Pojedu po cestě a setkáme se tam.“

„Jak chcete. Kde přesně je to místo? Podle čeho ho mám vyhledat?“

„Jméno je označeno na mapě. Je to bílý georgiánský dům na vlastním pozemku asi dvě míle od vesničky Bramshot.“

Biggles se zadíval na Gingera. „Vytáhni mapu.“ Bertiemu řekl: „Zavolej do hangáru a požádej je, aby vytáhli vrtulník a zahřáli motor. Dorazíme asi za

hodinu.“ Gaskinovi řekl: „All right, šéfe. Sejdeme se na místě.“

„Díky,“ řekl Gaskin a odešel.

Za něco víc než za hodinu vrtulník Letecké policie letěl k severu nad zastavěnou periférií roztahující se metropole. Vpředu se už začínala objevovat otevřená krajina. Brzy letěli nad zelenými lesy a poli venkovské Anglie. K této proměně docházelo rychleji severně než jižně od Londýna. Ve změti vedlejších silnic a úzkých venkovských cest nebylo obtížné nalézt nápadně bílou budovu v lesy dobře porostlé romantické krajině. Při nízkém letu nad budovou bylo možné zahlédnout policejní auto s Gaskinem a několika jinými osobami, stojícími poblíž rozsáhlých hospodářských stavení, stájí, chlévů, nebo co to mohlo být. Jak se zjistilo později, the Hall byl jedním z malých vznešených domů, jehož majitel byl za zhoršených poměrů nucen začít farmařit v místech, kde původně byla sadová úprava. Část pozemku byla obdělávána, na zbytku rostla tráva a tu a tam jeden nebo dva keře.

Nedaleko budov farmy byla velká pastviska, jak ale poznamenal Biggles, ne příliš vhodná k bezrizikovému přistání těžkého letadla. Přistání v noci by bylo vyloženým hazardem. Hezký pohled byl na stádo jerseyských krav. Ty však nebraly na vědomí Bigglesovo kroužení a přelétávání, když se rozhlížel po možných stopách pneumatik, než s vrtulníkem dosedl na dobře zatravněné místo nedaleko policejního vozu.

„Vidíte něco?“ zeptal se Biggles ostatních při klesání.

„Vůbec nic,“ odpověděl Ginger.

„A co ty, Bertie?“

„Na trávě nic, starý brachu, všiml jsem si ale úzké venkovské cesty vedoucí přes velké pole za námi. Vím, že nehledáme cesty, ale napadlo mi, že po ní by bylo možné přijet dodávkou nebo nákladním vozem, kdyby se někdo chtěl dostat do blízkosti farmy a nechtěl by použít hlavního příjezdu.“

„Vzpomínám si na ni,“ řekl Biggles. „Možná se tam podíváme později.“

Mezitím došli k malé skupině mužů, stojících u hospodářských budov nedaleko domu. Ve skupině byli Gaskin, jeho uniformovaný řidič, policejní seržant – pravděpodobně člen místní policie – a tři civilisté. Dva z nich byli zřejmě zaměstnanci farmy, ten další byl podle oděvu pravděpodobně pan Harvey, vlastník farmy, což se potvrdilo, když mu byl Biggles představen. Byl přesvědčivým typem známým jako „džentlmenský“ farmář.

„Tak co, zahlédli jste něco zajímavého?“ zeptal se Gaskin s pohledem upřeným na piloty. „Řekl jsem panu Harveyovi, proč jsem vás požádal, abyste sem přiletěli.“

„Žádné stopy po nějakém letadle,“ odpověděl Biggles. „Jsem ochoten dát v sázku svou pověst, že na míli kolem místa, na němž stojíme, nepřistálo žádné letadlo dostatečně veliké, aby mohlo odvézt těžký náklad. Předpokládám, že to jste chtěli slyšet.“

„Tím to je vyřízené.“

„Když už tady jsem, mohl bych se tu možná porozhlédnout z této přízemní úrovně, to pro případ, že jsem něco shora přehlédl.“

„Jen do toho. Pan Harvey nebude nic namítat.“

„Dělejte, co uznáte za vhodné,“ vyzval je farmář. „Dělejte cokoli, jen aby byli chyceni ti zatracení zloději, i když svého býka už asi nedostanu zpátky.“

„Kde je tělo?“ zeptal se tiše Biggles.

„Bylo odvezeno do Hertfordu k ohledání a k pitvě.“

„Kde byl Johnson nalezen?“

„Tamhle.“ Harvey ukázal na místo poblíž otevřených vrat pevně postaveného chléva, vedle něhož stáli. Byl dvanáct yardů do čtverce, uvnitř pokrytý ušlapanou slámou a přiléhal ke zděné budově, jejíž dveře byly také otevřené dokořán. Jediným kusem nábytku ve chlévě bylo železné koryto k napájení.

„Předpokládám, že býkovo místo bylo tady,“ řekl Biggles.

„Ano. Mohl stát uvnitř nebo podle svého přání vycházet ven. Den obvykle strávil venku v ohradě, na noc vešel dovnitř.“

„Na pole s krávami neměl dovoleno chodit?“

„Ne. Byl příliš nebezpečný, než aby mohl pobíhat volně. Jako mnoho jerseyských býků nikdy nepotřeboval mnoho, aby byl vyveden z klidu. V mé a Johnsonově společnosti se choval sice dobře, ale přece jen bylo nutné dávat si pozor. Nikomu nedovolil, aby se ho dotkl. Nemohu pochopit, jak ho někdo mohl odvést.“

„Kdo našel tělo pana Johnsona?“

„Já, pane,“ ozval se jeden z dělníků farmy.

„Chlév byl otevřený jako teď?“

„Ano.“

„Co jste si myslel, že se stalo?“

„V prvém okamžiku mi napadlo, že si pan Johnson šel kvůli něčemu do chléva, třeba naplnit koryto vodou, a býk ho nabral na rohy. Neviděl jsem na něm ale žádné

zranění. Když jsem poznal, že je opravdu mrtvý a býk není nikde v dohledu, běžel jsem do domu za panem Harveyem.“

„Já jsem vyšel ven,“ rozhovořil se Harvey, „a podíval se na Johnsona. Pak jsem zatelefonoval lékaři a policii.“

„Nemohlo se stát, že by nějakou náhodou vrata zůstala otevřená a býk mohl odejít?“

„Ani náhodou. Před odchodem do postele chodívám na poslední kontrolu, abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Ven jsem vyšel kolem půl jedenácté. Býk stál u koryta a pil. Choval se klidně.“

„Jaký je váš názor na to, co se stalo?“ zeptal se Biggles.

„Myslím si, že to je úplně jasné. Johnson byl ve chlévě a určitě zaslechl něco, co ho přimělo vyjít ven. Protože jsme si po přečtení zprávy v novinách o mizení prvotřídních býků o tom povídali, začal být podezřívavý.“ Harvey se smutně usmál. „Nenapadlo nám, že by se to mohlo stát i tady. Řekl bych, že Johnson viděl někoho dělat něco s býkem, a když se tomu snažil zabránit, byl sražen k zemi.“

„Neměl náhodou slabé srdce?“

„O tom nemám ponětí. Jestli měl, tak přede mnou se o tom nikdy nezmínil.“

Biggles se obrátil ke Gaskinovi. „Předpokládám, že jste se tady dobře podíval po nějakých stopách.“

„Jaké stopy si myslíte, že lze nalézt tady v tom nepořádku?“ Gaskin ukázal na udusanou slámu uvnitř chléva a na rozbahněnou půdu kolem něho. Půda byla měkká od nedávného deště a byla rozjezděna koly

traktorů a rozšlapána kopyty krav, procházejících sem a tam v době dojení mléka.

„Podnikli jste ještě něco jiného?“

„Místní policisté jsou v terénu, snaží se něco dovědět, hledají někoho, kdo snad v blízkém okolí viděl dobytčí vagón nebo dodávkové auto. Víc toho nelze dělat dřív, než dostaneme výsledek pitvy.“

„Celá ta záležitost je pro mne záhadou,“ řekl pan Harvey. „Nikdy bych nevěřil, že je možné odvést toho býka bez jediného zvuku. Jediný přístup sem je z hlavní silnice po mé příjezdové cestě, která vede těsně kolem domu.“

„Míváte hluboký spánek?“

„Zdaleka ne. Řekl bych, že mám lehké spaní. To činí tu záležitost nevysvětlitelnou. Dovedu si představit lupiče jdoucího tiše za lupem, jak ale chcete k něčemu takovému přinutit býka? Nenapadlo mi, že by se někdo v noci pokusil vyvést býka z chléva a odvést ho k silnici, aniž by mu býk udělal peklo na zemi.“

„K nějakému zvuku muselo dojít, jinak by Johnson nevyšel z chléva.“

„To je pravděpodobné. Já jsem ale žádný zvuk neslyšel, takže jestli ten býk šel kolem mého domu, musel jít tiše jako beránek. Musel být odveden. Vozidlo, blížící se po příjezdové cestě, bych určitě slyšel.“

„Na vzdálené straně velké pastviny je nějaká polní cesta. Nemohlo to zvíře být zavedeno tam?“

„Je to přece skoro půl míle. I já bych si dvakrát rozmyslel, než bych se pokusil býka převést na takovou vzdálenost, zvlášť kdyby to znamenalo míjet nedaleko se pasoucí krávy. Ten, kdo by se o něco takového pokoušel, by si hrál s ohněm.“

Gaskin se podíval na hodinky. „Nu, mohu se klidně vzdálit, už tady nemohu nic udělat.“

„Až se tady porozhlédnu, navštívím vás v Yardu,“ řekl Biggles.

„Dělejte, co uznáte za vhodné,“ vyzval Bigglese pan Harvey. „Najdete mne v domě, budete-li ode mne něco potřebovat. Teď však musím zajít do Johnsonova domku a promluvit si s jeho manželkou. Po manželově smrti utrpěla silný šok,“ dodal a odešel.

Společnost se rozpadla, pracovníci farmy šli po své práci a místní policejní seržant odjel na motorce.

KAPITOLA III

BIGGLES NARÁŽÍ NA STOPU

Zadumaný Biggles s očima upřenýma k zemi si automaticky zapálil cigaretu a vstoupil do nyní prázdného chléva.

„Co tady chceš dělat?“ zeptal se Ginger. „Rozhlédnout se tady.“

„Myslím, že Gaskin měl pravdu. Nedovedu si představit, že v tomto nepořádku bys mohl něco nalézt.“ „Ani já ne.“

„Tak proč plýtvat časem?“

„Jisté je, že jestli si to tady neprohlédnu, nemohu nic najít,“ odpověděl Biggles. „Toto je jediné místo, na které je vhodné se podívat. Máme před sebou záhadu a já nebudu dřív spát, dokud na ni nebude odpověď na obzoru. Nějaká odpověď přece musí existovat.“

„Odpověď na co?“

„Na to, jak nějací neznámí lidé byli schopni bez jediného zvuku odvést odtud velké divoké zvíře, kterému nedůvěřuje ani sám jeho majitel. Přece jsi slyšel, co řekl pan Harvey. A navzdory jeho slovům k tomu došlo. Ale jak se to mohlo stát? V čem spočívá základní myšlenka přepadávání farem? Dokud nezjistíme, jak k tomu divu dochází, nedostaneme se k tomu, abychom ten jejich trik odhalili. A k tomu triku došlo tady, takže je tu přece jen naděje, i když jsem nucen přiznat, že velice malá naděje, že ti lumpi tady přece jen něco nechali, něco, co se chceme dovědět.“

„Co by to tak mohlo být?“

„Něco praktického. Věř, že v tom nejsou žádná kouzla. Slyšel jsem o zhypnotizovaných lidech, ne však o býku. Dokonce i matadoři, tedy džentlmeni, kteří si na živobytí vydělávají zápasením s býky, musejí boj ukončit kordem. Na konci boje jsou totiž mrtví buď oni, nebo býk. Jenže muži, kteří sem minulou noc přišli, odešli s býkem živým. Pro úsporu času navrhuji, abyste ty a Bertie zašli k té vyjeté brázdě, kterou jsi viděl ze vzduchu. Něco by tam přece jen mohlo být – stopy kol, otisky nohou, konec cigarety – prostě cokoli, bez ohledu na to, jak je to malé. Až tady skončím, sejdu se s vámi u letadla."

„O.K." Ginger a Bertie odešli.

Biggles teď beze spěchu začal systematicky prohledávat obě strany chléva i prostor kolem něho. Nejdříve půl hodiny strávil uvnitř chléva bez sebemenšího úspěchu. Pak vyšel ven a ve stále větších kruzích obcházel místo, kde bylo nalezeno Johnsonovo tělo. Po několika minutách se náhle zastavil, sklonil se a zvedl hroudu bláta, do níž byla nohou zatlačena nějaká malá ampulka, připomínající miniaturní zkumavku. Byla prázdná, přestože ji hermeticky uzavírala tenká guma přetažená přes hrdlo. Na ampulce nebyla žádná nálepka. Když si ji pozorně prohlédl, zabalil ji do kapesníku, vložil do kapsy a v průzkumu pokračoval. Teď se soustředil na roztřepené okraje slámy pod vodorovnými masivními kládami ohraničujícími prostor chléva.

Postupoval pomalu krok za krokem a s trpělivým úsilim obzvláště v blízkém prostoru kolem koryta na vodu. Trpělivost se mu vyplatila, když z roztřepené slámy zvedl druhou skleněnou ampulku, stejnou jako ta první. Se spokojeným povzdechem ji uložil k první

ampulce, obrátil se a hluboce zamyšlen pomalu vykročil k letadlu.

Bertie a Ginger už na něho čekali. „Tak si trochu pospěš," netrpělivě ho vítal Ginger. „Nějak dlouho ses tam zdržel."

„Máme snad naspěch?"

„Asi jsme na něco přišli."

„Tak to vyklopte."

„Na té stezce byl včera v noci nějaký nákladní vůz. Je tam hodně vyjetých kolejí, přejetých stopami těžkého nákladního vozu. A ještě něco. To vozidlo přijelo z hlavní silnice vzdálené asi čtvrt míle. Dojelo k vratům v plotě, zastavilo, obrátilo se a odjelo nazpět. Chceš se na to jít podívat?"

Biggles váhal. „Myslím, že to teď není tak nutné. Zatím mi stačí vaše informace. Podařilo se vám identifikovat typ pneumatik?"

„To ano. Byla to značka Greystone, o tom není pochyb."

„Výborně. Je to důležitá zpráva, protože jak se zdá, ten býk odešel právě tímto směrem."

„Pan Harvey ale tvrdil, že právě tímto směrem nemohl to zvíře nikdo odvést. To údajně proto, že bylo příliš divoké, než aby se dalo vést přes pole."

„Teď moc nezáleží na tom, co říkal pan Harvey. On měl přirozeně na mysli býka v normálním stavu při plné síle."

Ginger vykulil oči. „Máš snad nějaký důvod myslet si, že ten býk nebyl v normálním stavu?"

„Teď už mám, a je to důvod velmi pádný."

„Tys něco našel?"

„Ano."

„Našels snad to, cos čekal, že najdeš?“

„Tak bych to nemohl říci, protože jsem nic určitého nehledal.“

„K čemu jsi ve svých úvahách došel?“

„Napadl mi totiž jenom jeden jediný způsob, jak se mohlo stát, že ten býk byl tak poddajný, nebo v každém případě natolik netečný, aby s ním mohli zacházet neznámí lidé bez rizika, že je rohy vyžene ze svého chléva.“

„Jak k tomu mohlo dojít?“

„V dnešní době se mnoho hovoří o drogách nazývaných tranquilizery, tedy uklidňující sedativa. Je pravděpodobné, že ten býk dostal právě něco takového.“

„No, to tedy nevím,“ ozval se Bertie, „jak byste nezkrocenému zvířeti chtěli dát užít nějaký utišující prostředek? Že byste mu ho snad prostrčili hrdlem? Z toho by určitě nekoukalo nic dobrého.“

„Pokud by byl býk na nohou, nerad bych cokoli prostrkoval jeho hrdlem. Ne, tak to nemohlo být provedeno – tedy, pokud mám ještě zdravý rozum. Já jsem ale našel něco, co by mohlo nějak souviset s tím, co v kanceláři řekl Gaskin.“

„Co řekl?“

„Řekl, že létat mohou i sloni, nebo něco v tom smyslu. Jestli je možné tak snadno zacházet se slonem, proč by to nešlo s býkem?“

Když byli uvnitř, Biggles vytáhl z kapsy kapesník a řekl: „Jistě si pamatujete na dokumentární film, na který jsme se nedávno dívali v televizi, který jsme považovali za poměrně zajímavý. Ukazoval nám, jak sloni, tedy divocí sloni, byli z jedné části Afriky, kde byli

přemnožení, převáženi do jiné části, v naději, že tam pozvednou stav slonů?“

„Ano, vzpomínám si,“ řekl Ginger. „Bílý lovec použil luk a šíp, při čemž přední část šípu měla šipku naplněnou nějakou drogou, která zasažené zvíře omámila tak, že si za krátký čas lehlo na zem. V tomto stavu pak bylo převezeno do svého nového domova, kde pomocí jiné drogy bylo přivedeno k plnému vědomí.“

Biggles přikývl. „Vystihls to dobře. Jestli to lze provést se slonem, tak proč ne s býkem?“

„Hledals v tom chlévě něco takového, nějakou šipku?“

„To sice ne, ale našel jsem toto.“ Biggles jim ukázal dvě tenkou gumou pokryté lahvičky.

Ginger přelwapením slabě zapískal. „Myslíš si, že v tomhle spočívá celý ten jejich trik?“

„Proč ne?“

„Ale proč dvě ampulky?“

„Je to sice jenom dohad, řekl bych ale, že ten býk byl nejdříve nějak napíchnut a nástroj, z něhož byla droga vytlačena, byl naplněn znovu, to pro případ, že by první dávka nestačila. V době, kdy ti lupiči čekali, až droga začne účinkovat, šel kolem Johnson, který buď záměrně, nebo náhodou dostal tu druhou dávku. Ta ho usmrtila, protože dávka potřebná pro vyřazení plně vzrostlého býka se pro člověka ukázala být osudná.“

„Při pitvě by měl být odhalen vpich po šipce nebo jehle nebo po něčem, v čem ta droga byla,“ řekl Ginger.

„Pokud to nebude větší než nepatrné píchnutí, jako například po špendlíku nebo po trnu, dalo by se to snadno přehlédnout.“

„Přehlédnout by se ale neměla samotná ta věc, pokud tam ovšem zůstala.“

„Je ale nepravděpodobné, že by tam ještě byla. Když si ti lumpi uvědomili, co udělali, jistě samotnou střelu odstranili. Je ovšem pravda, že by mohlo záležet na tom, do kterého místa vnikla a na její velikosti. Jehla k přenesení narkotika by musela být větší než obyčejná šicí jehla.“

„Proč jsi si tak jistý, že šlo o jehlu?“

„Ten uspávací prostředek byl v těchto ampulkách. A ty nebyly otevřeny. Ani v nich není žádný korek nebo nějaká jiná zátka, kromě tenké gumy. Chce-li něco takového použít lékař, tak jednoduše jehlou podkožní injekční stříkačky propíchne gumu a obsah vysaje. Obě lahvičky jsou prázdné, nebo skoro prázdné. Jak jinak než injekční jehlou by mohl být vysát jejich obsah? Při zkoumání ampulek v soudní laboratoři v Yardu v nich budou takřka určitě nalezeny vpichy. Mělo by být možné zjistit i obsah ampulek, proto se jich raději nedotýkejte. Mohou na nich být nějaké otisky, protože někdo se jich musel dotknout.“

„Tak moment, starý brachu,“ poznamenal Bertie. „V té tvé teorii nacházím háček.“

„Jaký?“

„V tom filmu, v němž jsme viděli zacházení se slony, jsme viděli ta zvířata nejprve klopýtat a pak padnout k zemi. Aby s nimi bylo možné pohnout a naložit je na nákladní vůz, musel k tomu být použitý rumpál. Jestli nákladní auto nepřijelo až ke chlévu, jak byl býk zvednut? Jestli nemohl chodit, musel být nějak odvezen. Zvednout toho býka by vyžadovalo celou četu mužů, nemluvě o jeho odnesení na jakoukoli vzdálenost.“

„Tvou připomínku beru na vědomí," odpověděl Biggles. „Druh uspávacího prostředku nebo jeho užité množství mohlo třeba stačit jenom ke zmírnění býkovy energie, ne k jeho úplnému omámení. Kdyby ale přece jen omámen klesl k zemi, injekce nějaké jiné látky by ho mohla postavit na nohy. Něco takového jsme v tom filmu viděli také, když byl slon pouštěn na svobodu. V každém případě musíme předpokládat, že ten býk byl stále schopen chůze. Bylo by ale třeba to ještě nechat posoudit. Já mám dojem, že až se dostaneme k jádru celé této záležitosti, že tam nebude figurovat řezník, ale chemik, pokud dokonce ne lékař. Víc o tom budeme vědět, až nám odborníci Yardu řeknou, co bylo v těch ampulkách."

„Schází ti důkaz, že ty ampulky odhodili stejní lidé, kteří býka odvedli," poznamenal Ginger. „V dnešní době jsou všechny druhy pilulek a tabletek prodávány v malých skleněných tubách, ať už to jsou povzbuzující tabletky, či tabletky proti bolení hlavy, prostě všechno, co ti napadne. Třeba pan Harvey nějaký takový lék užívá, ať už třeba aspirin, a po vyprázdnění ampulku vyhodil."

„To si ještě ověříme," odpověděl Biggles. „Před odletem se ho na to zeptáme."

„Budeme-li považovat za správný tvůj předpoklad, že ti býci byli nějakou drogou omámeni, co si teď myslíš o jejich letecké přepravě?" otázal se Bertie.

„Svůj názor jsem nezměnil. Zvíře, které bylo odsud ukradeno, nebylo odvezeno letecky, tím si jsem jistý. Vylučuje to skutečnost, že tu není vhodná přistávací plocha. Odsud bylo odvezeno po silnici. Dalším problém je zjistit, kam bylo odvezeno, a to jistě nebude snadné. Logicky lze předpokládat, že všechny ty nájezdy za plemennými zvířaty organizuje jedna zločinecká tlupa.

To znamená, že ta zvířata jsou umístěna někde, kde mohou být ukryta, aspoň po nějakou dobu. Nakonec se dostanou, pokud tam už nejsou teď, k muži, který je ochoten je koupit. Tvrdí se nám, že v této zemi by se nikdo neodvážil ponechat si takové zvíře ze strachu, že ho někdo pozná. Existuje proto možnost, že nakonec budou zvířata převezena do zahraničí. Vzhledem k potížím při převozu na lodi by se tam mohla dostat jedině letecky. To znamená, že ať jsou v tomto okamžiku kdekoli, musí tam být k dispozici letiště. Je možné, že je tam už i letadlo k jejich přepravě. Je však také možné, že to letadlo tam nepřiletí dřív, než přijde doba k odvozu býků do jejich nového domova. Před odletem budou asi omámeni, aby se uklidnili. Tak tu záležitost vidím teď, takže je před námi spousta práce.“

„Co přesně budeme dělat?“ zeptal se Bertie.

„Můžeme se podívat po soukromých přistávacích plochách a překontrolovat vlastníky letadel vhodných k přepravě dobytka. Až bude zjištěno, jaká látka byla v těch lahvičkách, Gaskin může překontrolovat zdroje zásob a poslední nákupčí zjištěného roztoku.“

„Řekneš mu o svém nálezu?“

„Jistě. Přišel nás přece požádat o pomoc a nevidím důvod, proč mu o tom neříci. Gingere, zajdi pokud možno rychle za panem Harveyem domů a zeptej se ho, jestli u sebe nosívá nějaké léky, lhostejno jakého druhu. Současně se ho můžeš zeptat, jestli má vůz pro přepravu dobytka, nebo jestli ví, že by tam venku na těch vyjetých kolejích bylo nějaké těžkotonážní vozidlo. A ještě něco. Zjisti, jestli vlastní nějaký nástroj, jako je podkožní injekční stříkačka. Raději to překontrolujeme, protože na

moderně vedených farmách zvířata dostávají z různých důvodů injekce všech možných druhů.“

„Dobře, zařídím to.“ Ginger odešel na pochůzku.

„Musím říci, starý brachu, že ta záležitost je prapodivně propletená,“ řekl po Gingerově odchodu Bertie. „Už jsme se setkali s mnoha věcmi, ale živý dobytek, to je přece něco nového. Jistě si řekneš, že to je zase jen další druh překážky.“

„Ano. Moderní zločinec se vždy snaží mít před policií náskok a vezmeš-li na vědomí stávající typ zločince, nesmí nás nic překvapit,“ odpověděl Biggles a nucené se usmál.

Vtom se vrátil Ginger.

„Byl doma?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Odpovědi na tvé otázky jsem dostal. Za prvé, v životě nikdy žádný lék neužíval, tak ho neměl důvod nosit. Za druhé. Nevlastní těžkotonážní vozidlo pro dobytek. Když ho potřebuje, tak si ho půjčí. Nic neví o tom, že by venku tam na těch kolejích bylo nějaké vozidlo. Jestli tam nějaké bylo, nebylo jeho. Za třetí. Nikdy nedostal a nikdy nevlastnil nic takového, co by se podobalo podkožní injekční stříkačce a ani nikdy neměl důvod něco takového použít. Řekl, že stále používá takové metody chovu, jaké ho naučil otec.“

„To je zřejmě pro něho dobře,“ uznal Biggles. „Nuže, tím se ty drobnosti vyjasnily a víme, na čem jsme, takže se můžeme vrátit do Yardu. Tady už nemůžeme dělat nic. Jestli dojde ke ztrátě dalšího býka, budeme vědět po čem se dívat,“ řekl Biggles a sáhl na startér, když ho zarazil Ginger.

„Zadrž,“ řekl Ginger. „Tamhle ti nám určitě chtějí něco říci.“

Směrem k nim spěchali pan Harvey a policejní seržant, tak na ně počkali.

„Seržant mi právě přišel říci novinku, která by vás mohla zajímat," řekl pan Harvey. „Policie se něco dověděla při dotazování u místních občanů. Dnes ráno ve tři hodiny jeden chlapec viděl nedaleko odtud uzavřenou dodávku, která mu připomínala auto k převozu nábytku."

„Kde přesně ji viděl?"

„V místě jménem Tewin. On tam totiž bydlí."

„Co dělal venku v tak pozdní noční hodině?"

„Hledal psa," odpověděl seržant, „který si šel někam zapytlačit. Ten chlapec se obával, že se snad chytil do železo nebo do oka. Psa našel a vedl ho domů."

„Jak to, že si té dodávky všiml?"

„Jela nápadně rychle a málem mu přejela psa. Řekl, že se mu zdálo zvláštní vidět na úzké polní cestě poměrně velkou dodávku v tak pozdní noční hodině."

„Nedivím se mu, je to zřejmě bystrý hoch."

„Řekl, že je skautem."

„Tím je jeho zájem vysvětlený. Všiml si na té dodávce ještě něčeho, třeba nějakého nápisu?"

„Ne, nic víc už nezjistil. Svítil sice měsíc, ale dodávka jela příliš rychle. Myslí si, že to byla obyčejná jednobarevná dodávka, ale tvrdit s jistotou to nemůže. Snažil se přečíst evidenční číslo, jenže světlo bylo tak slabé, že se mu to nepodařilo."

„A co barva?"

„Tou si není zcela jistý. Byla tmavá, snad černá."

„Kterým směrem jela?"

„Do Datchwortu."

„Kterým směrem to je od Tewinu?"

„K severu. Jenom jednu nebo dvě míle daleko."

„Takže mohla jet k hlavní silnici Great North Road.“

„Snadno, a ani by nemusela jet nijak daleko.“

„Rozumím. Díky seržante. Každá sebemenší informace může být užitečná. V záležitosti té dodávky ale teď nemohu udělat nic. Stejně by už mohla být dvě stě mil daleko a v současné době jsou ulice dokonale přecpané. Vaši informaci oznámím na příslušném místě, až přijedu do Scotland Yardu. Když jste se objevili, právě jsem se chystal k odletu. Tak teď už snad odletíme.“

„Ještě okamžik,“ vykřikl Harvey. „Co znamenal ten dotaz na léky?“

„Myslím, že vám teď mohu říci, proč váš býk odešel tak klidně jako jehně. Nechte si to ale pro sebe.“

„Jak –“

„Byl omámený drogou.“

Harvey vytřeštil oči a zaklel. „Jste si tím jistý?“

„Skoro. Přijdete-li na nějaký lepší způsob, jak z nebezpečného býka vypustit páru, dejte mi vědět. To, co jsem vám řekl, si nechejte pro sebe. Nechceme, aby se to objevilo v novinách. Tak na shledanou.“

„Řekl bych, že celá aféra se vyjasňuje,“ poznamenal Ginger, když si to vrtulník namířil na svou základnu.

„Ještě to neskončilo,“ klidně řekl Biggles. „Změnil bys názor, kdyby někdo vpíchl jehlu do tebe. Ani na býcích nezáleží. Máme co dělat s vraždou.“

KAPITOLA IV

VĚTŠINOU JEN PODEZŘENÍ

Když Biggles vstoupil do své kanceláře v Yardu, našel tam Gaskina, který zřejmě čekal na jeho návrat.

„Tak co?“ zeptal se Biggles, zavěšující klobouk. „Neříkejte, že se nějaký další býk vydal na procházku a že nemůže najít cestu domů.“

Gaskin vyklepal dýmku. „Pokud vím, tak ještě ne. Právě jsem od patologa dostal předběžnou zprávu o pitvě Johnsonova těla. Napadlo mi, že byste ji měl znát.“

„Nuže?“

„Nemá na sobě ani škrábnutí, takže to vypadá, že přece jen nebyl zavražděn. Zemřel na selhání srdce.“

Biggles přešel k židli a zapálil si cigaretu. „Následkem čeho dostal ten infarkt?“

Zdálo se, že tato otázka detektiva překvapila. „Jak to mám vědět? Bude lepší, když se na to zeptáte doktora. Záleží na tom?“

„Mohlo by na tom záležet. Toho doktora se nemusím ptát, možná mu to mohu říci sám.“

Gaskin se zatvářil zvědavě. „Vy jste něco objevil?“

Biggles přikývl, vytáhl kapesník a na pijavý papír z něho nechal lehce vypadnout dvě skleněné lahvičky, připomínající zkumavky.

Gaskin přistoupil blíž. „Kde jste to vzal?“

„Před chlévem.“

„Nic jsem tam neviděl.“

„Asi jste se nedíval pozorně.“

„Vy jste musel vědět, co tam máte hledat.“

„Nic jsem nevěděl. Vědět by to mohl tak jedině Sherlock Holmes, já ale nemám mozek na takové úrovni.“

„Tak co jste tam hledal?“

„Přece odpověď, jakoukoli odpověď na záhadu, proč útočný býk svolil, aby ho někdo odvedl jako krotkého králíka.“

„Myslíte si, že dostal nějaké narkotikum?“

„To by totiž vysvětlilo způsob provedení krádeže. Kdybychom se nad tím dřív zamysleli podrobně, mohlo nám to napadnout. Ta odpověď se přímo nabízela. Ampulky, které jsem nalezl, nelze vysvětlit jinak.“

„Myslíte, že je nemohl zahodit Harvey?“

„Určitě ne. My jsme se ho totiž na to ptali.“

„Takže si myslíte, že někdo vešel do chléva a do zvířete píchl injekci?“

„Do toho chléva by vešel jedině nějaký hlupák. Ono to ale nebylo nutné. Tohleto jsem našel venku. Lze předpokládat, že narkotikum bylo vystřeleno z nějaké zbraně, asi ze vzduchové pistole, prostě z něčeho, co dělá malý hluk. Jenže ho zaslechl Johnson, šel se tam podívat a dostal druhou dávku toho uspávacího prostředku, protože první už byla vypálena z prostoru před chlévem do místa poblíž napájecího koryta, kde býk stál.“

„Co myslíte, že bylo v těch zkumavkách?“

„To nevím. Podle všeho nějaké anestetikum, ne dost silné, aby zabilo býka, ale dost silné, aby zastavilo tep Johnsonova srdce. Můžete si to vzít na starost. Ty zkumavky nechejte zkontrolovat, nejsou-li na nich otisky prstů, pak je zaneste pracovníkům soudního lékařství, aby řekli, co obsahovaly. V jedné zůstala kapka tekutiny,

jak se můžete přesvědčit. Požádejte je o prozkoumání gumových uzávěrů, jsou-li v nich vpichy po jehlách.“

„Zařídím to. Víte ještě něco?“

„Mám důvod si myslet, že býk opustil pozemek v nějakém dodávkovém nebo stěhovacím voze. Nezajel až na farmu, ale přejel po úzké cestě k farmě. Nechal za sebou stopy po těžkých pneumatikách Greystone. Činnost lupičů skončila asi kolem třetí hodiny noční. V každém případě jeden chlapec z Tewinu, hledající v noci svého psa, takové vozidlo spatřil. Auto odjelo do Datchworthu. Tuto informaci jsem získal od místní policie.“

„Takže těch mužů bylo víc, ne jen jeden.“

„Podle mne nejméně dva, možná tři, nebo i víc.“

„Jsou podle vás všechny ty lupičské nájezdy dílem jednoho a téhož gangu?“

„Ano, pokud jde o ty býky. Aby totiž dva gangy dělaly naprosto stejnou lumpárnu, to by byla pozoruhodná náhoda. Krůty mě nezajímají, ty představují malou hodnotu. Ovšem býk, to už je něco víc než jenom peníze. Někdo je chce mít za každou cenu. Podle vašich slov Lord Dubray řekl, že takového býka, o jakého přišel, by nebylo možné koupit za žádnou peněžní sumu. Není pochyby, že muž, který to zvíře teď má, nebo který ho nakonec bude mít, to dobře ví.“

Gaskin se tvářil ustaraně. „Kdo tím ďábelským člověkem může být?“

„Někdo, kdo od vidění nebo z doslechu ta čistokrevná zvířata zná. Neznamená to ale, že by se osobně těch nájezdů zúčastňoval, možná je však financuje.“

„A toho muže musíme vypátrat.“

„Vypátrejte ho, protože než se ti býci dostanou za hranice, s největší pravděpodobností zůstávají všichni na jednom místě.“

Gaskin si mnul bradu. „Jak ale na to jít? Máme snad čekat na další nájezd a potom –“

„Ztratit dalšího býka? To by vaši reputaci nezlepšilo. Nepočítal bych s tím, že ti nájezdníci udělají nějakou hrubou chybu a sami se tak odrovnají. Ta akce byla připravena velice pečlivě a členové gangu přesně vědí, co mají dělat. Přece jen jste ale získal něco, na čem můžete pracovat.“

„Má to znamenat, že vy do toho nepůjdete?“

„Vy máte k takové práci mnohem lepší vybavení než já. Pokuste se z toho něco vydolovat. Já vám zatím budu pomáhat usilovným přemýšlením, možná se mi podaří něco užitečného vymyslet.“

„Co byste dělal na mém místě? Vždy jsem ochoten nechat si od vás poradit.“

„Pokusil bych se vypátrat dodávku, která v časných ranních hodinách projížděla Tewinem. Rovněž bych se poohlédl po muži, který je odborníkem na takový druh zvířat, jaká byla ukradena. Určitě v tom není nic nahodilého. Někde v pozadí musí být nějaký takový člověk. O zvířatech, která zmizela, je určitě dokonale informován. Je možné, že se pokusí získat ještě nějaké další.“ Biggles pokrčil rameny. „Já vám ale nemohu radit, co máte dělat. Sám udělám vše, čeho budu schopen. Tak, dejte překontrolovat ty lahvičky a pak mi sdělte výsledek.“

Gaskin vstal. „All right. Dám se do toho. Tady mám pro vás fotografie býků, o něž jste mne žádal. Na shledanou později,“ řekl a odešel.

Jakmile se dveře zavřely, Bertie zavrtěl hlavou. „Chudák starý Gaskin. Je z toho celý zmatený.“

„V jeho postavení bys byl také,“ konstatoval Biggles. „Jeho práce je závislá na výsledcích. Co obnáší jeho práce, to neví nikdo lépe než on sám. V zemi zná od vidění všechny profesionální zločince, i jejich zločiny a způsob jejich práce. I to, jak a kde nejpravděpodobněji prodávají své lupy. Zná tedy všechno, co lze získat ze zkušenosti, jinými slovy úskoky, lsti a triky tohoto řemesla. Když se však objeví případ jako je tento, a takový tady ještě nikdy nebyl, takže neexistuje precedens, podle něhož by se mohlo postupovat, začne ztrácet půdu pod nohama. Ukradené šperky je jedna věc, jenže býci, to je něco zcela jiného. Kde chceš začít hledat ztraceného býka? Kdo by takového býka mohl potřebovat? Jakému člověku by napadlo štípnout takového býka? Něco takového nemůže napadnout žádnému normálnímu zloději. Zřejmě za tím vězí nějaký amatérský mozek, který policii způsobuje bolení hlavy.“

„Je naděje, že si s tím my poradíme lépe?“

„Je to možné,“ odpověděl Biggles. „My jsme přece jen víceméně volní agenti a nejsme povinní podřizovat se nějakým zavedeným předpisům či rutině nebo postupům. Proto jsme už tolikrát mohli být Gaskinovi užiteční. A on nám to nejednou vrátil. My můžeme postupovat, jak on si nemůže nikdy dovolit. Všichni malí lumpi ho samozřejmě od vidění dobře znají. Protože to má jisté výhody, takoví lumpi se mu rádi podřizují. Je senzační pozorovat ho, jak chodí kolem řady lidí čekajících na autobus po zavření divadel. Když odhalí nějakého kapsáře, poklepe mu po rameně a řekne něco takového: ‚Hele, Charlie, běž raději domů a nechtěj, abych tě dnes v

noci potkal ještě jednou. Zastav se raději někde v hospodě na pintu něčeho dobrého'."

„Co na to Charlie?"

„Řekne jenom ‚O.K., šéfe,' a odejde pokorný a klidný jako malé dítě. Ví, že byl odhalen a ani se nepokouší ztrácet dech nějakým řečněním. Proto jsou lidé jako Gaskin páteří policejního sboru. To oni roznášejí úřední moc tam, kde na tom nejvíc záleží. Profesionální kapsáři, to je jistá skutečnost, dojde-li však k amatérskému kradení býků ze chléva, takový člověk jako je Gaskin se najednou cítí ztracený."

„Starý brachu, co s tím hodláš udělat TY?" otázal se Bertie. „Napadá ti něco?"

„Jeden nebo dva nápady sice mám, jsou ale dost nekonkrétní a bude třeba je podrobně promyslet."

„Co na příklad?"

„Zaběhnuté rutinní postupy necháme Gaskinovi, jsou tu však jedna nebo dvě záležitosti, u jejichž řešení se možná osvědčí náš způsob práce. Jsem totiž přesvědčen, že i když ti scházející býci ještě pořád jsou někde v této zemi, nakonec budou ze země odvezeni, pravděpodobně vzduchem. Gaskin tvrdí, že tady u nás by je nikdo neměl k ničemu z toho jednoduchého důvodu, že kdyby je někdo uviděl, určitě by je poznal. Jejich hodnota spočívá v protokolárně zapsaném jménu a v plemenném rodokmenu. Ukradené klenoty je možné rozebrat, zlato roztavit a diamanty rozřezat nebo zmenšit. Uloupené bankovky, přestože jejich čísla jsou známá, lze uplatnit po nějakém delším či kratším časovém období. Ale živý býk o váze větší než tuna, to je něco velmi odlišného. Jeho přemísťování není snadné a nelze doufat, že ho bude možné přepravovat pravidelnými dopravními spoji.

Proto, jestli se počítá s odvozem zvířat do ciziny, nejpravděpodobnější dopravou bude cesta vzduchem. Něco takového bylo nutno zvážit a připravit předem. Nedovedu si představit, že by někdo někomu ukradl zvíře jako je býk, aniž by předem věděl, co s ním pak má udělat. Soustřeďme se proto na jádro tohoto problému. Vyplývají nám z toho dva úkoly. Tím prvním je nalézt pohřešované býky a tím druhým dohlédnout na to, aby už nedošlo ke krádeži žádného dalšího býka."

„Nezapomínej na to, že ještě musíme chytit vraha," připomněl Bertie.

„Jestli se nám podaří zatknout muže, kteří mají na svědomí všechny ty zlodějny, budeme mít i muže, který zabil Johnsona. Pro vás oba mám následující úkoly. Ty, Gingere, zajdeš za ministrem zemědělství a obstaráš seznam nejdrahocennějších býků v zemi. Až ho dostaneš, asi jich nebude žádný velký počet, podíváme se na farmy, v nichž ti býci žijí."

„To myslíš ze vzduchu?"

„Ovšem. Má-li někdo v úmyslu ty býky přepravit letecky, měl by mít někde nedaleko k dispozici letiště. Předpokládám, že s ohledem na váhu bude vždycky přepravován pouze jeden býk. Takže k dnešnímu dni, pokud se nemýlím, to představuje tři lety. Jsem přesvědčen, že zatím jsou ti ukradení býci stále pohromadě na tomtéž místě v tomto státě, a že tam zůstanou do doby, než budou splněny všechny plánované krádeže. Takto tomu může být, jistotu však nemáme žádnou. To se teprve uvidí. Bertie, ty začni zjišťovat jména lidí nebo firem, vlastnících letadlo schopné vzít na palubu býka na dlouhou letovou vzdálenost."

„O.K. Co budeš dělat ty?"

„Pokusím se najít muže prahnoucího po unikátních býcích. O takového býka přece neusiluje kdekdo.“ Biggles se usmál. „Určitě by nemělo význam nabízet ho obyčejnému překupníkovi či přechovávateli kradeného zboží. Konec konců, vždyť každé to zvíře musí být pravidelně krmeno a napájeno. Protože se však takovým klábosením nikam dál nedostaneme, bude lepší někde začít. Tak se do toho dejme. Bertie, z tvých slov jsem pochopil, že znáš lorda Dubreye.“

„Před nějakou dobou jsem ho znal, jenže on si na mne vzpomene jenom stěží, protože od doby, kdy jsme se vídávali, jsem poněkud vyrostl. Ale na moje jméno si vzpomene určitě.“

„Výborně. Zaletíme za ním a pohovoříme si spolu. Možná ví něco, čím nás nasměruje do správného kurzu. Není vyloučeno, že se někdo pokoušel jeho býka koupit. My víme, že by ho neprodal, ale tu nabídku mu mohl navrhnout muž, odhodlaný býka získat za každou cenu, a to i za cenu krádeže. Je to jedna z možností. Gingere, ty se pokusíš od ministra zemědělství sehnat co nejvíce informací, které jsem právě naznačil. Nebudou-li ti z nějakých důvodů schopni požadované informace poskytnout, měli by ti alespoň poradit, kdo by ti je poskytnout mohl. Někdo určitě vede záznamy čistokrevných zvířat a vše k tomu potřebné.“ Biggles se opět obrátil k Bertiemu. „V Suffolku bychom se mohli podívat na Stowten Place, samozřejmě ze vzduchu cestou do Norfolku. Odtamtud totiž byl první ukradený býk. Gaskin tvrdil, že to je nedaleko Wickham Marketu, a ten není z našeho kurzu daleko. Mělo by to být na šestipalcové mapě. Mohl by ses do ní podívat.“

„Jaký typ letadla chceš použít?“ zeptal se Bertie.

„Vrtulník je pro tuto práci zřejmě nejvýhodnější, protože s ním můžeme kdekoli přistát. Nemáme však nijak naspěch.“

„Fajn. Zařídím, aby ho připravili,“ řekl Bertie a zvedl telefonní sluchátko.

„Na shledanou později,“ řekl Ginger s kloboukem na hlavě od dveří.

„My nebudeme nijak dlouho pryč,“ řekl Biggles. „Ještě bych ale měl zajít dolů a informovat leteckého komodora, čím se zabýváme,“ řekl Bertiemu. „Pak rychle poobědváme a vydáme se na cestu.“

KAPITOLA V

FRAMLING TOWERS

Bylo příjemné odpoledne pozdního jara, teplé a slunečné, viditelnost byla lepší, než jakou si bylo možno přát, když vrtulník Letecké policie s Bigglesem a Bertiem na palubě přeletěl Suffolk a mířil ke svému prvnímu cíli, k farmě nazvané Stowten Place, ležící nedaleko města Wickham Marketu. Tato farma sice neležela v přímém kurzu jejich hlavního cíle, kterým bylo sídlo Lorda Dubraye v Norfolku, poněvadž však jejich poslání nijak zvlášť nespěchalo, Biggles považoval za vhodné udělat si povšechný obraz o místě, z něhož byl ukraden první býk.

Bertie s mapou na kolenou neměl potíže s nalezením venkovského města, a když jim brzy zmizelo pod ocasem vrtulníku, řekl: „Myslím, že tamhle vpředu poněkud doleva je Stowten Place.“

Biggles se zahleděl na krajinu pod sebou. „Ten tvůj zrak musí být mnohem lepší než můj, protože nevidím nic, co by se podobalo velké farmě, jak jsem si ji představoval.“

„Farmu samotnou také nevidím, ale v dohledu je stádo fríského skotu,“ řekl Bertie. „Tu jejich hezkou černou a bílou barvu kůže si nelze splést. Býk ukradený ze Stowten Place byl fríský, proto když vidím fríský skot pasoucí se poblíž místa, které hledáme, říkám si, že dům pana Thellina nemůže být daleko.“

„Dobrá úvaha,“ pochválil ho Biggles. „Pomalu se z tebe stává opravdový detektiv. Jsem rád, že jsem si tě vzal s sebou.“

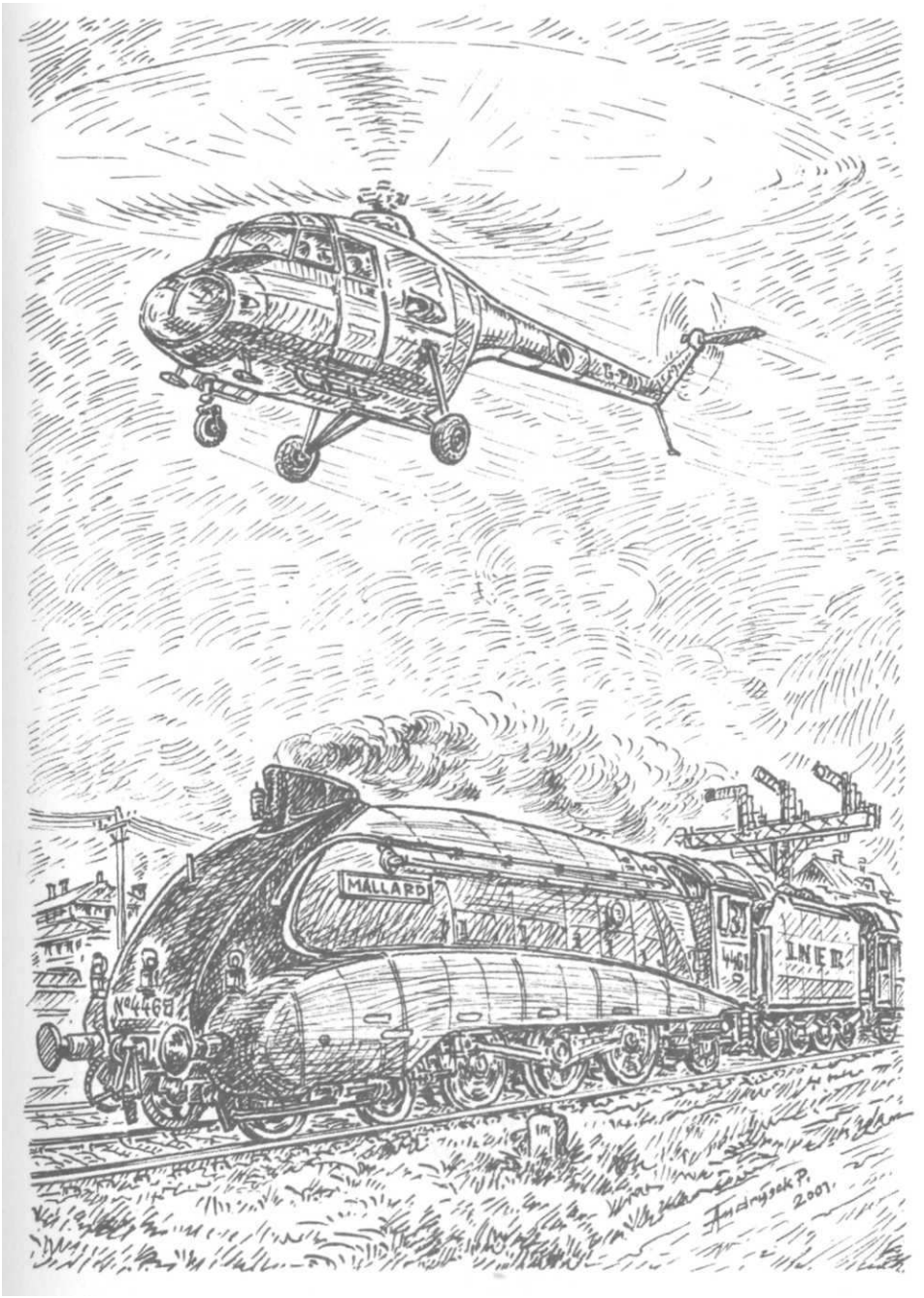
„Takové velké stádo má jistě velkou hodnotu, vždyť je v něm kolem padesáti zvířat. Jsou-li to všechno jen krávy, pak chápu, že pan Thellin je ze ztráty svého nejlepšího býka nemocen. Jestli jiného býka nemá, bude muset brzy jednoho koupit, aby se mu stádo brzy nezmenšilo. Tamhle jsou domy," dodal najednou, když se zpoza řady vysokých jilmů vynořily roztroušené hospodářské budovy velké farmy. Biggles si pečlivě prohlížel terén pod vrtulníkem. „Nikde v rozumném dosahu nevidím vhodné místo, na němž by se dalo přistát s těžkým nákladem," poznamenal. „Všude jsou stromy. Jedinou velkou plochou bez porostu stromů je tamhle to místo, na němž je zřejmě zasázena zelenina."

„Nepochybně strava na zimu pro živý inventář."

„Ti další dva uloupení býci byli herefordský a jerseyský. Domnívám se, že žádný z nich by nebyl nijak moc k užitku muži, který vlastní tak početné stádo fríského skotu."

„Ti by mu nebyli vůbec k ničemu, starý brachu, tedy máme-li na mysli chov skotu. Mít některého z těch dvou býků by ho přinutilo své stádo prodat – ovšem, pokud by našel nějakého kupce."

„Takže, víme-li, že tady by jejich využití nebylo možné, nemusíme jejich hledáním ztrácet čas." Biggles se dlouze zahleděl na zem pod sebou, aniž by s vrtulníkem klesl. „Nevidím nic, co by nás mohlo k něčemu přivést, proto odtud raději vypadneme."

MALLARD
No4468
4468
LNER

Nabral nový kurz k dalšímu cíli v Norfolku, kterým bylo sídlo lorda Dubraye, nazvané Framling Towers. Podle mapy namířil s vrtulníkem poněkud jižně od tratě, vedoucí mezi stanicemi King's Lynn a Dereham do konečné stanice Norwich.

Po přeletu dráhy u Swaffhamu už netrvalo dlouho k objevení lordova sídla Framling Towers, bílého velkého panského sídla, postaveného v georgiánském slohu, umístěného v parku ve stále skutečně venkovské části Anglie. A opět to bylo stádo dobytka, které svou přítomností dokazovalo svou příslušnost k němu. Poměrně velké množství herefordského skotu s bílou skvrnou vpředu na hlavě spokojeně přežvykovalo pod několika starými stromy nedaleko budovy.

Když Biggles pohledem vyhledával nejvhodnější místo k přistání, usmál se a řekl: „Dnes to je poprvé, kdy létám nad krajinou a mými hlavními orientačními body jsou stáda krav."

„Spoléhat se však na něco takového by nebylo moudré," řekl Bertie. „V Anglii je mnoho dobytka, který nebývá vždycky na stejném místě, protože se někdy přemísťuje."

„Tvou připomínku beru na vědomí," odpověděl Biggles. „Myslím, že jsme zjistili, co jsme chtěli vědět," řekl a jemně dosedl s vrtulníkem na část pastviny bez dobytka, ne příliš blízko od hlavní budovy, ale ve vzdálenosti přijatelné k jejímu dosažení pěšky.

Sotva vytáhl klíček zapalování a otevřel dveře, v dohledu se objevil nějaký muž, spěchající dlouhými kroky k vrtulníku. Byl poněkud starší, vysoký, na sobě měl jezdecké kalhoty a blůzu. V ruce nesl bičík.

„Nevím kdo to je, doufám ale, že nebude mít námitky proti našemu přistání," řekl poněkud zneklidněný Biggles.

„Je to osobně lord Dubray," poučil Bigglese Bertie, když za ním sestoupil na trávník. „Od doby, kdy jsem ho viděl naposled, se nijak moc nezměnil. Pokud si pamatuji, mívá skon k nevrlosti a neomalenosti. Kdysi byl plukovníkem v královské gardě. Nenechej se jím vyvést z klidu. On to je totiž spíše způsob, kterým projevuje svou noblesu. Ve skutečnosti mnohem více štěká než kouše. Kdysi mi to dokonce řekl sám."

Bylo dobře, že byl Biggles varován předem, protože se mohl připravit na to, k čemu brzy došlo. Ve způsobu, jakým se lord Dubray blížil k vrtulníku, nebyla nejmenší známka nejistoty nebo nerozhodnosti. Ani v jeho *výrazu* nebyla sebemenší pochybnost, jak pohlíží na vniknutí na svůj pozemek, protože tvář měl zrudlou zlostí. Jeho smetáčku podobný bílý knír se zdál být jako naježený. Pod chundelatým bílým obočím se leskly jasně modré oči. Pln nedočkavosti promluvil dřív, než se zastavil.

„Jak si, k čertu, dovolujete s tím svým páchnoucím vynálezem přistát na mém pozemku?" vyštěkl. „Nechť vás vezme ďas. Vždyť jste mohl splašit můj dobytek."

Biggles zachoval klid. „Sire, můžete si být jistý, že k tomu mám pádný důvod."

„Tak to tedy musí být důvod zatraceně pádný."

„Doufám, že bude dostatečně pádný. Dovolte, abych vám ho vysvětlil."

„Víte, s kým hovoříte?"

„Věřím, že s lordem Dubrayem."

„Ale, ale! Takže vy znáte moje jméno. Kdo vám ho řekl?"

„Tady můj přítel. Přijeli jsme za vámi kvůli záležitosti, která je pro vás mnohem důležitější než pro nás.“

„To snad ani náhodou.“

Další rozhovor vedený tímto způsobem ukončil Bertie otázkou: „Sire, vy si na mne nepamatujete?“

Lord Dubray se na Bertieho upřeně zadíval. „Ne. Proč bych si vás, k čertu, měl pamatovat? Nemohu si přece pamatovat každého, s kým jsem se kdy setkal.“

„Velmi dobře jste se znal s mým otcem lordem Lissiem. Jsem jeho syn. Když jste u nás kdysi dávno byl naposled, byl jsem jenom něčím málo víc než batoletem.“

„Proboha! Proč jste to neřekl hned? Vy přece nemůžete být tím škvrnětem s nazrzlými vlasy a s pihovatým obličejem …“

„Jsem to já, sire,“ přerušil ho usmívající se Bertie. „Trochu jsem povyrostl.“

„To vidím. No, jak ten čas letí. Bylo mi líto, když jsem se dověděl o smrti vašeho otce. Byl to dobrý kamarád. My dva jsme mluvili stejným jazykem. Dověděl jsem se, že byl zabit při lovu.“

„To je pravda.“

„Takže teď jste lordem Lissiem vy.“

„Bohužel ano,“ s nic neříkajícím úsměvem řekl Bertie. „Při své nynější práci svůj titul nepoužívám.“

„Při práci? Při jaké práci? Co vlastně děláte v té oživlé plechovce od sardinek?“ Lord Dubray bičíkem poklepal na vrtulník.

„Teď pracuji jako policista.“

„POLICISTA?“

„S křídly. Jsem totiž pilotem v Letecké policii. Toto je můj nadřízený, inspektor Letecké policie Bigglesworth.“

Lord Dubray se uklonil směrem k Bigllesovi. „Těší mne, že vás poznávám. Co se chcete dovědět? Co tady vlastně děláte? Zjišťujete něco?“

„Právě to je naše hlavní práce, sire,“ odpověděl Biggles.

„Co tady doufáte vypátrat?“

„Snažíme se vypátrat něco o býkovi, o něhož jste přišel. Rád bych vám položil několik otázek.“

„Ptejte se na co chcete. Na všechny otázky se vám vynasnažím odpovědět co nejlépe. Nemusíme se ale bavit tady vstoje. Dovolte, abych vám projevil svou pohostinnost. Pojďte do domu, kde si dáme něco k pití.“

„Děkuji, sire.“

Brzy všichni seděli v přátelském ovzduší místnosti, která podle rozmanitých, všude poházených předmětů zřejmě byla lordovým doupětem. „Tak co se chcete dovědět?“ zeptal se, když z ozdobné láhve naléval sherry.

„Jako jeden z předních chovatelů dobytka v zemi jistě znáte většinu ostatních chovatelů.“

„To ano, snad to mohu potvrdit.“

„Máte nějakou představu, co se s pohřešovaným býkem mohlo stát?“

„Představu nemám absolutně žádnou. Nevím nic víc, než že zmizel.“

„Snažil se někdy někdo toho býka koupit?“

„Přirozeně. Na toho býka, kterého jsem nazval Šampión, jsem obdržel několik poptávek.“

„Vzpomenete si jména lidí, kteří vám nabídky zaslali, obzvláště jména těch, z nichž bylo možné vycítit

nápadně dychtivý zájem toho býka vlastnit? Uvažuji o možnosti, že někdo po tom zvířeti prahnul do té míry, že byl odhodlán jít až na tu nejkrajnější mez, aby si ho zajistil. Vy jistě víte, že váš býk nebyl jediný, který se ztratil.“

„To je mi známo.“

„Na jedné farmě byl zavražděn hospodářský správce.“

„Bože, opravdu? To jsem nevěděl. Co v té záležitosti dělá policie?“

„To, co teď tady dělám já, klade otázky. Ještě jste mi neodpověděl na mou poslední.“

Lord Dubray se krátce zamyslel. „Většinu poptávek jsem dostal poštou. Ty dopisy ještě někde mám, kdybyste si je chtěl prohlédnout. Poslední muž sem přišel asi před šesti měsíci. Byl příliš neodbytný. Zápornou odpověď odmítal brát na vědomí. Řekl, že jedná v zastoupení někoho, kdo si přeje zůstat v anonymitě, že však je ochoten zaplatit jakoukoli cenu.“

„Vy jste znal muže, který sem přišel?“

„Jenom od vidění. Je to dobytkář. Občas jsem ho vídával na velkých soutěžních přehlídkách skotu.“

„Jak se jmenuje?“

„Má takové podivné jméno, něco jako Thellin, nebo tak nějak.“

Bigglesovo obočí se zvedlo. „Ten pan Thellin ze Stowten Place v Suffolku?“

„Ne, to je Oswald Thellin, který chová fríský skot, takže herefordský býk ho nezajímá. Sem přišel Walter Thellin. Myslím, že má farmu někde v Somersetu.“

„Je mezi nimi nějaký příbuzenský vztah?“

„Pokud si vzpomínám, někdo mi řekl, že jsou bratry.“

„Co je přesně hlavním zájmem Waltera Thellina?“

„To vám nejsem schopen zodpovědně říci, domnívám se však, že herefordský skot, protože jinak by se nesnažil koupit mého býka.“

„Co všechno víte o těch bratrech?“

„Ne mnoho, přestože od příchodu do této země odvedli mnoho dobré práce.“

„Má to znamenat, že nejsou britského původu?“

„Oba mluví s nějakým přízvukem, nevím ale, odkud pocházejí. Poprvé jsem se o nich dověděl brzy po válce, když se začali objevovat po celém státě při prodejích v dražbách a na aukcích. Museli mít kapitál, jinak by totiž nemohli začít s pěstováním dobytka. V podnikání se jim zřejmě dařilo dobře, protože v posledních letech jejich dobytek dosáhl vyšší úrovně.“

„Nikde jste se nedověděl něco proti nim?“

„Nikdy. Pokud vím, jejich obchodní jednání byla vždy otevřená a čestná. Všiml jsem si, že Walter Thellin ve veřejných dražbách podával nabídky na mé jalovice.“

„Provedl jste ho po své farmě, když za vámi přišel a snažil se koupit vašeho býka?“

„Přirozeně. Jeho zájem byl profesionální.“

„Předpokládám, že kromě toho nejlepšího býka jménem Šampión máte ještě jiné býky.“

„Teď mám dva nebo tři, žádný se však Šampiónovi nevyrovná. Vždycky se snažím odchovat lepšího býka, pochybuji ale, že se mi to někdy ještě podaří. Ty, které nepotřebuji, prodávám.“

„O jiné býky se Thellin nezajímal?“

„Ne, chtěl jedině Šampióna. Věděl o jeho mezinárodní pověsti. Ještě něco?“

„Byl Šampión pojištěn?“

„Ano, ale Šampión byl pro mne něčím víc než finanční hodnotou – pokud ovšem od pojišťovny vůbec nějaké peníze dostanu.“

„Lze snad o tom pochybovat?“

„Patrně ano. Říkají, že Šampión byl pojištěný pro případ úmrtí. Jak jim mám dokázat, že to zvíře je mrtvé? A je opravdu mrtvé?“

„Předpokládám, že toho býka byste poznal, kdekoli byste ho uviděl.“

„O tom není pochyb. Měl neobvyklé zabarvení kůže a naprosto bílou hlavu a bílý pruh vpravo podél páteře.“

„Jaké zvíře to bylo? Mám na mysli, jestli bylo útočné a tvrdohlavé, nebo klidné?“

„Neřekl bych, že byl útočný, vyloženě povolný ale také nebyl. Se mnou a s mužem, který o něho pečoval, se choval ukázněně. Jenže, jistě víte, jak to s býky bývá. Někdy stačí málo, aby ho to vyvedlo z míry. Je proto pro mne záhadou, jak ho někdo mohl odvést.“

„Nesnášel snad přítomnost neznámé osoby?“

„To rozhodně.“

„Ještě jednu poslední otázku, sire. Užíváte tady to, co dovedu popsat pouze jako moderní vědecké způsoby, mám na mysli chemikálie, které je nutné podávat injekcemi, tedy hormony a jiné podobné věci?“

„Vůbec ne,“ energicky prohlásil lord Dubray. „Nic takového tady ani nemám. Žádné ty nové nesmysly. Nebudu-li schopen vypěstovat zdravý dobytek přirozeným způsobem, pak se toho vzdám.“

„Smíme se podívat na chlév, v němž pobýval Šampión?“

„Ovšem, pokud o to stojíte, i když si myslím, že se tam mnoho nedozvíte.“

„Vy jste nenašel nic?“

„Vůbec nic.“

„Hledal jste dobře?“

„Na to můžete vsadit, přestože to nemělo skoro žádný význam. Vrata byla dokořán a býk byl pryč. To je tak všechno, pokud jde o ten případ.“

„Co jste udělal pak?“

„Zavolal jsem policii. Přišli, všude se porozhlédli, položili mi mnoho otázek a odešli. Od té doby jsem o nich neslyšel. Ani jsem to nepředpokládal. Co by s tím tak mohli dělat?“

„Nenašel jste žádné stopy, jakéhokoli druhu, vedoucí ke chlévu nebo od něho?“

„Stop bylo mnoho, žádné však nebyly neobvyklé.“

„Byl ten chlév od té doby použit k něčemu jinému?“

„Ne. Všechno zůstalo tak, jak to bylo.“

Biggles vstal. „Děkuji vám, sire. To je zatím všechno. Jestli dovolíte, prohlédnu si ten chlév. Chci to udělat pečlivě, dokud jsem tady, tak se možná trochu zdržím. Vy však s námi nemusíte zůstávat.“

Lord Dubray je vedl k chlévu, v němž býval býk, kolem řady jiných chlévů, teď většinou prázdných, protože dobytek byl na pastvisku. Na tom nebylo nic zvláštního. „Nechám vás tady,“ řekl. „Vraťte se pak do domu na šálek čaje,“ vyzval je a obrátil se k odchodu.

Biggles se zadíval na Bertieho. „Doufám, že víš, co tady doufám najít?“

„Další skleněnou ampulku.“

Biggles přikývl. „Ne, že bychom my potřebovali nějaký důkaz, ale přece jen by to dokázalo, že ty lupičské nájezdy jsou dílem jednoho a téhož gangu.“

„Proč by ty prázdné ampulky měli pohazovat po zemi?“

„Třeba to tady neudělali. V Herefordu měli po zabití toho nešťastného správce naspěch, aby byli co nejdřív pryč, o tom není pochyb. Nezapomeň, že tu špinavou práci dělají ve tmě, a v případě, že by jim ta ampulka upadla, nebyli by schopni ji nalézt, i kdyby se po ní pečlivě dívali. Nemluvě o tom, že to je přece jen velmi malá věc, takže i kdyby ji náhodou našel některý pracovník farmy, těžko by ji spojoval se zločinem. Myslím, že ti zloději se víc soustředili na býka, s nímž museli zacházet.“

Hledání začalo.

Byl to Bertie, kdo po deseti minutách ampulku objevil. Za masivním ohrazením chléva, nedaleko žlabu s krmivem, najednou lehce vykřikl a prudce se sehnul. „Mám ji!“ vykřikl.

„Buď opatrný při jejím zvedání,“ varoval ho energicky Biggles. „Vezmi si na to kapesník. Někdo ji musel mít v ruce a otisky prstů by mohly odpovídat těm, které Gaskin nechává prozkoumávat. Zvednu ji sám.“

Hledání ještě pokračovalo další půl hodiny, bylo však bezvýsledné. Biggles pak řekl, že toho už udělali dost. „Našli jsme, co jsme hledali. V tomto případě zřejmě stačil jeden výstřel. Je jasné, že někdo v té gangsterské organizaci ví, co je třeba, aby zvíře velikosti býka dostalo dostačující dávku uspávacího prostředku a ztratilo energii. Kdyby dávka byla malá, látka by nezabrala. Po příliš velké dávce by zvíře mohlo

zkolabovat úplně a s býkem v bezvědomí by byly velké problémy.“

„Muž, který je za to zodpovědný, to možná nejdřív vyzkoušel na obyčejných kravách, než s tím začal na tak unikátních býcích,“ nabídl Bertie k úvaze.

„Pravděpodobně to tak mohlo být. Nic mu v tom nebránilo. V každém případě, muž, kterého musíme nalézt, je tím, kdo o dopingových látkách zřejmě ví všechno a je odhodlaný položit své ruce na cokoli, čeho se mu zachce. Vraťme se do domu.“

„Máš v úmyslu říci lordu Dubrayovi o tom, co jsme našli?“

„Ne. Nebylo by to rozumné, ještě by to mohlo způsobit nějakou škodu. Čím méně lidí o tom ví, tím lépe. Kdyby se noviny dopátraly toho, co víme my, udělaly by z toho senzační událost. Ti zloději by se o tom dověděli a nám by to jenom ztížilo další práci.“

Když došli k domu, zjistili, že majitel musel kvůli nějaké záležitosti odejít. Vzkázal jim omluvu. Bigglesovi to vyhovovalo, protože by se určitě nevyhnul svým vlastním až příliš vyhýbavým odpovědím. Nečekali, šli k vrtulníku a odletěli domů.

KAPITOLA VI

GINGER PODÁVÁ ZPRÁVU

Když se Biggles a Bertie vrátili do kanceláře, našli tam Gingera, který se vrátil z ministerstva zemědělství. „Jak jste pořídili?“ přivítal je.

„Našli jsme, co jsme si mysleli, že najdeme,“ odpověděl Biggles.

„Další trubičku, obsahující omamný prostředek?“

„Správně. A co ty? Máš nějaké zprávy?“

„Ani nevím,“ pomalu odpověděl Ginger. „Něco jsem se sice dověděl, nevím ale, jestli to bude k něčemu nebo k ničemu.“

„Tak ven s tím,“ povzbudil ho Biggles. „Snad to budu schopen posoudit.“

Ginger začal vyprávět. „Když jsem se na ministerstvu konečně dostal k pravému muži a řekl mu co chci, odpověděl, že náhodou mi tu informaci může poskytnout okamžitě. K takovému tvrzení měl důvod, protože před krátkým časem u něho byl muž, který ho požádal o totéž co já. Chtěl seznam nejdůležitějších býků v zemi. Sestavení takového seznamu sice nějaký čas trvalo, ale pak ho tomu muži poslal a mně nabídl opis.“

„Řekl ten muž, k čemu takový seznam potřebuje?“

„Ne. Zřejmě se ho na to nikdo nezeptal. To bylo zajímavé. Tak jsem se pracovníka ministerstva zeptal, jestli si vzpomíná jméno muže, který o ten seznam požádal. Mohl mi ho říci, protože nějakou dobu trvalo, než mu mohl seznam poslat. Prohlédl korespondenci a řekl mi nejen jméno, ale i adresu. Tím mužem je nějaký

pan Thellin.“ Ginger se s jistým napětím zadíval na Bigglese. „Tebe to jméno nepřekvapuje?“

„Ne.“

Ginger se tvářil zklamaně. „Nějaký pan Thellin byl přece jedním z těch, kdo přišli o býka,“ připomněl.

„Nezapomněl jsem na to. Pokračuj.“

Ginger tedy pokračoval. „Když mi to muž na ministerstvu řekl, přirozeně jsem se domníval, že jde o pana Oswalda Thellina ze Stowten Place v Suffolku. Řekl mi ale, že ne, že jde o nějakého pana WALTERA Thellina, který má odchovnu dobytka v Somersetu. Na otázku, zda jsou v nějakém příbuzenském vztahu, řekl, že neví.“

„Na to ti mohu odpovědět sám,“ řekl Biggles. „Jsou to bratři.“

Ginger se zatvářil překvapeně. „Proboha jak to víš?“

„Na tom teď nezáleží. Řeknu ti to někdy později. Pokračuj, začíná to být zajímavé.“

Ginger pokračoval. „No, to je víceméně všechno. Toho muže z ministerstva jsem se ještě zeptal, jestli ví něco bližšího o panu Thellinovi, který o ten seznam požádal. Opět mi odpověděl, že o něm nic neví. Nikdy ho neviděl, pouze ze způsobu řeči usoudil, že je cizinec. Tu kopii seznamu a adresu v Somersetu máš na psacím stole.“

„Dobrá práce,“ řekl Biggles. „Je možné, žes to udělal lépe, než si dovedeš představit.“

„Ještě maličkost. Až se podíváš na ten seznam, všimni si, že v něm je uvedený nejen býk lorda Dubraye, ale i ten, který byl ukradený v Herffordshire.“

„To se dalo čekat. Oba býci byli svým rodokmenem významní. Zeptal ses muže z ministerstva, jestli ví, na

jaký druh dobytka se specializuje ten pan Thellin ze Somersetu?“

„Nenapadlo mi, abych se ho na to zeptal. Stejně o něm celkem nic jiného nevěděl, jedině to, že je chovatelem dobytka. Aspoň to tvrdil. Patrně nemá ve svém chovu nic tak důležitého, aby byl zanesen do seznamu.“

Biggles pak v krátkosti vylíčil výsledek cesty za lordem Dubrayem do Norfolku. „Co všechno se z těch informací dovídáme?“ zadumaně uvažoval Biggles. „Víme, že existují dva pánové Thellinové, kteří se zajímají o mimořádně kvalitní býky. Čirou náhodou to jsou bratři. Možná bychom se měli podivovat, proč žijí tak daleko od sebe. Z jakého důvodu si pan Walter Thellin ze Somersetu vyžádal seznam býků té nejvyšší úrovně?“

„Jeho požadavek se zřejmě zdál být celkem logický, protože chovatel se přirozeně může zajímat o ostatní chovatele a jejich dobytek.“

„Připouštím, že to možné je,“ zamumlal Biggles. „Možná v tom opravdu nic není, ale přece jen mi napadá, že když se někdo odhodlá krást býky, první, co k tomu potřebuje, je jejich seznam a místo, kde jsou. Může, ale také nemusí být náhoda, že pan Walter Thellin v oné kritické době navštěvuje lorda Dubraye a snaží se ho přesvědčit, aby mu prodal svého nejlepšího býka. Přece musel už dřív vědět, že muž, jako je lord Dubray, se nevzdá zvířete, které je jeho pýchou a potěšením. Lze proto oprávněně pochybovat o skutečném důvodu dlouhé cesty ze Somersetu do Norfolku. Vždyť přece to podstatné, že býk není na prodej, mu lord Dubray mohl sdělit písemně.“

„Mohl mít k návštěvě ještě nějaký jiný důvod?“

„Možná se chtěl seznámit se situačním plánem sídla jeho lordstva. Lord Dubray ho po něm provedl.“

Ginger udiveně zíral. „Chceš snad Waltera Thellina podezřívat, že to byl on, kdo šlohnul býka lordu Dubrayovi?“

„Proč ne? V této fázi jsem ochoten podezřívat kohokoli. Když jsme s vyšetřováním začali, usoudili jsme, že za tou zlodějnou musí být někdo, kdo je o dobytku velice dobře informovaný.“

„Nezapomínáš, že jeho bratr Oswald Thellin o cenného býka přišel také?“

„Tak nám to bylo řečeno.“

„On z toho dělá velkou aféru.“

„To je přirozené,“ suše odvětil Biggles. „Přece by vypadalo podivně, kdyby se tak nechoval. Tvrdit, že mám podezření, by možná v tomto stadiu bylo příliš silné, ale aspoň máme kam zaměřit své pátrání. Ti ukradení býci mi teď nedělají nějaké velké starosti, mnohem závažnější je, že v průběhu té zlodějské akce byl zavražděn člověk. Já osobně se nechci honit za mužem, který ho zabil, chci nalézt ty zmizelé býky. Někde musíme začít. V tom okamžiku mi nenapadá nic lepšího, než že se budeme muset poptat na ty bratry Thelliny. Třeba to nebude správná cesta, ale chtěl bych získat odpověď na jednu nebo na dvě otázky, které mi v současnosti připadají poněkud nejasné. Někdo je možná bude považovat za příliš detailní, jenže každý detail může člověka přivést k něčemu velkému. Tak třeba, Walter Thellin ze Somersetu se zajímá pouze o prvotřídního býka lorda Dubraye. Lord Dubray má jiné býky, které je

ochoten prodat, všichni jsou stejně čistokrevní, Thellin je však nechce. Proč?“

„Mohu pouze předpokládat,“ ujal se slova Bertie, „že zloděj dobytka, který se octne v podobné situaci, se dostane do takového psychického stavu, že nechce nic než to nejlepší.“

„Nebo co to říci třeba takhle. Věděl Thellin, že nakonec stejně dostane co chce, aniž by za to zaplatil?“ Biggles se podíval na seznam, který přinesl Ginger. Byl poněkud dlouhý, a Biggles to zdůraznil.

„V zemi je spousta, snad stovky, prvotřídních býků. Jenže ve skutečnosti se tady neustále motáme kolem možná dvaceti nejlepších býků, býků patřících do zvláštní třídy. A Thellin se zajímá právě o ně,“ řekl Ginger.

„Ty přece víš, starý brachu,“ vložil se do řeči Bertie, „že toto je velmi podivné. Proč tolik druhů býků? Jak už jsem řekl dřív, normální chovatel nikdy svůj skot nemíchá. Věnuje se jednomu plemenu. Tady máme všechny druhy.“

„Ti tři býci, kteří zmizeli, byli každý jiného plemene, fríský, herefordský a jerseyský.“

„Právě na to myslím. Neustále mi to připadá podivné. Co, k čertu, ten zloděj s nimi chce dělat? V tom seznamu vidím také býky ayrskirské, redpolské a devonské – tak mnoho druhů. Půjde-li ten zloděj i po těchto, bude mít hezkou sbírku. Jenže, nám to nedává žádný smysl.“

Biggles pokrčil rameny. „Ty názvy jsou pro mne zcela nesrozumitelnou hatmatilkou.“

„Toto je pouze seznam," ozval se Ginger. „To přece neznamená, že ti zloději mají v úmyslu sebrat všechna zvířata uvedená v tomto seznamu."

„Jenže, kdyby všechna chybějící zvířata byla stejného druhu, dalo by se to pochopit," pokračoval Bertie. „Tím chci říci, že kdyby všichni byli třeba herefordského druhu, mohli bychom ze seznamu za nejcennější považovat herefordské a zaměřit se na ně."

„Je jasné, že nejsme schopni je pohlídat všechny," konstatoval Biggles.

„No, a tak co v tom *můžeme* udělat?"

„Pro začátek bychom mohli zajet do Somersetu, mrknout se na farmu Waltera Thellina a zjistit, jak to tam vypadá a jaký druh dobytka chová."

„Myslíš – zaletět tam, ne?"

„Zaletět tam můžeš sám, protože ty jsi jediný odborník na dobytek. Omrkneš, co se pase na jeho pastvinách. Mohl bys tam zaletět zítra brzy po ránu. Já s Gingerem tam pojedeme po silnici a to místo si prohlédneme, tak říkajíc, z normální úrovně. Nemělo by to být nijak náročné a vždycky je naděje, že náhodou na něco zajímavého narazíme."

„Ty opravdu toho Thellina podezříváš, že?"

„Zatím nevím nic, pouze to, že býci byli tajně odvezeni někým, kdo dobytku rozumí. Walter Thellin, jak jsme se dověděli, je chovatelem dobytka a navíc, on je tím, kdo se neobvykle zajímá o zvířata té nejvyšší úrovně, která ovšem patří jiným lidem. Pokud víme, je jediným, kdo se takto chová. To musí mít nějaký důvod. Ten důvod bych moc rád zjistil. Berte to tak."

V tomto okamžiku jejich rozhovoru vešel Gaskin.

Biggles vzhlédl. „Tak co? Snad mi nechcete říci, že nějaký další býk si bez dovolení majitele vyšel na procházku?“

„Ne, to ne, aspoň pokud jsem informován. Mám ale to, o co jste požádal. Na těch skleněných ampulkách byly překontrolovány otisky prstů. Otisků je na nich mnoho, všechny od jednoho člověka, jenže se neshodují s žádnými otisky v našem rejstříku.“

„Nečekal jsem, že tam budou“, řekl Biggles, „tady nejde o gangsterskou práci profesionálů. Ono se to vymyká z běžné praxe. Co bylo v těch ampulkách?“

„Nějaký druh fenobarbitalu. Domnívají se, že metylfenobarbital, výborný uspávací prostředek.“

„Někdy nazývaný luminal.“

„To je pravda.“

„Myslel jsem, že se to polyká.“

„Běžně prodávaný druh ano. Lze ho však aplikovat i podkožní injekcí.“

„Může si to koupit kdokoli?“

„To bych sice neřekl, není ale nijak obtížné ho sehnat. Pro lékaře je samozřejmostí, předepisují ho proti nespavosti. Ale pouze lékař může v obvyklých případech dát injekci.“

Biggles rozložil na stole kapesník a odkryl v něm ukrytou skleněnou ampulku. „Tady máte ke kontrole další. S největší pravděpodobnosti bude na ní zjištěno totéž jako na těch předchozích, nic víc, nic méně. Bude-li tomu tak, bude to důkaz, že nájezdy jsou dílem jednoho a téhož gangu. Byl bych překvapen, kdyby tomu tak nebylo.“

Gaskin přistoupil blíž. „Kde jste to vzal?“

„V Norfolku u lorda Dubraye, který přišel o svého herefordského miláčka. Byl jsem tam dnes odpoledne.“

„Jel jste tam něco hledat?“

Biggles ukázal na skleněnou ampulku. „Jenom toto. Vezměte si ji s sebou, až půjdete od nás.“

„Má jeho lordstvo nějakou představu, kdo by mu mohl toho býka ukrást?“

„Ne. Řekl nám všechno co věděl, což nebylo mnoho.“

„Kam svou činnost zamíříme teď?“ zeptal se bezradný Gaskin.

„A co vy, dostal jste se někam s tím dodávkovým vozem, který viděl ten chlapec?“

„Zatím ne. Během několika hodin není možné zkontrolovat všechny dodávky v zemi. Asi nám nezbude, než si počkat, až zmizí další býk.“

„To by nám nepomohlo, protože krádež býka by proběhla naprosto stejně.“

Gaskin si nacpal dýmku a řekl. „Uvedl jsem do stavu pohotovosti všechny své soukromé zdroje informací, nebylo to však k ničemu. Ani sebemenší náznak nějaké zprávy. Kdybych měl nějakou stopu, kde ti ďábli udeří příště, mohli bychom tam na ně počkat.“

„Jestli počítáte s něčím takovým, budete čekat dlouho. To přece vědí pouze oni sami a ti nám to pravděpodobně neřeknou.“

„Co hodláte dělat?“

„Dát se do práce z opačné strany.“

„Co to má znamenat? Nechápu.“

„Pokusit se zjistit, kde jsou býci nebo kam jsou převáženi. Určitě jsou stále naživu, protože mrtví býci nejsou k ničemu a nemělo by význam je legitimním

vlastníkům brát. Jsem přesvědčen, že jsou stále v tomto státě, protože, jak jste sám řekl, je obtížné si představit, jak by se mohli dostat za hranice.“

„Přišel jsem za vámi hlavně proto, abych získal váš názor na možné použití letadla.“

„Já to nevylučuji, ale řeknu vám toto. K přemístění žádného z těch býků z jejich domovských farem nebylo letadlo použito.“

„Proč jste si s tím tak jistý?“

„Celkem z jednoduchého důvodu. U žádné farmy, kterou jsem navštívil, není nikde místo vhodné k přistání letadla, a musíme si uvědomit, že by to muselo být velké letadlo, aby uneslo býka.“

Gaskin zastrčil dýmku do kapsy. „Nu, zvažte co můžete pro mne udělat, ono totiž stačí zmizení jediného dalšího býka a budu si muset hledat novou práci.“

„Než zmizí další býk, to může nějakou dobu trvat.“

„Proč?“

„Ta parta teď má ruce poskvrněné vraždou, což možná způsobí, že chvíli dají pokoj. O Johnsonově smrti si přečetli v novinách, pokud to nevěděli. Je dokonce možné, že s tím vším skončí. Je ovšem také možné, že těch býků už mají tolik, kolik jich potřebují.“

„Doufám, že máte pravdu,“ řekl zaníceně Gaskin, když vycházel z místnosti.

Po jeho odchodu řekl Ginger: „O tom, že Walter Thellin si byl na ministerstvu pro seznam nejlepších býků v zemi, jsi se mu nezmínil ani slovem.“

„V tomto stadiu to není pro něho podstatné, a my můžeme konat veškerá šetření, která budou mít alespoň zdánlivou naději, že nás někam zavedou. Mohl by se nám plést do cesty. On se totiž ve své oficiální funkci nemůže

opovážit podstupovat takové riziko, jaké jsem ochoten podstupovat já. On se obává kritiky, protože nechce přijít o svou práci a pravděpodobně i o svou penzi. Jestli si vláda pomyslí, že já nejsem tím pravým mužem pro takovou práci, nijak mne to nevyvede z rovnováhy, proto mi také nevadí držet se jen tak tak v dovolených mezích nebo dokonce ostře plout proti větru, jak jsem to nejedenkrát udělal. Gaskina budu o všem informovat, až uzraje čas.“ Biggles se mrkl na hodinky. „Dnes tak trochu porušíme předpis a půjdeme domů, protože už tu není nic, co bychom mohli udělat. Bertie, ty si vezmeš Austera a tak časně, jak se ti bude chtít, odstartuješ a v Somersetu shora prozkoumáš farmu Waltera Thellina, či co to vlastně má. Tady je adresa. Lockley Manor, někde poblíž Lydhurstu. Zjištění, kde to přesně je, už nechám na tobě. Nenapadá mi žádný důvod, proč bys tam musel přistávat.“

„Co tak vzít si aparát a něco tam vyfotit?“

„To není špatný nápad. Rozhodně si ho vezmi s sebou. Snímek situačního rozmístění budov by mohl být užitečný. Já dopoledne vyjedu s Gingerem po silnici. Ze země budeme mít bližší pohled než ty. Když se do toho dáme, tak tu práci uděláme co nejdokonaleji. Chci, abys na polích překontroloval každé dobytče a také ověřil, jestli je někde možné přistát. Myslím, že to je všechno. Pojďme domů.“

Sotva si nasadili klobouky, otevřely se dveře a znovu se objevil Gaskin.

„Ale ne,“ zaúpěl Biggles. „Co zase?“

„Napadlo mi, že byste se rád podíval na toto,“ odpověděl detektiv, držící v ruce otevřené noviny. „Je to na pravé stránce. Tisk z případu býků těží jak může.“

„O něčem musejí psát. Veřejnost by byla zklamaná, kdyby nepsali.“

„K Thellinovi byl poslán reportér, aby s ním natočil rozhovor, a fotograf, aby pořídil snímky na místě zločinu.“

„Myslíte k Thellinovi, který bydlí v Suffolku, k muži, který přišel o býka.“

„Ovšem, ke kterému jinému. Pokud vím, je tu jenom jeden Thellin.“

Biggles nepromluvil.

Gaskin pokračoval. „Je tam fotka, jak stojí vedle býkova chléva.“

„Výborně,“ spokojeně řekl Biggles. „Budeme aspoň vědět, jak vypadá, pokud se s ním setkáme.“ Rozložil noviny na psací stůl a spolu s ostatními, dívajícími se mu přes rameno, si pozorně prohlédl obrázek, o němž se zmínil Gaskin.

U otevřených vrat pevně postaveného chléva stáli na obrázku dva muži. Jeden, zřejmě reportér, měl městský oblek. Druhý, ukazující na něco napřaženou vycházkovou holí, byl statný muž středního věku s hladce vyholenou hranatou tváří, oblečený jako typický venkovan: tvídový kabátek, keprové jezdecké kalhoty a kamaše. Na hlavě kulatý tralaláček.

„Tak tohle je pan Oswald Thellin,“ poznamenal Biggles skládající noviny a podávající je zpátky Gaskinovi. „Díky.“

„Ani si nepřečtete, co tam píší?“

„Proč se vzrušovat. Stejně nám nemohou říci nic, co ještě nevíme.“

„Chtějí vědět, co v tom dělá policie.“

„To píší vždycky. Je to jejich práce klást otázky a naše je na ně odpovídat. Až předložíte býky, oni ztichnou.“

„Kde, k čertu, je mám hledat?“

Biggles se zeširoka usmál. „Až to budu vědět, určitě vám to řeknu.“

Gaskin zasupěl a odešel.

„Tak vpřed!“ řekl Biggles ostatním. „Jdeme! V tomto okamžiku mám větší chuť na hovězí maso na talíři než na živý dobytek.“

„Se smaženými bramborovými hranolky,“ dodal Bertie.

„A s hezkou kapkou vypečené šťávy z masa,“ přispěl zeširoka se smějící Ginger.

KAPITOLA VII

NA NÁVŠTĚVU PŘIJÍŽDÍ CADILLAC

„Tady někde je podle mapy ta silnice," prohlásil Biggles. „Na pravou stranu by měla odbočovat soukromá příjezdová cesta, vedoucí k domu."

„Pojedeme až k domu?" zeptal se Ginger.

„Ne. Neměli bychom to jak zdůvodnit. A kdyby se ukázalo, že tam pro nás není nic zajímavého, vypadali bychom jako moulové. V případě, že tam něco je, mohli bychom nadělat víc škody než užitku. Zatím si chci jenom prohlédnout to místo, zjistit druh dobytka na pastvinách, něco takového."

Bylo skoro jedenáct hodin. V této tiché a klidné zvlněné části Somersetu byl Lockley Manor domovem Waltera Thellina, muže, který projevil neobvyklý zájem o prvotřídní býky, a bratra muže, který o jednoho přišel.

Po časném odjezdu v Bertieho soukromém Jaguáru s Gingerem u volantu a Bigglesem v roli „stopaře" poměrně brzy dojeli do oblasti, která je zajímala. Počasí nebylo tak dobré, jak by mohlo být, obloha byla pochmurná a zatažená, vrstva mraků však byla vysoko a nepršelo. Biggles se zmínil, že by podmínky mohly být i horší. Když to vyslovoval, neměl na mysli ani tak sebe, jako spíš Bertieho, který se podle domluvy chystal k leteckému průzkumu této oblasti.

Je třeba říci, že důvodem pro použití Bertieho auta, červeného a černého Jaguáru, místo policejního vozu, byla možnost jeho snadného odhalení, jinak řečeno aby Bertie po příletu v Austeru mohl bez problému zjistit,

kde jsou. Nebylo to sice nijak moc důležité, protože úkoly měli rozdělené nezávisle na sobě, považovali to však za vhodné pro případ nějaké nepředvídané události. A navíc, pravděpodobně nikomu nenapadne spojovat sportovní auto s policií. Austera zatím nezahlédli, proto nevěděli, jestli už přiletěl a odletěl, nebo se na scéně ještě neobjevil.

„Zmírni tempo, nechceme to jenom rychle projet," řekl Biggles Gingerovi, když jeli po úzké venkovské cestě, lemované po obou stranách živými ploty. Ty jim většinou bránily v pohledu na okolní pole, kolem nichž projížděli. Tento problém bylo možno občas vyřešit zastavením nebo skoro zastavením u příležitostně se objevujících vrat na jedné nebo na druhé straně cesty. Zatím nezahlédli ani dobytek ani nic jiného zajímavého.

Jeli dál, když se za nimi najednou ozvalo ječení klaksonu, protože řidič vytrvale tlačil na příslušné tlačítko. V následujícím okamžiku kolem nich proletěl velký, světle šedý otevřený sportovní vůz s řidičem na ně zlostně hledícím přes boční okno.

Když malé kamínky od zadních kol rychle uhánějícího auta dopadaly na přední okno Jaguáru, Biggles řekl: „Zřejmě jenom proto, že sedí v Cadillacu, si myslí, že mu ta cesta patří."

„Je to holomek," rozhořčeně zabručel Ginger. „Není-li ten jeho způsob jízdy nebezpečný, tak nevím, jaký způsob jím je."

„Nevzrušuj se. Jednou dojde i na něho, když si tak o to žádá.“

„Je ovšem pravděpodobnější, že spíš zabije někoho jiného. Na takové cestě nelze předvídat, jestli z živého plotu najednou nevyskočí nějaké dítě nebo zatoulané zvíře, třeba pes.“

„Jen se uklidni,“ vyzýval ho Biggles. „Chceš-li po téhle silnici jet sám, nemá význam nechat se vyvádět z rovnováhy takovou sviní.“

„Všiml sis, kdo v tom autě jel?“

„Myslím, že jenom řidič. V tom letmém pohledu jsem jiného cestujícího nezahlédl. Ten řidič vypadal jako nějaký cizinec. Tmavý chlap, snad Ital nebo nějaký jiný latinský typ. Mohl bys vědět, že právě oni jsou notoricky známí rychlí řidiči. Ale copak?“ vydechl Biggles, když teď už poněkud vzdálené auto najednou zabrzdilo, ostře zahnulo doprava a zmizelo.

„Doufám, že si někde přerazí ten svůj pitomý krk,“ zabručel Ginger.

„Určitě zahnul na cestu vedoucí k Thellinovi,“ řekl Biggles. „Jiná odbočka tady není. Jeď pomalu, omrkneme to.“

„Mohlo by to být Thellinovo auto?“

„Myslím, že ne. Angličtí farmáři nejezdí běžně v Cadillacu. Jsem si velmi jistý, že za volantem nebyl Walter Thellin. Nikdy jsem ho sice neviděl, viděli jsme však obrázek jeho bratra a ten je zcela určitě Evropan.“

„Co může takové auto pohledávat na místě, jako je toto?“

„Jestli jelo do Lockley Manor, tak to by mne také zajímalo proč.“

„Zapamatoval sis jeho poznávací značku?“

„Ne. Při rychlosti, jakou ten muž jel, mi vůbec nenapadlo, že by nás to auto mohlo zajímat. Tak, tady odbočil. Zpomal teď úplně.“

Když pak Jaguar pomalinku jel kolem otevřené, bíle natřené brány, bylo vidět snad sto yardů dlouhou štěrkovou cestu končící u poměrně velkého domu. Podle všeho to byla farma podstatně větší než průměrná. Cadillac stál před průčelím domu, k jehož dveřím se blížil muž, asi řidič. Jenom tolik bylo možné zahlédnout, než Jaguar minul průhled bránou, kromě vývěsní tabule, která jim potvrdila, že se nemýlili. Název domu byl Lockley Manor.

„Tak to je ono,“ zamyšleně zašeptal Biggles. „Divím se, co tady dělá ten Cadillac. Začíná to být zajímavé. Jednu věc ti už mohu říci.“

„Tak ji řekni.“

„Ten Cadillac tu není poprvé. Jeho řidič nic nehledal, proto mohl jet tak rychle. Věděl naprosto přesně kam jede. Dokazuje to způsob jeho odbočení na příjezdovou cestu.“

„Škoda, že jsme si nezapamatovali evidenční značku auta. Mohli bychom ji nechat překontrolovat.“

„Nedělej si žádnou starost,“ řekl Biggles. „To ještě můžeme napravit.“

Ginger vyvalil oči. „Snad za ním nechceš jít po té příjezdové cestě?“

„V žádném případě. K tomu domu se nepřiblížím ani náhodou – zatím. Tu registrační značku auta zjistíme, až odtud bude odjíždět.“

„Nevíme, kterým směrem odjede. Mohl by jet na obě strany.“

„Používej mozek. Jsme přece dva, tak obsadíme oba směry. Ty vystoupíš tady a já zajedu na opačnou stranu. Posad se někde bokem a až pojede kolem, tak jeho značku zapíšeš – tedy, pokud pojede tímto směrem. Já odjedu s autem poněkud dál a budu hlídat druhý směr. Budu předstírat, že studuji mapu, jako bych ztratil cestu.“

„Ten Cadillac se tu může dlouho zdržet.“

„Nemáme naspěch.“

„Tak jo,“ řekl Ginger a vystoupil.

Biggles přesedl na místo řidiče, zavřel dveře, vycouval a najel autem do směru, odkud přijeli. „Až získáme co potřebujeme, tak tě vyzvednu,“ byla jeho poslední slova.

Po ujetí čtvrt míle se dostal tam, kam chtěl. Tam auto obrátil čelem k soukromé příjezdové cestě. Od této chvíle Cadillac nemohl odjet, aniž by projel pod dohledem jeho nebo Gingera. Gingera neviděl, přibližně však věděl, kde je. Pro případ, že by ho někdo mohl pozorovat, se Biggles pohodlně posadil s mapou rozloženou na kolenou.

Uběhlo několik minut. Pak jeho pohled na oblohu přitáhl ne příliš velký hukot motoru lehkého letadla a brzy uviděl Austera, přelétávajícího ve výšce nižší než tisíc stop. Domyslel si, že to je Bertie, což mu vzápětí potvrdila registrační písmena na spodní části křídel. Pozoroval stále přímo letící letadlo, které pak udělalo širokou zatáčku a v poněkud změněném kurzu letělo nazpět. Když ho poněkud stranou míjelo a uviděl lehké zahoupání křídly, slabě se usmál, protože z toho poznal, že Bertie zjistil polohu svého auta. Letadlo pokračovalo v letu, až zmizelo ve směru odkud přiletělo a brzy

Bigglesovi zmizelo z dohledu. Usoudil, že Bertie získal co chtěl, a proto letí domů.

Pak uběhlo tolik času, že vykouřil dvě cigarety, než opět k něčemu došlo. Cadillac vyjel z příjezdové cesty na silnici a po přidání plynu se rychle blížil. Biggles sklonil hlavu, jako kdyby studoval mapu na kolenou, ve skutečnosti však upřeně pozoroval blížící se auto. Při velké rychlosti projíždějícího auta si nestačil všimnout ničeho jiného než značky, kterou zapsal na připravený papír. Na blížícím se autě si však všiml nezvyklé malé stříbrné sošky, zřejmě talismanu, na uzávěru chladiče. Nesmírně ho zaujala, protože představovala útočícího býka. V prvé chvíli to považoval za významné, vzápětí mu ale napadlo, že to může být jen náhoda či shoda okolností.

Řidič byl stále ve voze sám. Biggles ho zahlédl, nestačil si však ničeho jiného všimnout. Muž měl oči upřené na cestu před sebou a zdálo se, že stojícímu Jaguáru nevěnoval ani jediný pohled.

Biggles mu poskytl jednu nebo dvě minuty, aby se dostatečně vzdálil, pak pomalu jel pro Gingera. Při míjení příjezdové cesty k domu se na ni podíval, neviděl však nikoho. Ginger se vynořil zpoza živého plotu a oklepával si znečištěné oblečení.

„Cos dělal?“ zvědavě se zeptal Biggles.

„Vylezl jsem kousek tamhle na ten strom, abych měl lepší rozhled na všechny strany,“ vysvětloval Ginger a ukazoval na malý jasan vyrůstající z živého plotu.

„Viděls něco?“

„Nic.“

G-HRPQ
Andrýsek P.
2001

„Žádný dobytek?“

„Ani kus. Zahlédls tu značku?“

„Ovšem.“

„Co teď?“

„Asi bychom mohli jet domů. Momentálně tu nemáme co dělat. Uvidíme, co nám řekne Bertie.“

O zpáteční cestě do kanceláře není nutné nic říkat. Veškerý rozhovor se omezil na podivný případ, do něhož se zapletli. Na Gingerův dotaz Biggles odpověděl, že k celé záležitosti má stále vyhraněný názor. Nic na tom nezměnilo ani to, co se dověděli na výjezdu do příslušné oblasti. Připustil však, že příjezd Cadillacu, který řídil určitě nějaký cizinec, do místa jako je Lockley Manor, je možné posuzovat jako překvapující. Je to překvapení ale oprávněné? Zatím k tomu není žádný důkaz. Zahraniční chovatelé sem jezdí často, aby nakoupili dobytek jednoho nebo jiného druhu. Tak to chodilo po mnoho roků a většina stád v zahraničí vznikla tímto způsobem. Produkce masa a mlékárenských výrobků jsou v mnoha státech významnými součástmi průmyslu.

„Bylo na tom Cadillacu označení CD.?“, zeptal se Ginger.

„Nevšiml jsem si. Snad bych ho zahlédl, kdyby tam bylo. Jestli to auto patří některému zahraničnímu velvyslanectví v Londýně, budeme muset své kroky dobře zvažovat. Měli bychom si zjistit, kdy byla naposled ověřena jeho registrace. Bude-li nám znemožněn bližší pohled na pozemek a na všechny budovy farmy Waltera Thellina, tak toho mnoho neuděláme.“

Vešli do kanceláře, kde na ně čekal Bertie. Svůj čas nepromarnil, protože na Bigglesově psacím stole leželo půl tuctu ještě vlhkých fotografií, které udělal z letadla.

„Něco překvapivého?“ zeptal se Biggles.

„Záleží na tom, co považuješ za překvapivé, starý brachu.“ odpověděl Bertie. „Jednu nebo dvě věci možná shledáš zajímavé.“

„Neviděli jsme žádný dobytek.“

„Z míst, kde jste byli, jste ho vidět nemohli. Na silnici jsem zahlédl svého Jaguára. Rovněž jsem si všiml nějakého velkého šedého vozidla, které se blížilo k domu. Viděli jste ho?“

„Nemohli jsme ho nevidět, vždyť projel kolem nás. Byl to Cadillac.“

„Propánakrále, opravdu? Co tam dělal ten Cadillac?“

„Nemám zdání. Viděls ještě něco?“

„Pěkné stádo fríského skotu – nebo snad to byl nějaký druh holandského dobytka. Jsou si velmi podobné. Myslím, že to byly krávy.“

„Hm. To je zvláštní.“

„Proč?“

„No, následkem toho by jako bubliny splaskla všechna podezření, která jsem měl. První ukradený býk byl v Británii vyšlechtěný fríský druh a patřil Oswaldu Thellinovi ze Suffolku, bratru chovatele ze Somersetu. Walter by stěží sebral bratrovi nejlepšího býka. Kde byla ta zvířata, která jsi viděl?“

Bertie položil prst na jednu z fotografií. „Tady jsou. Jistě poznáš KDE jsou. Na travnaté, přibližně šedesát akrů rozlehlé pastvině, bez překážek a tak ploché, jakou by si jen mohl přát pilot, který by tam ve spěchu chtěl přistát.“

„Ten dobytek by mi tam překážel.“

„Kdyby tam byl. Ale nemusel by. Všimni si vrat vedoucích na druhou pastvinu – jsou otevřená. Dobytek tedy může podle své vůle přecházet z jednoho pole na druhé, nebo může být nahnán na menší pole, kdyby někomu překážel.“

Biggles přikývl. „Tvé postřehy beru za své. Prohlédl sis to důkladně. Jsi si jistý, že na tom velkém poli je tráva?“

„Ano.“

„Mohly by tam být nějaké kořeny nebo mladé obilí.“

„Cestou domů jsem letěl nízko, abych se o tom ujistil. V tomto období roku se dobytek většinou pase na trávě. Ještě něco ti řeknu. K pobytu těch krav na poli může být ještě jeden důvod. Udržovaly by trávu nízkou. Kdyby se nechala vyrůst, byla by poměrně vysoká a hodila by se k posečení a usušení na seno. Ale to by už bezpečné přistání letadla neumožňovalo.“

„Naprosto správně,“ připustil Biggles. „Poradil sis s tím lépe, než bych to dokázal já.“

„Měl jsem čas si to promyslet, starý brachu, a nechat zapracovat šedou kůru mozkovou. Jestli chápeš, co tím myslím.“

Biggles si stále zvětšovacím sklem podrobně prohlížel fotografii. „Co je tam ta věc na příjezdové cestě?“

„To nevím. Je to nějaké živé zvíře. Nejprve jsem ho viděl pohybovat se před domem. Na psa vypadá příliš velké, tak mi napadlo, že by to mohlo být zbloudilé tele.“

„Je to podivné místo pro ležící tele.“

„Nenapadá mi, co jiného by to mohlo být. Není to ani ovce ani prase.“

„Třeba to není nijak důležité. Viděls Gaskina?“

„Ne. Od té doby, co jsem přišel, se tu neobjevil.“

Do hovoru se vmísil Ginger. „Takže to vypadá, že si na procházku nevyšli žádní další býci.“

„Mohlo by to znamenat, že žádní další býci už ani nikam nepůjdou. Ti zloději už možná mají všechno co chtěli. To mi něco připomíná. Pro Gaskina mám malou práci. Brnkni mu a požádej ho, aby sem na minutu přišel.“

Za chvíli vešel detektiv. „Už jste ty zatracené býky našli?“ zeptal se unaveně.

„Ještě ne,“ odpověděl Biggles.

„Když budete posedávat tady, tak je nenajdete nikdy.“

„Taky mi to napadlo, tak jsme si zajeli na venkov.“

„Objevil jste něco zajímavého?“

„Ano, nádherného šedivého Cadillaca. Byl bych rád, kdybyste zjistil, odkud pochází, kdo ho převezl přes hranice a kdo je jeho vlastníkem. Tady je jeho poznávací číslo.“

„To by nemělo být obtížné.“ Gaskin se upřeně podíval do Bigglesovy tváře. „Proč to chcete vědět?“

Biggles se lehce usmál. „Řekněme, že jsem zvědavý.“

„Víc mi neřeknete?“

„Až mi přinesete podrobné informace o tom autě, řeknu vám všechno co vím, i když toho není nijak mnoho.“

„Zapamatujte si má slova: zatímco se tady vybavujeme o nějakém automobilu, těm zatraceným býkům narostou křídla a uletí. Co budete dělat potom?“

„Nic.“

„Co myslíte tím nic?“

„Přesně to, co říkám. V tom nemohu udělat opravdu nic.“ Biggles se pohodlně opřel. „Mám takový dojem, šéfe, že stále máte jenom matnou představu o tom, co mohu udělat, když letím v letadle – nebo, řekněme, co se mohu opovážit udělat. Ujasněme si to. Jestli se ti býci vznesou k výletu někam do zahraničí, můžeme se s nimi rozloučit. Já přece nejsem nijak schopen tomu zabránit. Kdybych způsobil zřícení letadla, tedy, kdybych byl schopen opravdu něco takového udělat, a někdo by při tom přišel o život, byl by z toho zatracený bengál. Protože ti býci by při zřícení zahynuli, nemělo by smysl to letadlo tlačit k zemi. Válka už dávno skončila a já už na letadle ani nemám žádné zbraně.“

„O.K., O.K.,“ nespokojeně zareagoval Gaskin. „Takže ty býky budeme muset objevit dřív, než zmizí někde v zahraničí.“

„Řečeno po lopatě, jestli je vůbec ještě někdy chceme vidět.“

„Jak brzy potřebujete ty podrobnosti o Cadillacu?“

„Tak brzy, jak rychle mi je můžete dát.“

„Řekněme, tak zhruba za hodinu.“

„All right. Počkám tady.“ Gaskin odešel.

„Měli bychom ty zatracené býky najít, nebo se chudák Gaskin brzy začne potácet jako v opici,“ řekl Bertie.

Čekali. Ve slíbeném čase se Gaskin vrátil. „Nevím po čem jdete a co si od toho Cadillacu slibujete, ale ať to je cokoli, určitě se mýlíte,“ odměřeně konstatoval.

„Ae. Proč jste si tím tak jistý?“

„Patří muži jménem Don José Cordino.“

„Kdo to je?“

„Pane na nebi! Proč nečtete noviny, abyste byl v obraze a věděl, co se děje ve světě? Je to nejbohatší muž v Jižní Americe, mnohonásobný milionář. Ten si může koupit na celém světě všechno, co mu napadne.“

„Ovšem, pokud to na prodej je.“

„Za dostatek peněz lze koupit cokoli.“

„O tom bych si s vámi rád popovídal, jenže na to nemám čas. Jak ty peníze vydělal?“

„Je to dobytkářský magnát. Pravděpodobně největší na světě. Vlastní stovky čtverečních mil země. K nám přijíždí každý rok, aby si prohlédl náš nejlepší dobytek. Obvykle se zdrží šest týdnů. Novináři si vždycky myslí, že je hoden článku v novinách.“

„To je opravdu zajímavé. A kde pobývá, když je tady?“

„Samozřejmě v Londýně, kde jinde?“

„V kterém hotelu?“

„Jak to, k čertu, mám vědět? Předpokládám, že v některém z těch přepychových.“

„Jak už je teď tady dlouho?“

„Určitě už déle než měsíc, protože jsem si v novinách všiml krátké zprávy o jeho příjezdu.“

„Koupil po svém příjezdu nějaký dobytek?“

„Jak to mám vědět? Neřekl mi to.“ Gaskin byl otevřeně jízlivý. „Proč se ho nezeptáte sám?“

„To je nápad,“ odpověděl z klidu nevyvedený Biggles. „Můžete mi aspoň říci, jestli to, co tady nakoupí, posílá do své mateřské země?“

„Domnívám se, že ano. Tady by mu to nebylo k ničemu.“

„K tomu, podle mého názoru, potřebuje vývozní povolení.“

„O tom nic nevím. Nespadá to do mého oboru.“

„Měl byste to zjistit. Mám dost práce a vy k tomu máte lepší možnosti.“

Gaskin se netvářil ani trochu šťastně. „Udělám co budu moci. Nevím sice, k čemu to potřebujete, doufám však, že nemámíte můj čas zbytečně.“

„To já doufám, že neplýtvám svým vlastním časem,“ zdvořile konstatoval Biggles. „O.K., šéfe, díky mnohokrát.“

Detektiv kývl na pozdrav a odešel.

„Co si o tom doopravdy myslíš?“ zeptal se Ginger, když na chodbě ztichly Gaskinovy kroky.

Biggles se natáhl pro cigaretu. „Jednoduše a prostě toto. Zkušenost mne naučila, že když nějaký milionář chce něco, co nemůže normálně získat, chce to tím víc, protože v sázce se ocitla jeho ješitnost. Z toho mála, co o Don Cordinovi vím, bych řekl, že jí má velmi mnoho. Proto ten Cadillac. Jemu se totiž líbí, když lidé vědí, že má tak nezměrné množství prachů. Takoví lidé se nedovedou nikdy smířit s tím, že je jim něco odmítnuto.“

„Myslíš si, že Don José by mohl být mužem, který chtěl koupit cenného býka lorda Dubraye, avšak dověděl se, že ho získat nemůže?“ řekl Bertie, leštící si monokl.

„To mi opravdu proběhlo hlavou,“ přiznal se Biggles se slabým úsměvem.

„Tak co podnikneme?“ zeptal se Ginger.

„Budeme to muset dobře promyslet,“ odpověděl Biggles a vstal. „Uvažuji o dvou nebo třech místech, která by možná stála za prozkoumání, ale o tom si promluvíme později.“

KAPITOLA VIII

BIGGLES VŠE ZVAŽUJE A VYJÍŽDÍ

„Nemohu se zbavit pocitu, že do té záležitosti mizejících býků se někde nějak zamotal ten frajer Cordino," řekl Biggles onoho dne později doma po večeři. „Nechci tvrdit, že tím zlodějem je on," pokračoval. „Jsem si však dost jistý, že je do toho nějak zapletený, ať už si toho je či není vědom. Tím myslím, že ti býci mu byli možná nabídnuti, aniž by věděl, že byli ukradeni."

„Jako chovatel dobytka ve velkém se přirozeně zajímá o dobytek vysoké kvality," řekl Bertie.

„Nelze opomenout, že možná on byl v pozadí za Walterem Thellinem, který odjel do Norfolku pokusit se koupit prvotřídního býka lorda Dubraye. Když byl prodej odmítnut, je možné, že se ho Cordino snažil získat nějakým jiným způsobem," přispěl svým názorem Ginger.

„Rád bych věděl toto," pokračoval Biggles. „Koupil tady nějaký dobytek v době po svém příjezdu, a jestli ano, jaký? Od koho ho koupil a kde je umístěný teď? Za druhé, jakým způsobem zakoupená zvířata převeze do své vlasti? Toto není jeho první návštěva a lze logicky předpokládat, že to dělá vždycky stejným způsobem. Obtíž je v tom, že při kladení otázek budeme muset být velmi opatrní. Donese-li se Cordinovi jediné slovo o naší práci, a také bratrům Thellinovým, pokud právě oni o zmizelých býcích vědí něco víc, pak se vyděsí a udělají všechno možné, aby nám práci ztížili ještě víc."

„Jak získáme potřebné informace, když se nebudeme moci vyptávat?“ zeptal se Ginger.

„Jsou tu jedna nebo dvě možnosti,“ odpověděl Biggles s čelem soustředěně svraštělým. „Možná by nám mohl pomoci lord Dubray. Můžeme mu důvěřovat, že bude zticha. Jestli Cordinovi někdy prodal nějaký dobytek, ať přímo nebo přes Thellina, bude možná vědět, kdo ho odebíral, jak ho sháněl dohromady, kdy a kam byl odvezen. Logicky se lze domnívat, že všechna zvířata, která tady Cordino během svého pobytu nakoupí, jsou shromažďována někde na vhodném místě, kde čekají na nalodění.“

„Myslíš, že všichni ti ukradení býci by mohli být někde spolu?“ zeptal se Bertie.

„Zdá se to pravděpodobné, tedy, mně se to zdá. Mějte na zřeteli, že býk lorda Dubraye nebyl k prodeji *za žádnou cenu.* Proto byl zřejmě ukraden. Někdo se rozhodl získat ho za každou cenu, tedy i za cenu zločinu. A nezapomeňte, že jeho lordstvo nám řeklo, že Walter Thellin mu při své návštěvě, na které se snažil koupit jeho nejlepšího býka, řekl, že jedná v zastoupení někoho jiného.“

„A ten někdo by mohl být Cordino.“

„Proč ne? Přijel sem nakoupit dobytek a má zájem jenom o ten nejlepší. Thellin možná doufal vydělat na zprostředkování prodeje Dubrayova Šampióna. Zítra si asi zajedu do Norfolku a znovu si promluvím s jeho lordstvem.“

„Chceš abych jel s tebou?“ zeptal se Bertie. „Myslím, že to není nutné,“ rozhodl Biggles. „Pro tebe mám jiný úkol. Několika diskrétními dotazy bys mohl něco zjistit v Somersetu, kde bydlí Walter Thellin. Je

možné, že si někdo něčeho všiml. Snaž se o něm zjistit co možná nejvíc. Lydhurst je zřejmě městem, v němž se konají trhy dobytka. Měl by tam být známý. Určitě tam nakupuje krmivo pro svůj dobytek. Třeba u obchodníka s obilím. Ale, pro všechno na světě, buď opatrný. Nedovol, aby někomu napadlo, že se jich vyptává policista.“

Bertie přikývl. „Rozumím. Myslíš, že mám jet autem?“

„Ovšem. Budeš se muset s tím krajem seznámit.“

Ozval se Ginger. „Nechápu, proč by tam kdekdo měl vědět o tom, co Cordino od svého příjezdu nakoupil. Jak to chceš zjišťovat?“

Biggles zamáčkl cigaretu. „Napadá mi pouze jedno řešení. Poněkud riskantní, ale asi ne tak nebezpečné, jak by se mohlo na první pohled zdát. Jinou alternativu ale nevidím.“

„Co navrhuješ?“

„Navštívit toho muže.“

Ginger vyvalil oči. „Cordina?“

„Ano. Mohla by to být práce právě pro tebe.“

„Chceš říci – mám ho navštívit já?“

„Přesně to si myslím.“

„Vždyť ani nevíme, kde je ubytovaný.“

Biggles se nepatrně usmál. „Bude na tobě, abys to zjistil. Vždyť přece něco takového by pro detektiva nemělo být žádným problémem. Zkus to v nejlepších londýnských hotelech. V té luxusní třídě jich zas tak mnoho není. Jako milionáře ho najdeš v jednom z nich.“

„A co mu řeknu, až ho někde najdu?“

„Kdybych byl o takovou práci požádán já, dal bych přednost postavení reportéra, který se zabývá zemědělstvím. Bylo by přece přirozené, že právě tvoje

noviny chtějí o něm napsat článek, dokud je tady a je možné s ním pořídit interview. Uveď ho nějak do varu a pak už ho nechej povídat. Tvými hlavními dotazy budou, jestli je jeho návštěva úspěšná, co koupil tentokrát.“

„Myslíš, že mne přijme?“ zeptal se skepticky se tvářící Ginger.

„Řekl bych, že ano. Většina lidí, bez ohledu na to, kdo to je, má ráda publicitu v novinách, pokud jde o správný druh novin. Uvidíš, že Cordino nebude výjimkou. Soudím tak z toho, jak se prohání v prudce elegantním přepychovém Cadillacu. Jeho ješitnosti by mělo lichotit pomyšlení, že se o něho a o to, co dělá, zajímá britský tisk. Za pokus to rozhodně stojí.“

„V kterou denní dobu by to, podle tebe, bylo nejlepší?“

„Asi tak kolem desáté hodiny. To už bude po snídani, ale ještě nebude pryč.“

„Zkusím to.“

Biggles se obrátil k Bertiemu. „Ty si čas můžeš vybrat sám. Nemusíš dělat nic jiného, než klábosit s lidmi v místě, kde bydlí Walter Thellin a mít oči otevřené, aniž by bylo zřejmé, co děláš.“

„Nebude vadit, když si vezmu Jaguára?“

„Lepší by možná bylo vzít si některý z obyčejných služebních vozů. Ten Jaguar je přece jen trochu nápadný, nemluvě o tom, že v blízkosti Lockley Manoru už jednou byl.“

„To je rozumné.“

„Tak to je asi tak všechno,“ uzavřel besedu Biggles. „Zavolám lorda Dubraye, abych se ujistil, jestli bude doma. Pak si půjdu lehnout. Bylo by hloupé jet do Norfolku a zjistit, že je někde pryč. Pokud jde o mne, čím

dřív tento úkol splníme, tím lépe. Dovedu si představit mnohem zajímavější práci, než se sem tam prohánět po venkově a hledat nějaké býky. To opravdu není práce pro nás. Snad zítřek přinese něco nového. Tak, a teď jdu do hajan.“

Každý znal svůj úkol, proto příští den časně dopoledne se dohodnuté plány začaly uskutečňovat. Ginger přišel v silně obnošených městských šatech s nápadně viditelnými tužkou, perem a zápisníkem v kapse. Vypadal opravdu jako skutečný reportér. Bertie se strohým „Nashle později“ odešel do garáže, protože měl před sebou dlouhou jízdu. Přiznal, že si nedělá žádné velké naděje, ale jak už poznamenal Biggles, kdyby nic nezkusili, určitě by ničeho nedosáhli. Nemělo smysl sedět doma a čekat, že býci přijdou za nimi.

Poněvadž měl Biggles telefonicky zjištěno, že lord Dubray bude doma, odešel do hangáru Letecké policie, kde, jak přikázal, na něho čekal vrtulník. Letěl sám. Vznesl se a v přímém kurzu letěl ke svému cíli Framling Towers v Norfolku. Bylo devět hodin, počasí skvělé a zřejmě stálé.

Usmál se, když nad parkem, zkrášlujícím sídlo majitele panství, uviděl nezaměnitelnou postavu lorda Dubraye, čekajícího na něho na travnaté ploše, na níž přistál posledně. Lord zřejmě nechtěl ztrácet čas. Vrtulník dosedl v jeho těsné blízkosti. Biggles vypnul zapalování a po vystoupení byl srdečně přivítán slovy: „Nu, tak co, už jste našli mého býka?“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Jak rád bych vám řekl ano, ale naděje se nevzdávám.“

„Nu, aspoň něco. Nikdy se nevzdávat naděje. Jak říká staré rčení: Dokud žijeme, je naděje. Řekl jste, že mi chcete položit ještě několik otázek.“

„To je pravda, sire. Myslím, že mi snad budete moci v něčem pomoci.“

„Výborně. Můžete si být jistý, že udělám vše, co bude v mých silách. Snad mi poskytnete naději, že dostanu do rukou toho ďábelského ničemu, který mi vzal býka, pak vám dokáži, že ještě nejsem tak starý, jak vypadám. Nemusíme ale stát tady. Pojďme si sednout do zahrady. Nechal jsem postavit na kávu. Napadlo mi, že po tom rachocení na obloze v té vaší pekelné vymyšlenosti se rád něčeho napijete.“

„Je to od vás velice laskavé, sire,“ poděkoval Biggles.

„Když jsem byl chlapcem, policisté chodili pěšky.“

„Stejně tak i zločinci,“ připomněl mu chladně Biggles.

„Co dělají nyní?“

„Někteří z nich létají, tak musíme létat také, abychom s nimi drželi krok.“

„Proboha, kam ten svět spěje? Prosím, posaďte se.“

Lord Dubray energicky přistoupil k lavičce a k venkovskému stolu na trávníku ve stínu rozložitých větví starého cedru. Sotva se posadili, vyšla z domu dívka s podnosem v rukou. Položila ho na stůl a odešla. Jeho lordstvo zamumlalo „Děkuji, Florence“. Pak se obrátil k Bigglesovi a řekl: „Prosím, poslužte si. Tak co chcete vědět? Čím si myslíte, že bych vám mohl pomoci?“

Biggles šel přímo k věci. „Setkal jste se někdy s mužem jménem Cordino?“

„José Cordino – velký jihoamerický statkář a chovatel dobytka?“

„To je ten muž.“

„Je usazený v Argentině – nebo snad v Uruguayi? Už jsem to zapomněl. Myslím, že je právě teď tady, četl jsem to v časopise Farmář a chovatel. Ano, setkal jsem se s ním.“

„Kde?“

„Tady.“

Bigglesovo obočí se zvedlo, protože něco takového nečekal. „Co tady dělal?“

„Viděl jsem ho několikrát na různých zemědělských výstavách. Pokud si vzpomínám, poprvé jsme spolu hovořili na výstavách v Norfolku a v Norwichi. Řekl. že by se velmi rád podíval na mé stádo. Přirozeně jsem mu řekl, že bude vítán. O několik dní později se přihrnul v obrovském automobilu, vedle něhož můj starý Ford vypadá, jako bych ho našel v nějakém skladu šrotu. Ten chlap musí mít mnoho peněz.“

„Je pokládán za milionáře.“

„Podle toho, jak se chová, jím určitě je.“

„Takže jste ho všude provedl?“

„Ovšem. Neřekl bych, že mi byl po všech stránkách sympatický, ale když přišla řeč na dobytek, věděl o čem mluví.“

„Jak je to dlouho?“

„Něco kolem šesti měsíců.“

„Navštívil vás během své nynější návštěvy?“

„Ne. Při své návštěvě mne vyzval, abych přijel a prohlédl si jeho farmu v Jižní Americe. Řekl jsem mu, že pro muže mého věku je to příliš daleko.“

„Když jste ho prováděl, řekl něco o vašem Šampiónovi?“

„Ne. Pouze ho obdivoval, když jsme šli kolem něho.“

„Nesnažil se ho koupit?“

„Ne.“

„Nezdálo se vám to zvláštní?“

„Nevím, jestli mi něco takového napadlo. Není totiž tajemstvím, že bych ho neprodal za žádnou cenu. Ve skutečnosti ho zřejmě víc zajímaly jalovice dobré rasy, které jsem tehdy měl. Zeptal se, jestli jsem ochoten některou prodat. Abych celou historku zkrátil, pár jsem mu jich prodal. Dobře za ně zaplatil bez smlouvání.“

„Předpokládám, že si je koupil, aby je pak odvezl domů.“

„Ovšem.“

„Jak byly odsud odvezeny? Chci říci, přišel sem a odvezl si je sám?“

„Ne, podle smlouvy jsem je měl dodat já, až on k tomu připraví podmínky. Mám nákladní auto, takže to nebyl žádný problém.“

„Kam jste je odvezl?“

„Do doku v Liverpoolu. Sdělil mi datum a název lodě, na níž měly být odvezeny. Musely tam být na čas, protože měly odplout následující den.“

„Vzpomínáte si na jméno té lodi?“

„Obávám se, že ne. Už je to přece jen dost dlouho. Možná si vzpomene můj řidič, který je vezl do Liverpoolu a předával je.“

„Mohl byste se ho zeptat?“

Lord Dubray se přísně zahleděl do Bigglesovy tváře. „Co ty vaše dotazy mají znamenat? Chcete snad naznačit,

že Cordino má něco společného se zmizením mého býka?“

„Zatím mne zajímá každý, kdo se zajímá o čistokrevné býky,“ odpověděl vyhýbavě Biggles. „Ale i lodě na dopravu dobytka a cokoli, co by mohlo být použito k přepravě býka. Předpokládám, že si nevzpomenete na jméno přístavu, který měl být konečným místem určení vašich jalovic?“

„Ne. Můj člověk by to ale mohl vědět. Zajímá ho to. Brzy to zjistíme.“ Lord Dubray zvedl na tácku postavený mosazný zvonek a hlasitě zazvonil.

Vzápětí se objevila služebná, která přinesla podnos s kávou.

Lord Dubray na ni zavolal. „Pošlete, prosím, někoho sehnat Stegglese. Ať ho požádá, aby přišel sem.“

„Je v kuchyni, sire. Jí dopolední svačinu,“ odpověděla dívka. „Pošlu ho sem.“

„Díky, Florence.“

O minutu později přišel Steggles, poměrně mladý muž v modrých montérkách. „Přejete si něco, sire?“

„Ano. Vzpomínáte si, že přibližně před dvěma měsíci jste odvážel dvě jalovice do Liverpoolu k přepravě na lodi do zahraničí?“

„Ano, sire. Pamatuji se na to velmi dobře. Cestou jsem měl totiž nějaký technický problém a měl jsem obavu, že k lodi nedorazím před vyplutím včas. Trochu jsem se zpozdil, ale když jsem se setkal s mužem, který je měl přepravit, řekl, že všechno je all right.“

JUANITA
Andrýsek P.
2001.

„Pamatujete si jméno té lodi?“

„Pamatuji, protože vypadala spíš jako nějaký škopek, než loď pro přepravu tak cenných krav. Jmenovala se Juanita – nebo tak nějak.“

„Kam měla namířeno?“

Steggles se poškrábal na hlavě. „Moment… znělo to nějak jako Monte a k tomu ještě něco. O takovém místě jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Montevideo,“ napověděl Biggles.

„To je ono, sire,“ rychle řekl Steggles. „Už si na to vzpomínám.“

Lord Dubray se podíval na Bigglese. „Chcete se ho ještě na něco zeptat?“

„Myslím že ne, díky. Asi by bylo těžké předpokládat, že si vzpomene na vlajku, pod jakou ta loď plula.“

„Montevideo je v Uruguayi.“

„Já vím, to však nemusí znamenat, že loď je v evidenci vedena právě tam. To ale nevadí, zjistím si to po návratu do kanceláře. Co jsem chtěl vědět, to jsem se dověděl.“

Steggles odešel.

„Nevím, co si snažíte objasnit,“ váhavě Bigglesovi řekl lord Dubray. „Myslíte si snad, že Šampión mohl být přepraven do Jižní Ameriky?“

„Jestli byl, pak se s ním můžete rozloučit,“ odpověděl Biggles. „V této zemi nejspíš nezůstane, takže pokud ještě odvezen nebyl, nakonec určitě bude. To ovšem bude představovat poněkud zvláštní přepravu, proto prošetřuji všechny možnosti. Nu, myslím si, že

zatím to je všechno, sire. Raději už vyrazím na cestu.“ Biggles vstal.

„Ještě okamžik. Právě jsem si vzpomněl něco o Cordinovi, o něhož se tak zajímáte. Už jsem vám řekl, že v posledním čísle časopisu Farmář a chovatel o něm byl článek. To číslo jsem už asi vyhodil, ale pokud mě paměť neklame, stálo v něm, že po úspěšné cestě se brzy vrací domů, a že během svého pobytu tady koupil čtyři býky a několik krav.“

„Druh krav nebyl v tom článku uveden?“

„Ne, náhodou to ale vím. Šlo o dvě herefordské krávy zakoupené od muže, kterého znám.“

„To je velmi zajímavé,“ zamyšleně řekl Biggles. „Nu, tak já už půjdu. Omlouvám se, že jsem vás obral o tolik času.“

„To přece nestojí za řeč. Poskytnu vám tolik času, kolik budete potřebovat, jestli mi to pomůže získat mého býka zpátky.“

„Udělám vše, co budu moci, abych vám ho našel,“ slíbil Biggles.

S tím se rozešli. Biggles nasedl do vrtulníku a namířil domů.

KAPITOLA IX

PORADA V YARDU

Biggles se vrátil do kanceláře, kde už byl Ginger. „Jak jsi pořídil?“ zeptal se, když klesl do křesla a sáhl po cigaretě.

Ginger se zazubil. „Bylo to skvělé,“ řekl. „Vůbec žádný problém. Měls dokonalou pravdu. Našel jsem ho v hotelu Grand Metropolitan. Má v něm apartmá. Poskytl mi interview bez sebemenšího zaváhání. Určitě rád mluví. Nebylo třeba ho pobízet, když mluvil o sobě. Ve skutečnosti jsme se o ničem jiném nebavili. V Jižní Americe je velkým zvířetem a velice se snaží, aby to o něm všichni věděli.“

„Není na světě jediný, kdo se takto chová,“ řekl Biggles. „Pokračuj.“

„Tak poslouchej. Neshledal jsem na něm vůbec nic nepříjemného, či dokonce odporného. Choval se tak vlídně a pohostinně, že jsem se začal cítit jako nevychovanec, který za ním přišel jako nechutný slídil.“

„K novinářům lidé obvykle bývají přívětiví, ať je rádi mají nebo nemají,“ řekl Biggles. „Tvé pocity ale nejsou důležité. Jestli je opravdu čestným mužem, nijak jsi mu neublížil. Jestli jím není, byls oprávněn ho vodit za nos.“

„Nebuď tak cynický,“ ohradil se Ginger. „Náhodou se se mi jevil jako slušný člověk.“

„Mnoho lidí se takto projevuje, ovšem jenom pokud se vše vyvíjí podle jejich představ nebo dokud nejsou při něčem přistiženi. Co ti řekl?“

„Překypoval chválou na Anglii. Má radost z příjemného pobytu, nerad odjíždí a podobné řeči.“

„Jenže nezáleží na tom, co cítí k Anglii. Pojďme k věci.“

„Je tu jedna skutečnost, která tě bude zajímat. Když Bertie říkal, že se velcí chovatelé dobytka specializují buď na chov kvůli hovězímu masu, nebo na skot poskytující mléko, a tvrdil, že jen zřídkakdy se někdo věnuje oběma druhům skotu, neměl pravdu. Cordino pěstuje oba druhy. Tvrdí, že má na světě nejlepší stáda produkující jak hovězí maso, tak mléko. Majetek má nejen v Uruguayi, kde produkuje ohromné množství hovězího masa pro vývoz do Evropy, ale v Paraguayi má dvě stáda produkující mléko. Na maso má herefordský skot, na mléko…“

„Fríský skot.“

„Jak jsi to uhádl?“

„První ukradený býk byl fríský.“

„S ohledem na některé zvláštní smlouvy má také stádo jerseyského skotu.“

„Fajn, činil ses dobře. Zmínil se kdy odjíždí?“

„Domů odlétá v sobotu.“

„Do Montevidea?“

Ginger vytřeštil oči. „Proboha, jak to víš?“

„Pracoval jsem stejně jako ty. A co dobytek, který tady nakoupil? Dověděl ses, kdy z Anglie odjel a jak odjel?“

„Neřekl mi jak odjel, ani jsem se ho na to neptal. Mohlo by to vypadat příliš dotěrně. Ten skot ale odplouvá v den jeho odletu, nebo o den později. Nevěděl to přesně.“

Biggles mrkl na nástěnný kalendář. „Tak to nám zbývá pět dní.“

„K čemu?“

„Zjistit přesně, co tady koupil.“

Ginger nevěřícně kroutil hlavou. „Nechce se mi věřit, že mezi tím skotem najdeš některé z postrádaných zvířat. Konstatoval, že dostal vše, pro co přijel. Koupil čtyři býky, kteří sice nejsou nejkvalitnější, v současné době však vyhovují jeho potřebám. Tvářil se velmi spokojeně.“

„Ještě něco?“

„Ne. Myslím, že to je všechno. Většinou mluvil o svých farmách, chovných stanicích a tak dále.“

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel Gaskin. „Doslechl jsem se, že už jste zpátky,“ řekl. „Jak to vypadá s těmi býky?“

„Jsem-li na dobré stopě, tak další býk zmizí dřív, než skončí týden.“

Gaskin se zamračil. „Co vás k tomu tvrzení vede?“

„Ještě něco vám řeknu. Mám předtuchu, že jestli ty býky nenajdeme do soboty, budeme se s nimi muset rozloučit. Právě jsem vám chtěl zavolat, když jste vešel. Mám tu pro vás něco, čím byste mi mohl ušetřit čas. Mám před sebou mnoho práce.“

„O co jde?“

„Potřeboval bych zjistit, jestli v Liverpoolu kotví loď jménem Juanita. Nebo pokud tam není, jestli je očekávaná, a kdy. V Lloydově pojišťovací společnosti to budou vědět. A když už v tom budete, mohl byste ještě zjistit, kde je zaregistrovaná. Možná se dovíte, že jezdí pod nějakou levnou vlajkou, tedy třeba pod Panamou, Liberií a podobně.“

„To by nemělo trvat dlouho.“ Gaskin se hluboce přemýšlivým pohledem pozorně zadíval na Bigglese. „Nechtěl byste mi aspoň naznačit, co to všechno znamená?“

„Myslím, že v této fázi bude pro vás lepší, když ještě budete mimo.“

„Proč? Přece mi můžete věřit. Dobře to víte.“ V tónu jeho hlasu zazněla dotčenost.

„Šéfe, to není věcí důvěry. Nechci, abyste se cítil dotčen. Za jeden nebo dva roky odejdete do důchodu. V tom období by přece bylo nemilé, kdybyste se zapletl do nějakého skandálu.“

Gaskin stále váhal. „Řekněte mi aspoň toto. Máte v záležitosti těch býků aspoň nějaké podezření?“

„Můžete to tak brát, jenže já se mohu mýlit. Je možné, že muž, kterého mám na mysli, o tom neví nic. Nebo do toho může být zapleten, ale jenom jako nevinný účastník chytrého podvodu. Nevím. Právě to musím teprve zjistit, a to nebude nijak snadné, budu-li své šetření muset vést v mezích zákona. Jsem připraven podstoupit riziko, neexistuje ale žádný důvod, abyste ho podstupoval vy – alespoň zatím rozhodně ne. Až dojde k rozhodujícímu odkrývám karet, určitě vás budu potřebovat. Jak už jsem jednou řekl, tohleto pokoutní čachrování nemůže řídit jediný člověk.“

Gaskin stále váhal. „Nemohl byste mi něco aspoň naznačit? Co vás vede k domněnce, že má zmizet další býk?“

„Mám důvod si myslet, že až ukradení býci budou opouštět tuto zemi, tak budou čtyři. Do dneška zmizeli jenom tři. Je-li má úvaha správná, znamená to, že k nim přibude ještě jeden.“

„Nemůžeme tomu zabránit? Odkud má nejspíš zmizet?“

Biggles bezmocně pokrčil rameny. „To nikdo neví. Ten příští býk může být jedním z tisíce. Nejsme schopni uhlídat tisíc odchoven.“

„V tom máte zatracenou pravdu,“ neradostně konstatoval Gaskin.

„Během dvou nebo tří následujících dnů se chci za každou cenu dovědět jisté skutečnosti. Až se je dovím, dám vám vědět a vyložím před vámi všechny karty, abyste si je prohlédl,“ slíbil Biggles. „Pak bude záležet na vás. Budete-li chtít, pak mi budete moci celou záležitost vzít z rukou. Jsem si jistý, že teď už letadla nebude nutné použít. Já jsem je použil k jistému průzkumu. Buďte opatrný při kladení otázek, týkajících se lodi Juanita. Kdybychom se v tomto stadiu dopustili sebemenší chyby, celá záležitost by nám vybouchla před nosem.“

„Sám dám na to pozor,“ prohlásil Gaskin. „Nemělo by to trvat dlouho. Zůstanete ještě tady?“

„Ano. Čekám na Bertieho. Možná bude mít nějakou novinku.“

„Dobře. Vrátím se.“ Gaskin odešel.

„Je už čas, aby se ukázal Bertie,“ poznamenal Ginger.

„Řekl jsem mu, že nemusí spěchat. Poskytneme mu víc času, teprve pak se začneme divit, co ho mohlo zdržet.“

„Proč jsi Gaskina do všeho nezasvětil?“

„Slyšels co jsem řekl. Zatím jsme veškerá šetření dělali rutinním způsobem a narazili jsme do zdi. Jenže my se musíme podívat za tu zeď, ale od okamžiku, kdy se o to pokusíme, začneme hrát nebezpečnou hru.

Budeme-li při ní chyceni a ukáže se, že celou dobu od úplného začátku jsem na špatné stopě, vznikne nepříjemný bengál. My pak budeme nazváni bandou nemotorných packalů.

Mou chuť ke spánku to sice neovlivní, ale bude mi líto Gaskina, až dostane těsně před odchodem do důchodu černou kaňku do svého spisu. Víš jak to chodí. Má-li policie pravdu, nikdo ji moc nepochválí, když ale udělá chybu, tak to někdo pěkně schytá."

Ginger nenápadně přikývl. „Mám tomu rozumět tak, že stávající situace má původ v tom, co ti dnes dopoledne řekl lord Dubray?"

„Víceméně ano. To, co mi řekl, jistým způsobem potvrzuje mé podezření."

„Není už načase, abys mi o tom pověděl?"

„Právě jsem se k tomu chystal, když vešel Gaskin. Měli jsme dlouhý pohovor, a toto je jeho souhrn." Biggles pak vylíčil obsah rozhovoru, který měl s lordem Dubrayem.

„Takže máš podezření, že mužem za tou organizací kradoucí dobytek je Cordino," řekl Ginger, když Biggles domluvil.

„Ne, tak daleko bych nešel, i když by to tak opravdu mohlo být," řekl Biggles. „Právě v tom je zakopaný pes. On je určitě mužem, který ty býky chce, ale klíčovou otázkou je, jestli ví, jak je získává? Otevřeně řečeno, ví, že ti býci jsou kradení? Třeba si myslí, že jeho agent je koupil zcela legitimně."

„Například Walter Thellin."

„Zcela správně. Naším úkolem teď bude to zjistit, což nebude snadné. Kdybychom dali sebeméně najevo podezření, že Cordino byl vzat na hůl, a pak by se

ukázalo, že to není pravda, dostali bychom zatraceně vynadáno. Ani si nemůžeme být jistí, že Walter Thellin je mužem, který ty býky ukradl.“

„Nezapomínáš na to, že jeho bratr Oswald také přišel o býka?“

„Ne, nezapomínám. Rád bych věděl, jak byli domluveni. A dál, mohl to být promyšlený úskok, aby Walter neupadl do podezření. V tak složitě zamotaném případě člověk musí brát v úvahu všechny možnosti, pravděpodobné i nepravděpodobné. Je samozřejmé, že za tou lumpárnou je možná někdo, kdo nám zatím vůbec nepřišel na mysl.“

„Jak to vidíš ty ve stávající situaci?“

„Jsem přesvědčen, že býci jsou stále v tomto státě. Jsem přesvědčen, že jsou v Somersetu u Waltera Thellina, kde čekají na odvoz do Liverpoolu a na přeplavbu do Jižní Ameriky, ovšem až nastane k odjezdu příhodný čas.“

„Lodí?“

„Ano, lodí Juanita.“

„Tam je přece někdo určitě pozná.“

„To si myslíme. Ovšem hádankou pro mne zůstává, zda se přece jen odváží k takovému dobrodružství.“

Otevřely se dveře a vešel Gaskin. „Mám informace, o něž jste žádal,“ oznámil. „Myslím, že už tu situaci začínám chápat.“

„Jen mluvte dál.“

Gaskin si osvěžil paměť nahlédnutím na kousek papíru, který vytáhl z kapsy. „Juanita je v prvé řadě loď pro přepravu dobytka, i když někdy bere i jiný náklad. Zítra má být v doku. Nejvíc vás ale bude zajímat toto. Komu myslíte, že patří?“

„Neztrácejme čas hádáním. Komu?“

„Nějaké společnosti, v jejímž čele je Seňor José Cordino.“

Jestli to Bigglese překvapilo, nedal to na sobě znát. „To je velmi zajímavé,“ zamumlal.

„Vy jste něco takového nepředpokládal?“

„Upřímně řečeno, ne, přestože se mi to teď zdá být dost logické. Ostatně, Cordino se dovozem a vývozem zabývá ve velkém měřítku.“

„Juanita přepravuje zmrazené a nasolené hovězí maso, tedy jeho vlastní produkty, předpokládám, i když jsem neměl čas to prověřit.“

„Kde je zanesena do rejstříku?“

„V Panamě.“

„Takže na ní zřejmě vlaje vlajka státu s nízkými rejdařskými poplatky. Proč si těžkou hlavu s finančními náklady dělá muž, jako je Cordino?“

„On není jediným bohatým mužem, který této výhody využívá,“ informoval Gaskin. „Ale řekněte mi, zapadá to nějak do vašeho podezření?“

„Do jisté míry, předpokládám. To však ještě nemusí nic znamenat. Kdyby Cordino chtěl dobytek odeslat lodí, mohl by to v každém případě udělat. Mohl by považovat za výhodné jezdit pod panamskou vlajkou. Proč to tak je, se mne neptejte. Snad nějaké technické důvody. V námořních pravidlech nejsem dostatečně zběhlý, abych se vůbec do toho pouštěl.“

„Nu, udělal jsem pro vás všechno, co bylo v mých silách. Co kdybyste mi teď pověděl všechno co víte,“ prosil detektiv.

„Já toho ve skutečnosti vím velice málo,“ odpověděl Biggles. „Něco jiného je, jaké mám podezření. Stále

narážím na nějaké překážky, které mi brání v získání důkazů. Možná vám bude moci více říci Bertie, až se vrátí. Měl by tu být každou chvilku.“

Když viděl Gaskinovu zklamanou tvář, pokračoval. „Tak dobře, ať je po vašem, ale berte na vědomí, že důsledky padnou na vaši hlavu. To, co vím, vám řeknu v hlavních rysech a vy si pak uděláte vlastní úsudek. Ten milionář Cordino sem přijel koupit dobytek. To víme určitě. Má zájem jenom o ten nejlepší. Atlantický oceán nepřekročil, aby si tady pořídil něco druhořadého. Před nedávnem měl říci, že jeho cesta byla úspěšná, což může znamenat, že dostal to, pro co sem přijel. Také určitě víme, že v tomto státě se ztratili někteří nejlepší býci. Stále opřen o fakta vám mohu říci, že nějaký agent, vystupující jménem neznámého kupce, se obrátil na lorda Dubraye se záměrem koupit jeho nejlepšího býka – pravděpodobně nejlepšího v celém státě.“

„Jak to víte?“

„Řekl mi to sám lord Dubray.“

„Vy jste ho navštívil?“

„Co si myslíte, že jsem v několika uplynulých dnech dělal? Ten agent mohl jednat v zastoupení Cordina. Lord Dubray však odmítl býka prodat. Pak se stane to, že býk zmizí. Po svém ukradení musel být převezen na nějaké klidné místo, aby byl mimo dohled až do dne, kdy bude lodí přepraven do zahraničí. Cordino je v osobním styku s farmářem v jihozápadní Anglii jménem Walter Thellin – ne s Thellinem v Suffolku, který tvrdí, že také přišel o býka, ale s jeho bratrem. Walter Thellin byl tím agentem, který se snažil koupit býka lorda Dubraye. Vidíte tu spojitost?“

„Tím vším si jste naprosto jistý?“

„Viděli jsme Cordina v Somersetu na farmě Waltera Thellina, takže nějaké spojení mezi nimi musí existovat.“

„A jak se do toho zamotala ta loď Juanita? Jak jste se o ní dověděl?“

„Cordino byl před šesti měsíci v Norfolku na farmě lorda Dubraye. Koupil nějaký hovězí dobytek. Jeho lordstvo mělo za úkol prodaná zvířata odvézt do Liverpoolu, kde měla být naloděna na loď jménem Juanita. Před chvílí jste řekl, že patří Cordinovi. Ta loď má brzy připlout do Liverpoolu. Vcelku je jasné, že ukradení býci budou dřív nebo později odvezeni do ciziny na lodi. Je možné, že poplují na Juanitě.“

Gaskin přikývl. „Začíná to dávat smysl.“

„Ještě něco vám řeknu,“ pokračoval Biggles. „Od svého příjezdu sem Cordino údajně koupil čtyři býky.“

„Jak si s tím můžete být jistý?“

„Řekl to Gingerovi.“

„Řekl… chcete říci, že Ginger osobně mluvil s Cordinem?“

Biggles se usmál. „Měli spolu poměrně dlouhý rozhovor. S tím si ale nemusíte dělat starosti. Ústředním bodem je skutečnost, že byli ukradeni tři býci – dosud. Jak já to vidím, přibude k nim ještě jeden. Nemám v úmyslu utrácet čas snahou odhadovat, který by to mohl být. V blízké budoucnosti bychom se to měli dovědět. Pokud nejsem na falešné stopě, tak až Juanita vypluje, bude mít na palubě čtyři postrádané býky. Cordino, který získal to, pro co sem přijel, bude také na cestě domů.“

„Vy z něho děláte zloděje.“

„Nic takového jsem neřekl. On si možná myslí, že ty býky koupil legitimně. Je možné, že si Walter Thellin pospíšil získat nějakou výhodu pro sebe. Je také možné,

že na tom pracovali společně. Je nepravděpodobné, že Cordino sám osobně ukradl ty býky. Takové riziko by určitě nepodstupoval. Nemluvě o tom, že by potřeboval dobytčí vůz s řidičem, a nedovedu si představit, že by jezdil s ním.“

„Má Walter Thellin dobytčí vůz?“

„Nevím. Neměl jsem čas to zjišťovat. Asi ano. Jako chovatel dobytka ho potřebuje k převážení zvířat na trh.“

Gaskin chvíli cucal prázdnou dýmku. „Tím se to zjednodušuje. Máte za to, že postrádaní býci jsou v Somersetu na farmě toho Thellina?“

„Ano.“

„Jak chcete zjistit, jestli tam opravdu jsou?“

„Pravděpdobně v temné noci rozhlédnutím se po jeho farmě, pozemcích i budovách. Teď víte, proč jsem nechtěl, abyste se na tom osobně podílel. Vzniknou-li nějaké problémy, nebude mi příliš vadit, když mne klepnou přes prsty. Nevidím ale žádný důvod, abyste svůj krk nastavoval i vy.“

„Možná by se mi podařilo získat příkaz k domovní prohlídce a tak tu práci udělat oficiálně.“

„Stále byste nastavoval svůj krk. Co kdybychom se mýlili. Pak celá bublina splaskne a asi by se ozvaly otázky na chování policie i v poslanecké sněmovně.“

Gaskin se ušklíbl. „Ano, je mi to jasné. Kdekdo je vždy ochoten napadnout policii. Čemu ale stále nerozumím, je toto. Jak mohou ti býci být naloženi a odvezeni ze země, aniž by na to někdo přišel?“

„To je něco, co nechápu sám,“ přiznal se Biggles. „Tento detail se ještě budeme muset pokusit vyřešit.“

V tom okamžiku zazvonil telefon vedle Bigglesova lokte. Zvedl sluchátko. „Je to Bertie," rychle řekl bokem ostatním. Pak do sluchátka. „Ano, tady Biggles. Mluv."

Během následujícího hovoru jenom řekl jednu nebo dvě poznámky, většinou jen poslouchal. Pak řekl: „Chceš, abych tam zajel? Dobře… jak si přeješ. Dávej ale pozor, do čeho strkáš prsty." Zavěsil.

„Bertie je pořád v Lydhurstu," informoval přítomné. „Volal, protože zatím se nevrátí. Zřejmě si myslí, že je na horké stopě, nepovažoval však za rozumné vybavovat se o tom v telefonu z obavy, že by ho někdo mohl poslouchat, třeba telefonní operátor. Jak jste slyšeli, ptal jsem se ho, jestli chce nějakou pomoc. Myslí si, jak řekl, že to zvládne sám."

„Takže ti neřekl na čem pracuje?" zeptal se Ginger.

„Neřekl nic, co by stálo za řeč. Jenom to, že si všiml něčeho zajímavého a že to bude pozorně sledovat. Vrátí se tak brzy, jak to bude možné. Nemyslím si, že se v Somersetu může dostat do větších potíží." Biggles vstal. „Nuže, zdá se, že to je zatím všechno, co můžeme udělat."

Ani mnohem později v bytě, když Biggles ohlásil, že jde do postele, se Bertie stále nevracel a nedošla od něj žádná další zpráva.

KAPITOLA X

OTŘESNÁ ZPRÁVA

Když se při snídani následujícího rána Ginger připojil k Bigglesovi, pozdravil ho slovy: „Bertie se ještě nevrátil?“

Biggles míchal kávu. „Ještě ne.“

„Žádná zpráva?“

„Ani slovo.“

Ginger se posadil. „Přestává se mi to líbit.“

Biggles neodpověděl.

„Co s tím chceš udělat?“ zeptal se Ginger.

„Abych řekl pravdu, nevím. Sedím tady a přemýšlím. Je těžké jen zvažovat, co můžeme udělat, když ve skutečnosti bychom měli něco dělat. Zatím by však bylo předčasné podléhat panice. Bertie řekl, že přijde domů možná později, přiznám se ale, že jsem nečekal, že bude pryč tak dlouho. Z jeho nenuceného hovoru jsem měl pocit, že něco takového nečekal ani on.“

„Určitě se stalo něco nepříjemného, jinak bychom se už o něm určitě dověděli dřív.“

„Naopak, kdyby se svým plánem pohořel, tak by se vrátil domů, nebo by se aspoň ohlásil telefonicky, abychom věděli, co se stalo.“

„Nezdá se, že by sis dělal velkou starost.“

„Nedovedu si představit, že by se mu v tak klidném místě, jako je Lydhurst mohlo něco vážného stát. Myslím, že bychom se kvůli tomu nemuseli znervózňovat.

On se určitě ozve. Raději dojez snídani. Je už víc než devět hodin. To by mohl být Bertie.“ Rychle vstal, když zazvonil telefon.

Zvedl sluchátko, chvíli poslouchal, pak ho odložil. „Byl to Gaskin,“ řekl.

„Co zase chce?“

„Chce, abychom si pospíšili do Yardu. Podle jeho hlasu se zřejmě něco stalo. Neřekl ale co. Jen to, že nám to poví, až tam přijdeme. Do telefonu by to prý bylo příliš dlouhé.“

„Fajn. Já jsem připraven.“

„Tak jdeme.“

Když vešli do kanceláře, našli tam netrpělivě čekajícího detektiva. „Tak pojďte, pohyb,“ zabručel. „Proč nevstáváte trochu dřív?“

„Vy máte starosti,“ protestoval Biggles cestou k psacímu stolu. „Někdy se přece musím vyspat. Co vás naštvalo tak zrána?“

„Se zmizením čtvrtého býka jste měl pravdu. Další se ztratil minulou noc.“

Biggles se podíval na Gingera. „Tak, a je to tady,“ řekl rozvážně. „Teď víme, proč se Bertie nevrátil minulou noc. Právě toto měl určitě na mysli, když včera volal z Lydhurstu.“ Pak směrem ke Gaskinovi. „Kde k tomu došlo?“

„Ve Wiltshire.“

„Tak *Wiltshire?* To měl Bertie určitě moc práce.“

„V místě zvaném Redburns, nedaleko Warminsteru. Býk byl majetkem důstojníka v důchodu kapitána Crofta. Chová herefordský skot. V noci ho opustil jeho nejlepší čistokrevný býk.“

„Jak to, že to víte tak brzy?“

„Telefonoval mi oblastní policejní inspektor. O mizení býků je dobře informován. Také ví, že se tím případem zabýváme. Tentokráte ale jde o něco víc, nejen o býka. Proto nečekal a zavolal mi.“ Gaskin svraštil čelo. „Když vám včera volal Bertie, naznačil, kam má namířeno?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Je možné, že to sám nevěděl. Proč se ptáte?“

„Protože pokud se ti zloději mezi sebou nepohádali, což bych považoval za možné, zřejmě někdo jiný musel být poblíž místa, kde byl ten býk nakládán. Napadlo mi, že by to mohl být Bertie.“

„Z čeho usuzujete, že tam byl ještě někdo jiný?“

„Jeden dělník z farmy si cestou do práce na úzké venkovské cestě nedaleko farmy všiml stop kol dvou vozidel. Protože ta cesta jsou víceméně jen upravené vyježděné koleje, které nevedou nikam jinam jenom na farmu Redbarns, divil se, co se tam mohlo dít. To ještě nic nevěděl o ukradeném býkovi. Bylo mu to podivné, proto se zastavil, aby se na to podíval lépe. Těsně vedle stop kol našel loužičku krve. Ještě byla vlhká, přestože se už začala srážet. Z toho usoudil, že tam není nijak dlouho. Když se po příchodu na farmu dověděl o ukradeném býkovi, šel podat informaci o stopách i o krvi farmáři. Kapitán Croft to ohlásil policii, jejíž členové tam bez meškání přijeli. Našli stopy býka vedoucí k místu, kde zastavila auta – myslí si, že jedním z nich byl těžký nákladní vůz. Pak ještě prohledali okolí ve snaze nalézt další stopy.“

„Našli nějaké?“

„Snad. Našli osobní automobil. Stál na poli nedaleko polní cesty. Někdo otevřel vrata na pole, vyjel s autem a nechal ho tam.“

„A značka auta?“

„Triumph Herald.“

Biggles si zhluboka oddechl. „Tak to nemohl být Bertie, kdo ho tam dal.“

„Proč ne?“

„Odsud odjel v Austinu.“

Gaskin se zatvářil pochybovačně. „Nedělejte ukvapené závěry. Podle registračního čísla ten Triumph patří do garáže v Lydhurstu. Když vám Bertie volal, tak byl v Lydhurstu, ne?“

„Ano.“

„Lydhurst není nijak moc velký. Mohla by to být náhoda?“

Biggles se na chvíli zamyslel. „To musí být určitě náhoda. Nenapadá mi žádný důvod, proč by měl Bertie přesednout z Austina do Triumphu.“

„Pokud ovšem neměl nějaký problém s Austinem,“ podotkl Ginger.

„Myslím, že to možné je,“ připustil Biggles. Pak se zeptal Gaskina: „Už někdo ten Triumph zkontroloval?“

„Jen do určité míry. Když jsem zavolal do garáže, nebyl tam ještě ani vedoucí, ani mechanik. Bylo ještě moc brzy. Mluvil jsem jen s dívkou z kanceláře, se sekretářkou nebo tak něco. Dal jsem jí číslo Triumphu a řekla mi, že to je jeden z jejich vozů, ten, který je určený k půjčování. Nic víc o tom nevěděla. Při odebírání vozu nebyla přítomná, protože měla půl dne volno. Požádal jsem ji, ať vyřídí šéfovi jménem Smith, aby pokud možno ihned po příchodu do práce zavolal do Yardu a

vyžádal si mne osobně. Snad se brzy ozve a řekne nám něco víc.“

„Kde je ten Triumph teď?“

„Stále na poli, kde byl nalezen. Smith byl požádán, aby ho neodvážel dřív než dnes odpoledne.“

„Proč?“

„Aby se mohlo zjistit, jestli nejsou na volantu otisky prstů, které možná patří nalezenému tělu.“

„Jakému tělu? O žádném tělu jste se nezmínil.“

„Právě se k tomu chystám. Snažím se vám to vypovědět tak, jak to v časovém sledu probíhalo. Zatím je nepravděpodobné, že by místo, kde bylo tělo nalezeno, mělo nějakou spojitost s Triumphem, i když to zcela vyloučit nelze.“

„Kde bylo tělo nalezeno?“

„Několik mil od farmy Redburns. Zahlédl ho nějaký cyklista. Leželo v kapradí blízko silnice. Jak jsem už ale řekl, to místo je dobré dvě míle od farmy Redburns. Cyklista nález těla nahlásil konstáblovi ve vedlejší vesnici. Brzy na místo vyjelo policejní auto a sanitka. Podle první úvahy byl ten muž obětí nějakého motoristy, který po jeho sražení ujel. Tak se to jevilo. Schytal to do hlavy a ztratil trochu krve. Souvislost se zloději býka by se snad dala hledat v krvi, kterou objevil pracovník farmy na venkovské cestě, kde zastavilo auto i nákladní vůz. Některé z těch vozidel mohlo muže snad srazit. Byl-li to ale řidič Triumphu, co dělal několik mil od svého auta?“

„Někdo ho mohl vyhodit z nějakého jiného auta. Než půjdeme dál, objasněte mi ještě toto. Když hovoříte o těle, máte na mysli mrtvé tělo?“

„Nu, v tom trvá určitý nesoulad. Cyklista, který muže našel, ho považoval za mrtvého, proto nahlásil

mrtvé tělo. Muži ze sanitky však zjistili něco jiného. Muž byl v bezvědomí a ve špatném stavu.“

„Co udělali?“

„Tam s ním nemohli dělat nic, tak ho odvezli do nemocnice Cottage Hospital v Lectonu.“

„Je pořád tam?“

„Pokud vím ano. Mohl ovšem mezitím zemřít.“

„Vědí policisté, kdo to je?“

„Nevědí, protože se objevil jistý problém. Ten muž totiž neměl v kapsách nic, takže zjištění jeho totožnosti může nějakou dobu trvat. Snad lidé z garáže v Lydhurstu by mohli poznat, jestli to byl tento muž, kdo si Triumpha půjčil.“

„To nemohl být Bertie,“ prohlásil přesvědčivě Ginger. „Měl by u sebe aspoň řidičský průkaz, když nic jiného.“

„Pokud mu ho někdo nevzal i s ostatními doklady, z nichž by se dala totožnost snadno zjistit,“ řekl Gaskin.

„To by vylučovalo teorii o motoristovi, který po bouračce ujel,“ řekl Biggles. „Motorista, který někoho naboural, nemá důvod snažit se utajovat totožnost oběti.“

„To je pravda, ovšem za normálních okolností,“ ozval se Gaskin. „V tomto případě někdo ten důvod zřejmě měl.“ Vytáhl dýmku. „Nu, myslím, že to je zatím všechno, aspoň podle toho, jak se jeví situace v současnosti. Myslel jsem si, že byste se o tom měli dovědět co nejdřív.“

„Díky,“ ocenil to Biggles.

„Co teď hodláte dělat?“

„Dřív, než se do něčeho pustím, mám v úmyslu zjistit, kdo je ten muž, který byl nalezen vedle silnice.“

„Jak to chcete zjistit?“

„V prvé řadě zavolám do nemocnice, abych zjistil, jestli je ještě živý.“

„Když jsem o něm slyšel naposled, seděl vedle jeho postele policista připravený zapsat jeho výpověď, tedy, až bude schopen řeči.“

Dřív, než mohl Biggles něco říci, zařinčel telefon na stole. Uchopil sluchátko, vzápětí ho však podal Gaskinovi. „Pro vás,“ řekl.

Detektiv ho převzal a chvíli poslouchal. Pouze občas řekl: „Ano… Ano… chápu.“ A nakonec: „Díky, Uslyšíte o nás později.“ Zavěsil a na Bigglese upřel pohled, který nevěstil nic dobrého.

„Tak ven s tím,“ stručně ho vyzval Biggles. „Kdo to byl? Nemocnice?“

„Ne. Smith, majitel garáže v Lydhurstu.“

„Tak co řekl? Ven s tím.“

„Řekl, že včera odpoledne tam přišel nějaký muž a stěžoval si na špatný chod motoru svého auta. Ze prý naléhavě potřebuje auto, tak tam to své nechal, aby prý se mu podívali na motor, a odjel v Triumphu Heraldu.“

„Jaké auto tam přivezl?“

Gaskin promluvil velmi pomalu. „Austina. Řekl mi i číslo.“

„Jeden z našich?“

„Ano.“

Tvář, kterou Biggles obrátil ke Gingerovi, ztratila barvu. „Tak teď to konečně víme,“ řekl tiše. „To musel být určitě Bertie.“

Ginger přikývl. „Sledoval ty zloděje na farmu Redburns.“

„To dává smysl. Když zastavili, odstavil Triumpha mimo dohled na pole a šel zjišťovat, co dělají.“

„Přistihl je při činu a sám dostal obuškem," doplnil Gaskin.

„Jeví se mi to naprosto stejně," řekl Biggles a vstal.

„Mně také. Smiřme se s tím. Jiné vysvětlení není."

„Proč si, proboha, vyměňoval ta auta –"

„Ted už na tom nezáleží," přerušil ho Biggles. „Vyměnil si ho, takže určitě k tomu měl nějaký důvod. Je ale také možné, že mluvil pravdu, když si stěžoval na problémy s motorem."

„Ne, to tím důvodem nemohlo být," řekl Gaskin. „Zapomněl jsem se zmínit, že ten Smith, podle vlastních slov, na tom Austinu nebyl schopen najít cokoliv v nepořádku."

„Nezáleží na tom, proč to udělal," mumlal Biggles. „A k dohadům teď určitě není vhodná doba."

„Co máte v úmyslu podniknout? Navštívit toho Waltera Thellina?"

„Ne, zatím ne."

„Bertie určitě ty zloděje začal stopovat odtamtud. Nikde jinde to být nemohlo. Jel do Somersetu dávat pozor na Thellinovu farmu. Musí existovat nějaká souvislost mezi ní a ukradenými býky."

„Souhlasím, ale Thellin může počkat. Stejně i býci. Jestli býk ukradený minulé noci v Redburnsu je teď na Thellinově farmě, zítra tam bude také. A je-li tam tento býk, pak tam asi jsou i ti ostatní. Tedy, pokud mají v úmyslu poslat je do ciziny na lodi Juanita. Ta tu ale ještě není. Můžeme zjistit, kdy má zakotvit v doku. Je-li mé tušení správné, ti býci nebudou přemístěni dřív, než budou moci být naloděni na palubu lodě. Dřív, než se do něčeho pustím, zajedu za Bertiem a doufám, že uslyším jeho verzi toho, co se minulé noci stalo."

„Chceš, abych jel s tebou?“ zeptal se Ginger.

„Ne, ty raději jed do Somersetu a dohlédni na Thellinovu farmu, jestli se tam zase něco neděje. Po tom, co se stalo minulou noc, by se tam něco dít mohlo. Myslím teď na dobytčí nákladní vozy a možná i na Cordinova Cadillaca. Buď opatrný, aby nebylo poznat, co tam děláš. Dávej pozor. Nezapomeň, tento gang je nebezpečný. Už zabili jednoho muže a mohli by zabít dalšího. Před odjezdem zavolám do nemocnice a zjistím Bertieho zdravotní stav.“

„Jak se dostanu do styku s tebou, jestli to bude spěchat?“

„To teď bude poněkud složité. Zkus nemocnici v Lectonu, pravděpodobně se tam zdržím nějakou dobu. Kdybys zavolal po mém odchodu, nechám ti tam vzkaz, kam jsem šel. Kdyby to selhalo a tys měl něco naléhavého, mohl bys zavolat policejní stanici v Lydhurstu. Já jim občas zavolám. To je asi všechno, co můžeme dělat. Máte ještě někdo něco?“

„Nemáš nic proti tomu, když si vezmu Bertieho fotku Thellinovy farmy?“

„K čemu ji chceš?“

„Abych si osvěžil paměť na situační plán farmy, kdybych viděl, že se tam něco děje. Mohla by mi být užitečná k orientaci.“

„Tak dobře. Můžeš si ji vzít. A vezmi si raději obyčejné auto z garáže. Bertieho Jaguar je příliš nápadný. Teď už raději jdi.“

„Na shledanou,“ rozloučil se Ginger.

„A co já?“ dožadoval se Gaskin. „Čemu bych se teď, podle vás, měl věnovat já?“

„Šéfe, o tom se musíte rozhodnout sám. Jestli chcete, můžete jet se mnou. Jestli je Bertie schopen mluvit, mohlo by být pro vás dobré poslechnout si, co řekne. Vždycky je dobré mít úředního svědka, nemluvě o tom, že tento případ je víc váš než můj.“

„Výborně, to mi vyhovuje. Bude lepší, když se budu držet ve vaší blízkosti. Jak budete cestovat?“

Biggles zvažoval jeho dotaz. „Měli bychom raději jet po silnici. Vrtulníkem bychom tam sice byli dřív, ale vždycky vzniká potíž, kde s ním přistát. Kromě toho nemáme představu, co budeme muset dělat, proto bude rozumné, mít po ruce auto.“

„Skvělé. Připravím se. Na shledanou za pět minut v Yardu,“ domluvil detektiv cestou ke dveřím.

KAPITOLA XI

CO SE PŘIHODILO BERTIEMU

Bertie měl při svém průzkumu v Somersetu štěstí. Vcelku si důvěřoval, možná i proto, že doopravdy nečekal, že by mohl narazit na něco opravdu důležitého. Štěstí bývá vrtkavé a bývá nejvítanější, když je neočekávané.

Cesta do Somersetu byla dlouhá, proto ve vesnické hospodě pojedl a trochu si odpočinul. Když se blížil ke svému cílovému městu Lydhurstu, rozhodl se svou činnost zahájit tím, že se podívá, samozřejmě jenom ze silnice, na farmu Lockley Manor. Vyžadovalo to pouze krátkou zajížďku.

Při míjení dokořán otevřených vstupních vrat na soukromou příjezdovou cestu přes zahradu se mu vyjasnila záhada, kterou spolu s Bigglesem nebyli schopni objasnit při průzkumu letecké fotografie farmy. Šlo o poněkud záhadné zvíře na cestě v zahradě. Při pomalé jízdě uviděl největšího psa, jakého kdy v životě spatřil, mastiffa. Seděl v polovině cesty k domu, neměl asi co dělat a upřeně hleděl na hlavní silnici. Nehýbal se. Bertie nezastavil. Jel dál znepokojen tím, co viděl, protože přítomnost takového zvířete by ztížila a pravděpodobně i hrozila nebezpečím při neoprávněném přístupu k domu. Takové psy lidé chovají pro hlídání, proto se Bertie divil, proč Thellin považoval za nutné si takového psa opatřit. V duchu se ptal, jestli se ten pes může volně pohybovat po celou noc, ale protože neexistoval způsob, jak si to ověřit, pustil ten problém z

hlavy. Uložil ho ale do paměti, aby o něm po návratu domů řekl Bigglesovi.

Štěstí mu začalo přát, když se o několik mil dále opět octl na hlavní silnici. Na samotě stojící garáž s benzínovou pumpou poskytovaly příležitost nakoupit benzín a olej, jejichž zásoba se mu po dlouhé jízdě citelně zmenšila. Zpomalil.

Teprve když dojel až ke stojanu pumpy si všiml, že na parkovací ploše před otevřenými dveřmi garáže stojí nákladní vůz s dlouhou karosérií, celý uzavřený, pomalovaný tmavě šedou barvou bitevních lodí. Vypadal jako dopravní prostředek pro dobytek. O taková vozidla se Bertie normálně nezajímal, v tomto okamžiku však ano. Obzvláště v tak blízkém sousedství farmy Lockley Manor.

Před nákladním vozem stáli dva muži ve vážném rozhovoru. Jeden bez klobouku a pouze v košili, pravděpodobně majitel nebo vedoucí čerpací stanice. Druhý byl těžko popsatelné individuum v hrubých pracovních šatech. Mluvili hlasitě a Bertieho auto jejich pozornost nevzbudilo. Nebylo pochyb, že něco takového je běžné u každé benzínové pumpy.

Dívce, která ho vyšla obsloužit, Bertie jednoduše řekl: „Šest galonů toho nejlepšího a pintu oleje.“ Vzápětí uvažoval, jak by se mohl dostat blíž k nákladnímu vozu, aniž by vzbudil pozornost. Vyřešila to vývěska, nabízející všestranné použití toalety v garáži. Vedle ní byla nasměrovaná šipka. Začal se protahovat, jak se to dělá po delším řízení a kolem pump vykročil k toaletám. Z místa, kde stál, zatím neviděl na nákladním voze nápis označující majitele vozu. Na karosérii žádný nápis nebyl. Z obou mužů o něho žádný nezavadil ani pohledem, když

kolem nich procházel. Neměli k tomu žádný důvod. Jejich rozhovor proto Bertie mohl sledovat bez sebemenší námahy.

Ten, který měl zřejmě nákladní vůz na starosti, řekl: „Jacku, ne abys to bral na lehkou váhu. Kromě té spojky se vůz obejde bez jakékoli podrobné prohlídky, ale musím ho mít připravený večer do devíti hodin. Mám před sebou důležitý džob. Přijdu před devátou, tak se čiň, aby byl O.K. Také mu můžeš doplnit šťávu."

„Neměj obavy, Bobe. Bude na tebe čekat připravený," zněla odpověď.

Řidič se zahleděl na silnici. „Co, k čertu, ten George dělá? Už tu měl být. Měl mě vyzvednout. Přece ví, že šéf na to čeká."

Z tónu, jakým to bylo řečeno, Bertie usoudil, že ti dva muži si jsou velmi blízcí a pochopil proč, když pohledem našel to, co hledal. Totožnost vozidla. Jméno majitele. Malými bílými písmeny bylo podél spodní hrany karosérie napsáno: W. Thellin, Lockley Manor Farm, Lydhurst. Jelikož farma nebyla daleko, oba museli být prakticky sousedy. Lze si domyslet, co toto zjištění znamenalo pro Bertieho. Tak Thellin má nákladní vůz a navíc, brzy má být použitý k nějaké důležité práci. Napadlo mu, že i kdyby se už nedověděl nic víc, tato informace za ten výlet stála.

Dívka mu podala účtenku za olej a benzín. Zaplatil bankovkami. Zatím co dívka odešla pro drobné, oba muži loudavě přešli od nákladního vozu na silnici, kde zůstali stát a upřeně hleděli na vozovku, jako kdyby na někoho nebo na něco čekali. Potvrdil to řidič, který podrážděným hlasem prakticky zopakoval to, co už řekl: „Kde, k čertu, je George s tím Roverem? Vždyť v Lydhurstu neměl moc

práce, pouze měl zajít za chemikem a vyzvednout něco, co bylo objednáno u obchodníka s železným zbožím Sharpese.“

Muži si stále nevšímali Bertieho, který už tam neměl co pohledávat, a proto šel pomalu ke dveřím svého auta, jako by už chtěl odjet. Rád by sice ještě chvíli počkal, aby viděl „George“, nenapadl ho však důvod, proč by měl odjezd ještě odkládat. Když už měl ruku na klice dveří, dostal nápad. Otočil hlavu a přes rameno se zeptal: „Promiňte, smím vám nabídnout své služby?“

Muži se na něho podívali. Nastala chvíle ticha. Pak řekl řidič: „Proč?“

Bertie odpověděl: „Z vašeho rozhovoru jsem vyrozuměl, že na někoho čekáte. Jedu do Lydhurstu, tak mi napadlo se vás zeptat, jestli byste se nechtěli svézt nebo někomu poslat zprávu. Toť vše.“

„Ne, díky,“ byla stručná odpověď.

„O.K.“ Bertie nastoupil do auta a odjel, velmi spokojen s krátkou zastávkou. Dověděl se víc, než předpokládal. Nebylo to sice mnoho, ale přece jen dost, aby měl o čem přemýšlet. Bigglese to určitě bude zajímat.

Po ujeti méně než půl míle potkal muže, kráčejícího po silnici proti němu. Zdálo se, že má naspěch. Byl to obyčejně vyhlížející mladší muž v montérkách a s černou rádiovkou na hlavě. Když se míjeli, Bertie si ho vůbec nevšímal. Teprve když za zatáčkou o několik set yardů dále uviděl vedle silnice zaparkovaného Land-Rovera, došlo mu, že by ten muž mohl být „Georgem“, o němž padla zmínka u benzínové pumpy. Nepojízdný Rover vysvětloval, proč se opozdil a proč jde tak rychle. Bertie zpomalil a oči upřel na Rovera. Místo řidiče bylo

prázdné. Nikoho jiného ve voze neviděl. Zastavil a zacouval za něj těsně k okraji silnice. Vystoupil, motor nechal běžet a rozhlédl se po silnici na obě strany. V dohledu nebyla ani živá duše.

Po několika krocích stál před Roverem. Na předním ochranném skle se z kruhového úředního záznamu dověděl jméno majitele, kterým byl W. Thellin. Nebyl překvapen. Výborně. Je to stále lepší a lepší, napadlo mu, když se rozhlížel po vozidle. Důvod k zastavení byl okamžitě patrný. Jedna přední pneumatika byla prázdná. Síť, která by měla držet náhradní kolo, byla prázdná. Přešel k zadní části vozu a nahlédl dovnitř. Nebylo tam nic kromě několika plechovek s barvou, což bylo asi to, co měl George vyzvednout u obchodníka se železným zbožím. Šéf na ty barvy spěchal, jak tvrdil řidič nákladního vozu. Proč? Proč takový spěch kvůli několika plechovkám barvy? Podíval se na ně blíž. Nálepky objasnily, že obsahem není běžná barva, ale značková, vodu nepropouštějící temperová barva, jaká se používá v kuchyních a v koupelnách nebo tam, kde by mohlo dojít ke zvlhnutí.

Spokojen, že už tam není nic zajímavého, se obrátil ke svému autu. Když odstoupil od Rovera, málem ho srazilo auto, které s kvílejícími brzdami ve smyku zastavilo. Oboje dveře se rozletěly a vyskočili dva muži. Jedním byl řidič nákladního vozu, kterého viděl u benzínové pumpy, druhým byl muž, kterého potkal na silnici.

„Co si, k čertu, myslíte, že tady děláte?“ hrubě řekl řidič nákladního vozu.

Bertie zamrkal, nasadil si monokl a odzbrojujícím způsobem se zasmál. „Ale, co tak zhurta, dědo. Nemusíte

se tak rozčilovat. Když jsem uviděl opuštěné auto, hledal jsem tělo.“

„Tělo? Jaké tělo?“

„Jakékoli tělo. Napadlo mi, že došlo k bouračce a že by někdo mohl být zraněn – jestli chápete, co tím myslím.“

„Nemohl jste si všimnout, že to auto má jednu pneumatiku prázdnou?“

„Teď už to vidím. Dokud jsem nezastavil, tak jsem to nemohl vidět. Když vidím někoho, kdo má potíže, vždycky zastavím, vy ne? To by měl udělat každý. Jednoho dne budete možná potřebovat pomoc vy sám. Člověk nikdy neví.“

Muž v montérkách vpadl do řeči. „Zapomeň na to. Je to cvok. Nastupme.“

„Opravdu nepotřebujete pomoc?“ nabízel se Bertie.

„Ne,“ odsekl řidič nákladního auta.

„Jestli se každý bude chovat jako vy, hrubiáne, dvakrát si rozmyslím, než…“

„Zmizte.“

Bertie pokrčil rameny a bez dalšího slova odešel. Tady už se stejně nic víc dovědět nemůže. Během jízdy autem si v duchu řekl, že si počínal dobře. Cítil však jisté rozpaky nad tím, co dělat dál. Rozhodně by nechtěl Rovera ztratit z dohledu, bylo však těžké rozhodnout, co pro to udělat, aniž by vzbudil podezření těch mužů. Předpokládal, že nákladní vůz i Land-Rover se nakonec vrátí na farmu Lockley Manor, musel se však rozhodnout, co dělat dále. V návštěvě Lydhurstu neviděl smysl. Co se tam může dovědět, co ještě neví? Zřejmě víc následkem šťastné náhody než vlastního úsudku se

mu podařilo získat informace, jaké by mu město rozhodně poskytnout nemohlo.

Nechal auto dojet na klidné místo, přemýšlel o situaci a zvažoval nejdůležitější skutečnosti, které se dověděl.

Tou první bylo zjištění, že Thellin vlastní vozidlo pro přepravu dobytka. Na tom nic pozoruhodného nebylo. Dalo se to předpokládat, teď však to bylo potvrzeno. Další skutečností bylo, že nákladní vůz je opravován, aby byl připraven k naléhavé a důležité práci. Tak to řekl řidič. Nemělo význam snažit se hádat, o jakou práci půjde, zdálo se však zřejmé, bude mít něco společného s přesunem dobytka nebo nějakého zvířete. Vůz pro přepravu dobytka se běžně nepoužívá k přepravě něčeho jiného.

Je vhodné připomenout, že Bertie nic nevěděl o Bigglesově přesvědčení, že se chystá krádež dalšího býka, protože se na to přišlo až po Bertieho odjezdu do Somersetu. Proto uvažoval jen o možné přepravě už ukradených býků.

Bertieho mysl teď zatěžovala otázka, jak zjistí, kam ten nákladní vůz pojede a za jakým účelem. Zřejmě k tomu má dojít v následující noci, protože řidič by jinak netrval na tom, aby vůz byl připraven do devíti hodin večer, kdy si ho přijde vyzvednout. Zdálo se být proto jednoduché zajet k benzínové pumpě, počkat na jeho vyzvednutí a pak ho sledovat. Po zvážení však Bertie usoudil, že to asi nebude tak snadné, jak se na první pohled zdá. Nákladní auto svůj úkol zřejmě začne odjezdem na farmu. Problém vznikne, až vyjede za svým skutečným cílem, protože při příjezdu k hlavní silnici, ať už z garáže nebo z farmy, bude muset odbočit doprava

nebo doleva. To nebude možné zjistit jinak, než hlídáním křižovatky. V tu dobu asi bude ještě denní světlo, a kdyby někdo uviděl Bertieho auto, skoro určitě by ho poznal jako auto, které zastavilo u benzínové pumpy a později u Land-Rovera za účelem jeho prohlídky. Za normálních okolností by to nehrálo roli, ale jestli se ten nákladní vůz bude chystat k nějaké kriminální činností, řidič bude určitě ve střehu a v případě, že by se kolem něho motalo Bertieho auto, určitě by vzbudilo jeho podezření. Ne, pomyslel si Bertie, to by nebylo dobré. Bez auta ale nebyl schopen dělat vůbec nic. Byl to složitý problém.

Ještě tu bylo několik jiných, rovněž zajímavých problémů. Kromě nákladního auta Thellin vlastní Land-Rover a zaměstnává nejméně dva muže, Boba a George, k nimž musí mít neskonalou důvěru, jestli je zlodějem dobytka. Biggles byl přesvědčen, že k vyvedení býka ze chléva a k jeho odvozu je zapotřebí víc než jeden muž. Bylo proto logické předpokládat, že jestli Thellin je zlodějem, tito dva muži jsou jeho spolupachateli.

Bertie nechápavě uvažoval o barvě, kterou viděl v Rovem, ale nijak přehnaně se s tím nezdržoval. Řidič nákladního vozu řekl muži v garáži, že šéf na ty barvy nedočkavě čeká. K čemu je může potřebovat? Dalo se obtížně posoudit, jestli to má nějaké spojení s býky.

Bertie pokračoval v jízdě a převaloval to v hlavě. Bylo mu jasné, že ať udělá cokoli, domů přijede hodně pozdě. Usoudil, že bude asi lepší o tom informovat Bigglese, pro případ, že se rozhodl na něho čekat. To nebude problém. Bylo teprve pět hodin, takže zatím měl k dispozici dostatek času. Zavolá z Lydhurstu. Než tam

dojede, tak si definitivně promyslí nejlepší způsob, jak zůstat v dohledu dobytčího nákladního vozu.

Při projíždění malebnou venkovskou krajinou mu napadla jistá možnost. Jakmile nákladní vůz vyjede za „důležitou prací“ a oba muži, které viděl, a také Thellin v něm odjedou, mohla by to být dobrá příležitost blíže se podívat na farmu. Snad tam nebude nikdo držet stráž. Usoudil, že za zvážení to rozhodně stojí.

KAPITOLA XII

BERTIE V NEBEZPEČÍ

Bertie jel do Lydhurstu, vyhledal malou kavárnu a nad šálkem čaje soustředěně přemýšlel o svém úkolu. Zvažoval, že se vrátí do Londýna, řekne Bigglesovi, co zjistil a další postup nechá na jeho rozhodnutí. Tento nápad ale brzy pustil z hlavy, protože tím by promarnil příliš mnoho drahocenného času. Nakonec si rozvážil plán svého dalšího postupu. Prvním krokem měla být návštěva pošty a telefonní rozhovor s Bigglesem. Jak víme, neřekl toho příliš mnoho z obavy, že by ho mohl někdo vyslechnout. Nezapomínal, že je na anglickém venkově v malém městě, jehož obyvatelé se většinou přinejmenším od vidění znají a každá zpráva se šíří rychlostí blesku. Dokonce dvakrát zvažoval, než řekl telefonní číslo Scotland Yardu z obavy, že telefonista, zlákán zvědavostí – i když možná omluvitelnou – by si jeho rozhovor mohl úmyslně vyslechnout. Svůj postup založil na skutečnosti, že lidé, které chce sledovat, by mohli snadněji poznat jeho auto než jeho samotného, protože s nimi nepřišel do blízkého styku. Proto nemusel dělat nic jiného, než své auto vyměnit za jiné, což by, podle něho, nemělo být nijak obtížné. A ani nebylo. V městě zašel do větší garáže a muži ve službě řekl, že mu motor dělá nějaké problémy. Podíval by se na to? Protože však vůz nutně potřebuje, rád by si půjčil auto bez řidiče. Jeho žádosti bylo vyhověno a odjel v autě Triumph Herald. Jeho auto samozřejmě zůstalo v garáži. Jel pomalu směrem k farmě Lockley Manor v naději, že by

náhodou mohl zahlédnout něco zajímavého. Nakonec chtěl zaparkovat někde na okraji silnice tak, aby měl výhled na benzínovou pumpu. Aby měl k parkování na silnici důvod, chtěl nechat otevřenou kapotu a nahlížením pod ni dávat najevo problémy s motorem. K tomu však mělo dojít mnohem později, až k deváté hodině, kdy si řidič nákladního auta má přijet vyzvednout opravený vůz. Slušnou rychlostí projížděl kolem benzínové pumpy, aby se ujistil, že nákladní vůz tam stále je. Byl. Jel dál kolem soukromé příjezdové cesty k Thellinovu domu. Měl dobrý výhled, nezastavil však. Nezahlédl nic a nikoho, dokonce ani ne psa. Ujel ještě jednu nebo dvě míle a na zatravněném okraji silnice zastavil, aby přečkal čas. Na mapě byla tato silnice označena jako silnice druhé třídy, na níž byl v této denní době velmi slabý provoz. Do čtvrt na devět, kdy se rozhodl začít se svou akcí, se to zdálo být nekonečné čekání. Proto obrátil auto a jel zpět do Lydhurstu, znovu kolem farmy, kde neviděl jedinou známku života, a pak k benzínové pumpě. Nákladní vůz stál na betonovém parkovišti, kde čekal na své převzetí. Asi o sto yardů dál zastavil, obrátil auto a zajel s ním těsně na okraj silnice. Stálo čelem k pumpě, proto aniž by Bertie musel opouštět své sedadlo, měl na ni dobrý výhled. Nezbývalo nic než čekat. Nemusel čekat dlouho. Ze směru od farmy se několik minut po deváté objevil Land-Rover. Nepřekvapilo ho, když zajel do garáže. Vzápětí vyjel nákladní vůz, sledovaný Roverem. Bylo zřejmé, jak k tomu došlo. Řidič Roveru jednoduše přivezl svého společníka do garáže, aby vyzvedl nákladní auto. Obě vozidla pak jela směrem na farmu. Bertie předpokládal, že se stane právě to. Zatím všechno probíhalo podle plánu. Nastartoval motor a ve slušné

vzdálenosti vyjel za nimi. Na měkkém povrchu silnice poznal otisk pneumatik Greystone, které po sobě nechávalo nákladní auto. Byl poněkud překvapen, když poblíž farmy oba vozy, nákladní auto i Rover, odbočily na příjezdovou cestu parkem. Myslel si, že vozidla už vyjela na „důležitou práci“, jak to řekl řidič nákladního vozu v garáži. Zřejmě byl nějaký důvod k zastavení u domu. Napadlo mu, že to je vlastně logické, že ho to mělo napadnout. Při projíždění kolem otevřené brány viděl, že obě vozidla zastavila před domem. Protože tak blízko nemohl zastavit, jel sníženou rychlostí dál. Zastavil po dvou stech yardech, opřel se o volant a zadním oknem se podíval dozadu. Co teď? zvažoval. Nezbývalo než čekat a čekat, až se nákladní vůz objeví znovu. Došel k názoru, že k tomu mohlo dojít následkem změny plánu. Land-Rover, který se k přepravě býků dal jen stěží použít, ho nezajímal. Býci se v jeho hlavě stali utkvělou představou, lidé ho nezajímali. Čas běžel. Půl hodiny – hodina – stále ani nejmenší známka po nákladním autě. Bertie netrpělivý z nečinnosti se vrtěl na sedadle. Začalo se stmívat. S něčím takovým nepočítal. Zvažoval, jestli tu neplýtvá časem. Co se děje? Po uplynutí další hodiny nevěděl, co si má o tom myslet. Takový postup nepředpokládal. Už byla tma, takže jet zpátky kolem soukromé příjezdové cesty a přesvědčit se, jestli nákladní vůz stále stojí na místě, kde ho viděl naposled, nemělo smysl. Neviděl by ho. Rovněž se neodvažoval opustit auto a zjistit to pěšky. Unaven čekáním s chmurnými myšlenkami vystoupil, aby si protáhl ztuhlé údy. Pociťoval starost, protože i kdyby se nákladní vůz objevil, byl by toho schopen rozpoznat jen velmi málo. Ve tmě by nemuselo být snadné držet se

vozu, obzvláště ne v dopravním provozu. Použití dálkových světel by se rád vyhnul. Prozatím měl rozsvícená parkovací světla ze strachu, že by mohl zavinit dopravní nehodu. S ne příliš dobrým pocitem pokračoval v čekání. Kužel světla na soukromé příjezdové cestě mu za několik okamžiků dal najevo, že jeho noční hlídka je u konce. Přijížděl dobytčí nákladní vůz těsně sledovaný Land-Roverem. Odbočili do jeho směru. Když jeli kolem, nahnul se přes kapotu motoru, jako kdyby něco kontroloval. V následujícím okamžiku seděl za volantem a pronásledování začalo. Je samozřejmé, že nešlo doslova o pronásledování. Nemusel dělat nic jiného, než obě vozidla udržovat v dohledu, ale jak brzy zjistil, ve tmě to nebylo nic snadného. Hlavní problém spočíval v tom, že krajina, kterou projížděli, byla pro něho velkou neznámou. Zakrátko měl jen mlhavou představu o tom, kde jsou, a neměl nejmenšího tušení, kam jedou. Zběžné pohledy na míjené informační tabule mu neříkaly nic. Názvy byly pro něho zcela cizí. Stále se mu však dařilo udržovat vozy v dohledu. Odhadoval Jak dlouho potrvá, než si řidiči uvědomí, že je někdo sleduje. Obával se, že ho prozradí dálková světla, neměl však odvahu je zhasnout. Pomalu se blížila půlnoc.

Bertiemu velmi vadilo v rozhodování, že neznal cíl ani úkol mužů před sebou. Jede nákladní vůz vyzvednout nějaké zvíře nebo ho už někam převáží? Je jeden ze zmizelých býků teď ve voze a je převážen z jedné farmy na druhou? Nevěděl a neměl ani naději to zjistit před koncem jízdy – kdo ví, jestli vůbec.

Kdyby už věděl to, co Biggles nebo to aspoň tušil, možná by se dopídil pravdy. Určitě by byl připraven na to, co mělo přijít. Jenže nic nevěděl o lodi Juanita, plující

do Liverpoolu, ani o ničem jiném, co Biggles a Ginger zjistili po jeho odjezdu do Somersetu.

Vozidla jela už dlouho, většinou, jak si všiml, východním směrem. Udiveně začal zvažovat, jak daleko ještě pojedou. Před odjezdem si nechal načerpat plnou nádrž, takže nedostatku benzínu se nemusel obávat. Projeli několika vesnicemi a jedním nebo dvěma malými městy, jejichž názvy nebyly nikde k vidění, a ulice byly v této noční hodině zcela opuštěné. Věděl pouze, že jsou ve Wiltshire, nebo si to aspoň myslel z informace na boudě cestáře v místě opravovaného úseku silnice. Viděl tam písmena W.C.C., což si vysvětlil jako Wiltshire County Council – rada hrabství Wiltshire. Nedovedl si v této oblasti představit žádné jiné hrabství, začínající písmenem W.

Pomyslel si, že už se snad blíží konec jízdy, když sledovaná vozidla zpomalila, jako by řidič stále vpředu jedoucího nákladního vozu hledal nějaký orientační bod označující cíl jeho cesty. Bertie, který teď s vědomím rizika jel jenom s parkovacími světly, také sundal nohu z plynu a zpomalil. Zjistil, že jsou v otevřené krajině s několika málo od sebe dost vzdálenými domky. Vzhledem k částečně mraky pokryté obloze se viditelnost čas od času měnila. Pokud jasně svítil měsíc, byla dobrá, když byl ukryt za mraky, byla přirozeně špatná.

Když si najednou uvědomil, že vozy před ním zůstaly stát, sešlápl brzdu, vypnul všechna světla a zajel s autem co nejblíž ke krajnici. Na to, aby věděl, co se tam děje, byl příliš daleko. Věděl jen, že někdo vystoupil, protože viděl pohybující se světlo, jako by někdo používal elektrickou svítilnu. K uším mu nedolehl žádný zvuk. Sám mezitím vystoupil a ušel několik kroků, aby

zjistil, co se děje. Nákladní vůz i Land-Rover měly zhasnutá světla, stejně jako on sám. Co ti muži dělají? Je zde jejich místo určení nebo mají nějakou mechanickou závadu? Místo, kde řidiči zastavili, neodpovídalo jeho představě, protože nikde v dohledu neviděl žádnou budovu.

Pomohl mu záblesk měsíčního světla. Poznal, že nákladní vůz jede dál, zahýbá doleva a mizí z dohledu, jako kdyby projel živým plotem podél silnice. Těsně za ním jel Land-Rover. Napjatě poslouchal, slyšel však jen zvuk běžícího motoru. Kam ty vozy jedou? Co by tam mohly dělat?

Vylezl na násep na příslušné straně silnice a podíval se přes živý plot. Dověděl se však málo, protože viděl jen travnaté pole, další živé ploty a tu a tam siluetu stromu proti obloze. Neviděl daleko, protože půda jakoby se ztrácela v nějakém propadlišti.

Napadlo mu, že udělat lze jedno jediné a to jít na průzkum pěšky. Po ujití několika yardů došel k bráně. Vedla na louku. Zjistil, že ji lze otevřít. Po krátké úvaze se rozhodl toho využít. Uvědomil si, že opuštěním neosvětleného auta na veřejné silnici se dopouští nebezpečného přestupku. A způsobit nehodu bylo to poslední, co by v této kritické situaci chtěl zapříčinit. Provoz na silnici nebyl a ani se v tak pozdní noční hodině žádný nedal čekat. Člověk však nikdy neví, kdy by někdo mohl jet kolem, třeba někdo na motorce, a mohl by spěchat.

Vrata nechal dokořán otevřená, vrátil se k autu, pomalu projel branou a hned za ní vypnul motor. Vystoupil, ale dveře nechal otevřené pro případ, že by se musel rychle rozjet. Vrátil se na silnici a také vrata

nechal otevřená. Měl lepší pocit, když auto bylo na bezpečném místě mimo dohled každého, kdo by šel po silnici – třeba policisty na obchůzce. Pak se hned vydal ve směru, kterým zmizely vozy. Aby jeho kroky nebylo slyšet, šlapal po travnatém okraji vozovky.

To vše nějakou dobu trvalo a uběhlo asi čtvrt hodiny od okamžiku, kdy auta zastavila. Blížil se opatrně v obavě, že by je mohl ztratit. Cítil velké zadostiučinění, když proti obloze uviděl se rýsovat vysokou karosérii nákladního vozu. Mnohem pomaleji šel dál, po několika krocích vždy zastavil a naslouchal. Nedolehl k němu však ani jediný zvuk. Připadalo mu to podezřelé a jeho zvědavost rostla. Co tam, proboha, ti chlapi dělají? probíhalo mu hlavou.

Ještě několik kroků, a tam stál nákladní vůz, zaparkovaný na vyježděné cestě, vedoucí mezi přerostlými živými ploty k farmě. Naklaďák stál mezi ploty, ze silnice ho nebylo vidět, v poloze připravené k odjezdu. Zadní dveře byly otevřené a sklopené tak, že tvořily mírně skloněnou nástupní rampu. Stručně řečeno, byly v poloze připravené k nakládání skotu. Land-Rover nebyl k vidění, zřejmě byl na cestě někde dál. Neviděl ho, přestože na cestu dohlédl poměrně daleko.

Teprve teď Bertiemu došlo matné tušení, co se tady děje. Byl si jistý, že nákladní auto nic nepřivezlo. Proč by sem měl někdo něco dodávat v tak nezvyklou noční hodinu? dumal. Ne. Ten vůz tady je proto, aby odtud něco odvezl. A zase, proč to dělat ve tři hodiny ráno, kdy většina poctivých lidí je v posteli a spí? Odpověď nebylo těžké najít. Dnes v noci má zřejmě zmizet další býk nebo snad nějaké jiné zvíře.

Bertie váhal, protože situace se stala vážnou a problematickou. Může v tom něco udělat? Má nechat dojít k loupeži, a pak sledovat, kam nákladní vůz toho býka odváží? To by ho mohlo přivést na místo, kde by mohli být i ostatní ukradení býci. Nebo, zvažoval, bylo by přece jen lepší zločinu zabránit, tedy projít kolem nákladního vozu až k farmě, odkud má být zvíře odvedeno, a tam vzbudit poplach?

Rozhodl se nedělat nic unáhleně. Raději si počká a zjistí, co se bude dít. Konec konců, zatím se stejně nemůže opřít o nic jiného, než o domněnky. O svém podezření nemá zatím žádný důkaz a bylo by hloupé, kdyby nákladní auto jelo za nějakou legitimní záležitostí na základě nějaké zvláštní dohody. Došel k názoru, že se ve skutečnosti dověděl všechno, co chtěl vědět, proto uvažoval, že se po ničem dalším nebude pídit a z nejbližší telefonní budky zavolá Bigglese. Čím dřív mu to řekne, tím lépe.

Svými závěry si byl velmi jistý. Thellin je zloděj dobytka. Býci byli ukradeni pro jeho farmu. Ale opravdu? Nebyl si tím jistý. Vypadal by jako hlupák, kdyby ti býci měli být odvezeni někam jinam. Jenže to může být definitivně vyřešeno jedině dalším čekáním a sledováním nákladního vozu, až odjede. Jedině toto bude bezpečný způsob, myslel si. Nezdálo se to být nijak obtížné, proto se k tomu odhodlal. Vrátí se ke svému vozu a bude čekat.

Naneštěstí v tom okamžiku přitáhl podivný zvuk jeho zrak k nákladnímu vozu a na rozhodnutí odejít okamžitě zapomněl. Ve slabém světle nejasně viděl něco velmi podivného, i když to nebylo nic neočekávaného. K

nákladnímu vozu se vrávoravě blížilo obrovské zvíře. To je důkaz, který potřebuje. Je čas se ztratit.

Jeho úmysl ale zhatil nějaký zvuk za ním. Otočil se a zahlédl rychle se k němu blížící postavu se zvednutou paží. Pak měl dojem, že svět vybuchl a změnil se ve změť plamenů, měnících barvu od rudé přes nachovou až po černou.

Když se pod ním podlomila kolena, už jen jako by z velké dálky slyšel hlas: „To je ten chlap, který byl dnes ráno u garáže. Co ten tady, k čertu…“ Hlas se mu vytratil v mlčící ticho.

KAPITOLA XIII

GINGER JEDE DO SOMERSETU

Cestou do Somersetu měl Ginger dost času promyslet si svůj postup. Pro tak složitě zamotané okolnosti mu Biggles nedal podrobné pokyny. Veškeré rozhodování bylo ponecháno na něm. Ovšem záviselo to na tom, jestli se bude něco dít – tedy, jestli se stane něco, co si vynutí jeho rychlé rozhodnutí. Navštívit garáž v Lydhurstu, kde si Bertie vypůjčil Triumpha, Ginger nepovažoval za nutné, protože vlastník garáže Smith už jim řekl všechno, co věděl. A v městě samotném nebylo kde si nějaké nové informace opatřit.

Biggles jen povšechně poznamenal, že ve svém zorném poli by měl mít hlavně Thellinovu farmu Lockley Manor, kterou spolu s Bigglesem viděli na své první návštěvě v tomto kraji. Bylo to tehdy, když se na scéně objevil Cadillac. Při letmém zvážení situace se zdálo být jednoduché hlídat farmu ze silnice a kontrolovat přicházející a odcházející návštěvníky, pokud se nějací vyskytnou, avšak při hlubším zamyšlení, které netrvalo nijak dlouho, mu došlo, že to nemusí být nijak snadné.

Při uvažování o stejném úkolu, jaký stál před Bertiem, mu nenapadlo, že bude mít stejný problém jako on. Tedy, co udělat s autem. Bez něho by byl neschopný pohybu a asi bude nutné, aby mohl sledovat všechno, co se bude hýbat – na příklad nákladní vůz pro převoz dobytka. Auto, které někde stojí, se stává podezřelým, obzvláště na venkovské silnici, kde nebývá velký dopravní ruch a normálně neexistuje žádný důvod k

zastavení. A pokud by auto mělo posloužit něčemu užitečnému, pak by mělo aspoň nějakou dobu stát zaparkované někde na dohled od farmy Lockley Manor, a tam by jen stěží uniklo pozornosti. Možná by tomu tak nebylo za všedních okolností, jenže stávající okolnosti byly daleko od všedních. A jestli muži na farmě jsou těmi, za něž je považuje, budou ve střehu a vše neobvyklé pro ně bude podezřelé, obzvláště po událostech během minulé noci. Ukradení zvířete je jednou věcí. Ovšem vražda a způsobení vážného zranění je něčím vážnějším, tady jde o zločin.

Stručně řečeno, otázka, co udělat s autem, byla pro Gingera větším problémem než pro Bertieho, přestože měli před sebou stejný úkol.

Najednou mu napadlo východisko. Došel k názoru, že to je jediná cesta. Měl výhodu, že oblast předtím viděl ze vzduchu. Snažil se vybavit si silnici v blízkém okolí farmy. Protože nevěděl, bude-li mít možnost později něco pojíst, zašel si na pár sendvičů do restaurace u silnice. Během jídla vyndal z kapsy Bertieho leteckou fotografii, začal ji studovat a připomínat si pohled z letadla.

Postup, k němuž dospěl, byl ve skutečnosti kompromisem a nebyl zcela uspokojivý, byl však tím nejlepším, co mu napadlo. Lydhurstem se nebude zabývat vůbec a vydá se přímo za svým cílem, tedy na farmu. Tam nebo někde poblíž silnice zaparkuje auto, pokud možno v dostupné vzdálenosti pro případ, že ho bude potřebovat. Dál půjde pěšky a zaujme někde polohu, z níž bude moci pozorovat dění na cestě vedoucí na farmu nebo dokonce na farmě samotné. To ovšem bude *záležet* na vyhledání vhodného místa, kde by auto

nebylo vidět. Myslel si, že to nebude nijak velký problém, konečné rozhodnutí ale bude muset počkat, až dojede na místo.

Pohledem na ukazatel benzínu zjistil, že po tak dlouhé jízdě už ho má málo. Protože nevěděl, kolik mil bude muset najezdit před ukončením dne, rozhodl se nechat si doplnit nádrž, než se do svého úkolu pustí.

Byl nyní v oblasti svého úkolu. Vzpomněl si, že během své dřívější návštěvy viděl benzínovou pumpu, tak k ní zajel a zastavil vedle čerpadel. Totéž udělal i Bertie. Byla to tatáž čerpací stanice. Nebylo na tom nic nápadného ani záměrného, protože v těch končinách to byla jediná čerpací stanice. Vyšla ho obsloužit i stejná dívka, Ginger o tom však nic nevěděl. Pro klid jeho duše bylo možná dobře, že nevěděl nic o rozhovoru, který měl u čerpací stanice Bertie. Ani mu nenapadlo, že by tam Bertie mohl být.

Zatímco dívka obsluhovala čerpadlo, Ginger vytáhl z kapsy peníze, aby mohl zaplatit za benzín. Nenapadlo ho dívat se kolem. Přemýšlel o farmě, která nebyla příliš vzdálená. Zaplatil dívce a chystal se nastoupit do auta, když se směrem od Lydhurstu objevil nákladní vůz pro přepravu dobytka. Na venkově je vozidlo pro přepravu dobytka poměrně běžným zjevem, ale v tomto okamžiku a v takovém místě měl Ginger pádný důvod zajímat se o všechno, co by mohlo být použito k přepravě hospodářských zvířat. Nákladní vůz zpomalil a zastavil po pravé straně jeho auta. Přirozeně mu napadlo, že šofér přijel pro benzín, ten však jen stáhl okno, vyklonil se a zeptal se: „Jedu dobře na farmu Lockley Manor?“

Dívka pohotově odpověděla: „Stále rovně. Nemůžete ji minout. První vrata doprava.“

„Díky.“ Řidič stáhl okno a vůz se rozjel.

Během krátké zastávky vozu si Ginger všiml dvou věcí. Přes ventilační otvor viděl, že ve voze není žádné zvíře. Druhou věcí, které si všiml, bylo jméno vlastníka vozu. Nemusel po něm pátrat, protože bylo výrazným písmem napsáno na boční straně vozu.

Enoch Clay and Co., četl. A pod tím menšími písmeny PŘEVOZ DOBYTKA. Dále pak telefonní číslo: Foxmore 281.

Ginger, který od příjezdu nákladního auta rychle přemýšlel, se zeptal ještě tam stojící dívky: „Kde je Foxmore? Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Asi dvě míle na druhou stranu od Lydhurstu,“ zněla odpověd.

„Jezdívají sem ti Clayovi lidé často?“ byla další Gingerova otázka.

„Poměrně často. To oni tady v okolí obstarávají většinu téhle práce.“

Ginger s úsměvem přikývl, nastoupil do auta a jel za nákladním vozem. Neměl důvod ke spěchu, protože věděl kam jede. Že uvidí nějaký nákladní vůz jedoucí na farmu Lockley Manor bylo něco, co rozhodně nečekal. Může to znamenat, že mají být někam přemístěna nějaká hospodářská zvířata? Je na tom něco pozoruhodného? Vždyť přece Thellin je chovatel dobytka, je proto přirozené, že občas potřebuje některé kusy přepravit.

Ginger nepřehlédl významnou skutečnost, že vůz je prázdný. To mohlo znamenat, že vůz byl objednán, aby něco odvezl z farmy. Rovněž mu neušlo, že řidič nákladního vozu neznal cestu na farmu. To mohlo znamenat, že bud je na tuto práci nový, nebo na této farmě ještě nikdy nebyl.

Tato událost rozhodně Gingerovi poskytla látku k přemýšlení. Zpovzdáli viděl vůz zahýbat na příjezdovou cestu na farmu. Ginger projel kolem odbočky, aniž by zpomalil, což mu ale nezabránilo v rozhledu na soukromou příjezdovou cestu. Zaujaly ho dva předměty. Jednak teď už poměrně vzdálený nákladní vůz, za nímž jel, jednak velké šedé auto parkující před domem. Nebylo pochyb, že to je Cadillac.

Tak Cordino je tady, pomyslel si Ginger. Co tady dělá? divil se.

Jel ještě kousek dál, pak zpomalil, protože se od farmy nechtěl příliš vzdálit. Jakmile si myslel, že ho z domu už nemůže nikdo zahlédnout, zajel na okraj silnice a zastavil, aby si všechno promyslel. Vše se událo tak rychle, že měl v hlavě zmatek.

Odkdy tam Cordino je? Co tam dělá? Jak dlouho tam míní zůstat? Co jeho přítomnost naznačuje? Zúčastnil se osobně posledního přepadení? Když už má čtvrtého býka, vyrovnává se s Thellinem před odjezdem ze země? Měl by se to okamžitě dovědět Biggles? To by ovšem znamenalo zajet k telefonu do Lydhurstu. Měl pocit, že situace je kritická. Je to ale tak naléhavé a důležité, aby to ospravedlnilo ztratit farmu z dohledu? Vždyť by to znamenalo ztratit přehled o vývoji událostí.

Bylo těžké rozhodnout, co je lepší. Jisté bylo jedno jediné. Nebylo by dobré, kdyby ho viděl Cordino, protože by ho poznal jako novináře, který ho navštívil v hotelu. Kdyby byl spatřen tady, určitě by to vzbudilo podezření.

O tom, jak se má zachovat, se musel Ginger rozhodnout bez dalšího zdržování. Rozhodování nebylo z velmi dobrého důvodu lehké. Se zoufalou dychtivostí se

především chtěl spojit s Bigglesem nebo s nemocnicí v Lectonu, aby se dověděl o zdravotním stavu Bertieho. Nevěděl o něm nic, jen to, že mohl i zemřít. Z této možnosti se mu svíralo hrdlo.

Nakonec se však přece jen rozhodl zůstat u svého původního plánu, což znamenalo uklidit auto někam ne příliš daleko, kde by se k němu v případě nutnosti mohl rychle dostat, a ve sledování farmy pokračovat pěšky. První věcí proto bylo vyhledat k zaparkování auta to nejvhodnější místo.

Nebylo tak snadné, jak se mu zprvu zdálo, najít na silnici druhé třídy vhodné místo. Po pomalém přejíždění našel pouze jedno poměrně snadno dosažitelné místo, i když jeho představě zdaleka nevyhovovalo.

Byl to kousek zarostlé neobdělané půdy, který navazoval na silnici asi dvě stě yardů od odbočky na příjezdovou cestu na farmu. Místo bylo džunglí kapradinového porostu s kousky půdy s podrostem, z něhož vyrůstalo několik stromů, většinou bříz bradavičných. Když po vystoupení místo blíže prohlédl, uvědomil si, že aby auto dobře ukryl, musel by s ním zajet kousek dál. Ovšem kdyby potřeboval odjet ve spěchu, výjezd odtud by trval několik minut. Jinou možností bylo nejet s autem tak daleko, ale s možným rizikem, že by ho někdo mohl spatřit ze silnice. Ovšem řidič rychle jedoucího auta má, nebo by měl mít pohled upřený na silnici, takže to riziko bylo zanedbatelné.

Bylo to jediné jakž takž vhodné místo, proto se s ním musel spokojit. Všude jinde byly v nevelké vzdálenosti od silnice trávou porostlé příkopy, živé ploty nebo dokonce plot z ostnatého drátu.

S malou dušičkou najel autem do nízkého porostu. Protože půda byla měkká, měl oprávněnou obavu, že by se kola mohla zabořit nebo uvíznout v divoce rostoucím křoví. Za autem zůstávaly stopy, musel proto několik minut sbírat kapradiny, aby je překryl. Když byl hotov, prodíral se džunglí porostu k živému plotu vpravo od silnice. Nebylo by moudré ukazovat se na silnici, protože by se mohl střetnout s Cadillacem odjíždějícím z farmy. Šel rychle po poli s mladým obilím, až došel k odbočce na farmu. Tam se usadil tak, aby viděl na budovu farmy vedle příjezdové cesty. Cadillac tam stále byl.

Několik dešťových kapek ho přimělo podívat se na oblohu. Byl tak zaujatý svou činností, že si na počasí ani nevzpomněl. Teď s nechutí zjistil, že se počasí změnilo. Obloha byla úplně zatažená hrozivou vrstvou dešťových mraků. Plášť do deště neměl, musel se proto smířit s tím, že promokne. Přijal to s filozofickým nadhledem. Měl však obavu, že by následkem silného deště mohlo dojít ke značnému snížení viditelnosti. Zvedl si límec saka a v už promoklé trávě se posadil do podřepu tak pohodlně, jak to okolnosti dovolily.

Nemusel dlouho čekat, než se něco začalo dít. Po příjezdové cestě v parku se blížil Land-Rover. Když dojel k silnici, opatrně zahnul ve směru do Lydhurstu. Průhledem přes živý plot Ginger zřetelně viděl dva cestující. Řidiče za volantem ještě nikdy neviděl, druhým byl řidič dobytčího nákladního vozu, ten, který se u benzínové pumpy dotazoval na cestu na farmu Lockley Manor.

Ginger pohledem sledoval Rovera, až mu zmizel z dohledu. Zatím neměl v úmyslu jet za ním. Jenom udiveně zvažoval, co to má znamenat. Po chvilce

přemýšlení došel k něčemu, co se zdálo být pochopitelným vysvětlením. Řidič nákladního vozu dopravil své vozidlo na farmu a nechal ho tam. Pokud by ho někdo nesvezl, musel by jít domů pěšky. Ginger usoudil, že v Roveru se ten muž dostane když ne domů, tak aspoň do Lydhurstu, odkud se možná autobusem dostane do ne příliš vzdáleného Foxmore, kde je jednak sídlo jeho zaměstnavatele, společnosti pro přepravu dobytka a kde snad bydlí i on.

Nákladní auto zůstalo na farmě, přemítal Ginger. Proč? K jakému účelu? Určitě bude použito k účelu, jemuž slouží – k převozu dobytka. Kdy? Kam? Odpovědi na tyto otázky se ani neodvážil zvažovat. Stále vytrvale pršelo a zdálo se, že tak brzy nepřestane, proto se pod živým plotem schoulil do sebe ještě víc.

Půl hodiny se nedělo nic. Aspoň Ginger nic zajímavého neviděl. Na silnici nebyl velký provoz. Projelo jen několik soukromých aut a občas firemní dodávka. Před dveřmi domu se objevili dva muži. V dešti a na tak velkou vzdálenost by je Ginger nepoznal, i kdyby je dobře znal. Potřásli si rukama. Jeden pak nastoupil do Cadillacu, rozjel se a sjel na příjezdovou cestu. Když zatáčel na silnici, Ginger viděl, že je ve voze pouze jedna osoba. Řidič. Byl to Cordino. Auto zmizelo z dohledu a za ním zůstal Ginger přemítající o tom, jestli má o tom zavolat Bigglesovi do nemocnice nebo, kdyby už tam nebyl, nechat pro něho zprávu na policejní stanici v Lydhurstu, jak se domluvili. Když si uvědomil, kde teď je a v jakém stavu, začal si lámat hlavu, jestli teď slouží opravdu nějakému dobrému účelu. Co ještě může předpokládat, že se tady stane? Představa, že zbytek dne stráví skrčený v živém plotě za vytrvalého deště, ho

nenaplňovala žádným nadšením. Dokonce mu napadlo, že to tady sbalí a odjede domů. Tuto úvahu však velmi rychle pustil z hlavy. Byl sem přece poslán, aby splnil nějaký úkol a je na něm, aby se nevzdával a dovedl ho do konce.

Stále se díval na příjezdovou cestu a na budovy na jejím konci. Muž, který vyprovodil Cordina, pravděpodobně Thellin osobně, je přece majitelem farmy, se do domu nevrátil. Obešel ho a zmizel mezi provozními budovami vzadu, mezi stodolami, chlévy, stájemi, kravíny nebo čemu všemu ty budovy sloužily. Ginger jejich situační rozmístění znal z Bertieho fotografie, která je ovšem ukazovala pouze zvenku. O tom, co je uvnitř budov, neměl zdání.

Pořád tiše mrholilo, když se najednou vrátil Rover. Seděla v něm už jen jedna osoba. Řidič. Ginger usoudil, že jeho dohad o odvezení druhého muže domů byl správný.

Pravděpodobně následkem nudy a vytrvalého deště se v Gingerově hlavě zrodil nápad. Každý by mu asi řekl, že je příliš nebezpečný, po chvilce přemýšlení však usoudil, že to nebezpečí není nijak přehnané. Mezi zemědělskými budovami se zřejmě něco děje, nebyl schopen však na tu dálku poznat co. Co kdyby šel poněkud blíž a zjistil to? To byla otázka, kterou si položil. Není přece nijak neobvyklé, když cizí člověk přejde přes pozemek farmy. Když je teď Cordino pryč, bude neznámým pro každého, s nímž se náhodou potká. Konec konců, uvažoval dál, co by mu mohli udělat i kdyby ho viděli? Mohli by ho jedině vykázat pryč. Hruběji by se mohli chovat, kdyby způsobil nějakou škodu, to však nepřicházelo v úvahu.

Tak běžely Gingerovy myšlenky, a protože chtěl něco dělat, v duchu svůj úmysl obhajoval a důvody proti němu bagatelizoval. To je běžná lidská slabost.

Má zajet do Lydhurstu a telefonicky říci Bigglesovi co má v úmyslu, nebo není-li v nemocnici, nechat mu vzkaz na policejní stanici? Ne, rozhodl se. Zabralo by to příliš mnoho času. Navíc by to znamenalo vyjet s autem z porostu, kde ho s takovými problémy ukryl. Musel také brát v úvahu, že Biggles by mu určitě ten jeho vychytralý nápad vyhnal z hlavy. Jak to řekl: „Buď opatrný, když se do něčeho pouštíš.“ Vydat se na podrobný průzkum farmy nebylo možné považovat za něco opatrného.

Ještě chvíli váhal. Uvědomoval si, že to, co má v úmyslu udělat, možná nemá právo dělat, protože to je příliš riskantní. Jenže ani dříve se riziku nevyhýbal, někdy dost velkému. V tu dobu už byl promočený na kůži, z křečovitého sezení v podřepu celý ztuhlý a cítil nepříjemné chladno. V tom okamžiku se definitivně rozhodl. Ještě se podíval na Bertieho fotografii a když sám sebe přesvědčil o nejlepším postupu, vstal, procvičil si údy, aby obnovil krevní oběh a vydal se na průzkum farmy. Správnější by snad bylo říci na průzkum hospodářských budov. O obytný dům neměl zájem, protože to, co doufal nalézt, v obytném domě určitě není. Jsou-li ukradení býci někde na pozemku této farmy, pak jedině v některém hospodářském stavení.

Bylo šest hodin. Déšť skoro ustal.

KAPITOLA XIV

OTÁZKA ŠTĚSTÍ

Ginger věděl přesně, co chce udělat, protože situace byla ideální pro to, co vymyslel. Terén se od silnice k farmě mírně zvedal, takže ji bude moci mít stále v dohledu.

Na opačné straně silnice, než odkud se díval – tedy na straně farmy – poněkud vlevo od příjezdové cesty a rovnoběžně s ní, byl živý plot, který pokračoval až na úroveň obytného domu. Na konci od něho v pravém úhlu odbočoval druhý živý plot, který končil až u hospodářských budov nebo poblíž dvora, kolem něhož budovy stály. Takže nebylo třeba dělat nic jiného, než přejít silnici, na vzdáleném konci projít živým plotem a pak za ním jít za živým plotem souběžným s příjezdovou cestou k obytné budově farmy. Na konci, kde na něj v pravém úhlu navazuje další živý plot, musí k němu projít a podél něho jít až do cíle. Z místa, které tam po příchodu zaujme, bude mít celkový rozhled na chlévy, kravín a podobně. Vypadalo to velmi jednoduché a takové se to ukázalo být, pokud se týkalo samotné cesty.

Pohled v obou směrech silnice ukázal, že v dohledu není nikdo, ani žádné vozidlo. Protlačil se živým plotem, za ním se přikrčil, rychle přešel silnici, v živém plotě vyhledal slabé místo a protlačil se na pole za ním. Šel podél živého plotu, pokračujícího podél příjezdové cesty po mírně se zvedající půdě. S myšlenkou na omluvu, kdyby ho někdo viděl a zastavil, došel na konec. Znovu se protlačil plotem a šel podle toho, který podle

fotografie, i podle pohledu ze silnice, měl končit na dvoře farmy.

Nekončil. To, co našel, mu však vyhovovalo lépe. Octl se v džungli vysoké plevele a bujně rostoucího křoví, kopřiv žahavek, hlohových keřů, do všech stran se plazících ostružiníků a podobně. Bylo to místo, jaké lze obvykle nalézt poblíž hospodářských budov farem. Doufal, že odtud bude mít celkový pohled na dvůr a nezklamal se. S mimořádnou opatrností se prodral až na samý okraj přerostlého plevele. Opatrnost byla nutná, protože odněkud zpředu bylo slyšet hlasy. Slyšel hovořit dva nebo tři hlasy, nebyl však schopen porozumět, co říkají.

Dával pozor, kam klade nohy, aby nezpůsobil ani ten nejslabší hluk, s nepříjemným pocitem se vyhýbal trnům a kopřivám, šel dál k místu, odkud průhledem přes divoce rostoucí křoví mohl pozorovat, co se děje. První, čeho si všiml, nebyl jeden, ale dva vozy pro přepravu dobytka, stojící vedle velkého dřevěného chléva. Ginger se však na ně nedíval dlouho, raději svůj pohled upřel k místu, odkud přicházel zvuk hlasů.

Z toho, co viděl, dostal šok, nebo k němu došlo v okamžiku následujícím, kdy si uvědomil, co se tam vlastně děje. Dosud neměl nejmenší potuchy, co ho čeká a v žádném případě si nedovedl představit tak překvapující efektní podívanou, kterou viděl tak zblízka, že tam mohl hodit kamínek.

Na dvoře se octl v zákrytu dlouhé kůlny. Dveře byly otevřené, což umožňovalo přístup ke kotci z pevných vodorovných klád. V kotci byli tři muži a býk. Býk byl za kruh v nose nakrátko přivázán ke sloupu, aby se nemohl hýbat. On se o to ani nesnažil, jen ochable stál a

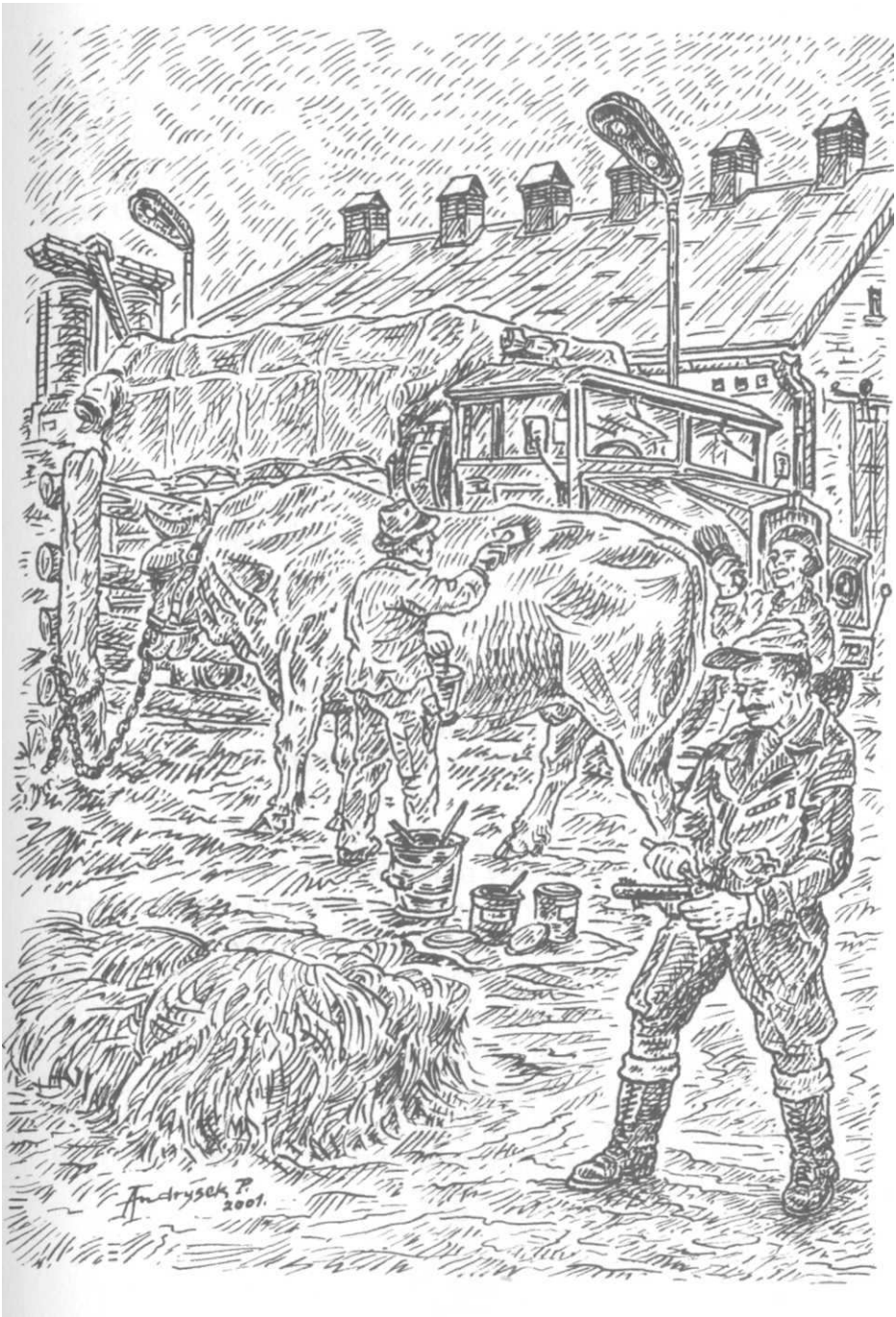
podřizoval se všemu, co s ním prováděli. Pracovali na něm dva z mužů. Měli v rukou štětce a u nohou kbelíky. Nutno přiznat, že Gingerovi chvíli trvalo, než pochopil, co dělají.

Býk byl herefordského druhu. Jeho zabarvením byla obvyklá směs hnědé a bílé. Jenže obrazce na jeho těle se rychle měnily používáním nějakého barevného roztoku. A to právě muži dělali pomocí štětců. Za poměrně krátkou dobu se Ginger nevěřícně díval na zvíře, jehož vzhled se tak změnil, že vypadal jako nějaké úplně jiné zvíře. Jeden muž používal bílou, druhý hnědou barvu.

Nevyžadovalo nijak velký stupeň inteligence pochopit smysl této práce. To zvíře bylo jedním z ukradených býků a bylo teď změněno tak, že by ho i při pohledu zblízka nepoznal ani jeho pravoplatný majitel.

Ginger se zhluboka nadechl. Tak to je tedy ono, pomyslel si a žasl nad jednoduchostí této intrikánské pletichy. Toto je odpověď na otázku, která byla záhadná pro ně pro všechny, včetně Bigglese. Toto je způsob, jak ta zvířata vyvézt ze státu, aniž by se někdo pozastavoval nad jejich totožností. Proč to nikoho nenapadlo?

Třetí muž na dvoře stál poněkud stranou a pozoroval muže při práci. Byl to pomenší, podsaditý muž ve venkovských šatech. Ginger nepochyboval, kdo to je. Mohl to být jedině majitel farmy Walter Thellin. V pravé ruce něco držel. Vypadalo to jako pistole, ale s hodně velikou hlavní. Vypadalo to podivně, Ginger však nad tím dlouho nedumal. Měl k tomu velmi dobrý důvod.

Andrysek P.
2001.

Najednou se na scéně objevil největší pes, jakého kdy Ginger viděl.

Bylo si možné představit, jak jeho příchod zapůsobil na Gingera, jemuž se v mžiku z hlavy vytratily myšlenky na všechno ostatní. Před muži byl sice dobře skrytý, a to i kdyby se podívali směrem k němu, ale pes, ten nemusí vždycky používat jen oči. Má nos, kterým je schopen snadno odhalit přítomnost někoho cizího.

Ginger došel k názoru, že je nejvyšší čas se vzdálit. Viděl všechno, dokonce víc, než mohl předvídat. Bez ohledu na riziko, že bude pokousán psem nebo zadržen při činu chycenými muži, byl čas, aby se o tom dověděl Biggles. Už nebylo možné ztrácet čas. Vozy na přepravu dobytka také mnoho napovídaly. Jejich přítomnost mohla znamenat jedině to, že ukradená zvířata mají být odvezena brzy. Možná už tuto noc.

Pohyboval se skoro nepostřehnutelně, aby nezpůsobil ani ten nejslabší zvuk, protože pes se více než jednou upřeně zadíval směrem na něho. Pomalu se začal vzdalovat.

Ukázalo se však, že se přece jen s odchodem opozdil. Byla to záležitost jen několika vteřin, ale i to stačilo. Do příchodu psa Gingera nic nenutilo ke spěchu a muži byli příliš zaneprázdněni prací, než aby se rozhlíželi. Dalo by se říci, že za katastrofu, k níž mělo velmi brzy dojít, byl svým způsobem odpovědný pes. Kdyby se tady totiž neukázal, Ginger by pravděpodobně neopustil své původní místo. Muži byli ještě stále zaměstnáni svým úkolem. Thellin stál a pozoroval je. Býk byl stále nehybný, jakoby otrávený takovým zacházením. Zdaleka se nechoval jako normální býk,

tedy vzpurně a tvrdohlavě. V čem to má svůj původ, Gingerovi došlo, když jeden z mužů promluvil.

„Tu zbraň už můžete odložit, šéfe," řekl. „Dal jste mu dost. Nechceme, aby si nám tady lehl na zem. Už budeme končit."

„Tak fajn," odpověděl Thellin. „Když myslíte, že už má dost, nemusím to ani vybíjet. Už to nebudeme potřebovat." Zvedl zbraň, nenuceně zamířil do živého plotu a vypálil nepotřebnou střelu.

Je třeba říci, že to pro Gingera byla neuvěřitelná smůla. Nebylo jeho chybou, že se to stalo. A Thellin nevěděl, že někdo je za živým plotem. Zbraň namířil naslepo a vystřelil bez míření, jen aby se zbavil náboje, protože se mu ho nechtělo vyndávat. Pes ho nevyčenichal.

Všechno se stalo v okamžiku, kdy vykročil k návratu. Za méně než minutu by už byl daleko odtud. Aby bylo jasno, několik kroků ušel. Současně s podivným zvukem, jakýmsi krátkým zlostným *pufnutím*, jako když někdo vystřelí ze vzduchovky, pocítil v levé ruce ostré bodnutí. Na rty se mu dral výkřik, podařilo se mu ho udusit. Podíval se na ruku. Ke svém zděšení uviděl věc podobnou tenké šipce, asi čtyři palce dlouhé, která mu vyčnívala z ruky. Poznal, co to je.

Panický strach mu sevřel hrdlo. V záchvatu vzteku sevřel šipku v pravé ruce a bez ohledu na bolest ji vytrhl. Chirurg by to takto neudělal. Ginger totiž nevěděl, že jako jehla ostrá šipka má v sobě malinký ozubec, aby vstřelená šipka nemohla sama vypadnout. Výsledkem brutálního vytržení proto byla ošklivá, hojně krvácející, roztřepená rána. I když si to neuvědomoval, protože

nebyl ve stavu, aby myslel jasně, udělal to nejlepší, co mohl. Zajistilo to volný odtok krve.

Nezastavil se, aby ránu prohlédl a něco s ní udělal. Při vzpomínce na hospodářského správce na herefordshirské farmě se v naprostém zděšení dal do běhu ve vlastních stopách podél živého plotu s jedinou myšlenkou, dojít ke svému autu nebo alespoň na silnici, kde přece jen byla naděje, že ho nějaký kolemjdoucí najde dřív, než narkotikum začne účinkovat.

Bolest nepociťoval. Snad ji umrtvil šok z toho, co se stalo, nebo samotné narkotikum. Nepřemýšlel o tom a naslepo utíkal. Za pár minut si uvědomil, že ho začíná obestírat zvláštní tupý pocit. Pokračoval v běhu, přestal však cítit své údy. Pohyboval jimi automaticky. Bez ohledu na drápance a trhající se oděv se vrhl přes další živý plot, lapal po dechu, ale utíkal dál k silnici. Dostat se kamkoli na silnici se stalo jeho utkvělou myšlenkou. Měl hrůzu, že se zhroutí někde na poli. Jeho jedinou nadějí byla silnice.

Po překonám poslední překážky se krajina kolem něho začala rozmazávat do neskutečna, jako by ji viděl přes mlhu. Stromy se mu zdály být obrovské. Zakopl o živý plot a spadl do příkopu do poloviny naplněného vodou. Vydrápal se ven, funěl jako vyčerpaný pes a poznal, že na silnici narazil někde v polovině cesty mezi odbočkou na farmu a porostem, v němž nechal auto. Násilím povzbudil svaly a vlastního ducha a vrávoravě klopýtal k porostu. Nevěděl, jestli to má nějaký význam, věděl jen, že tam musí dojít. Podařilo se mu to, ale to se už potácel jako opilec. Když došel ke kapradinovému porostu, vrhl se do něho, protože to byla nejkratší cesta k autu. Jenže mu v něčem uvázla noha, zakopl a upadl.

Marně se snažil vstát. Bylý schopen jen ležet a rukou se opírat o zem. Ztratil už vůli pokusit se vstát. Cítil, že ho opouštějí smysly. Padla na něho smrtelná únava. Chtělo se mu spát a nesnažil se tomu vzpírat.

Pomalu, velmi pomalu, jako vyčerpané dítě, se hroutil níž a níž, až mu čelo spočinulo na pravé paži. Jeho poslední myšlenkou bylo, že umírá. Nedbal na to. Bylo mu teplo a cítil se báječně pohodlně.

To bylo vše, co si uvědomoval.

KAPITOLA XV

BIGGLES JE ZMATEN

Biggles, vezoucí detektivního inspektora Gaskina, neztrácel čas cestou do Lectonu ve Wiltshire. Vyveden z duševního klidu tím, co se stalo Bertiemu a znepokojen tím, že nezná jeho momentální zdravotní stav, neměl nejmenší náladu k nenucenému hovoru. Cestou nezastavil nikde, ani na občerstvení. Zastavovala ho jedině dopravní světla.

Po příjezdu do tichého venkovského města, které bylo jeho cílem, šel přímo do nemocnice, rychle vešel do recepce a přítomné sekretářce řekl, kdo jsou.

„Okamžik, prosím," řekla mladá žena a odešla.

Vzápětí přišla vrchní sestra.

Biggles předložil svůj policejní průkaz a položil tu nejdůležitější otázku, jak se vede Bertiemu. Dověděl se, že je na tom stále stejně, tělesnou sílu neztratil. Vědomí nenabyl, ale podle náznaků jeho bezvědomí už nebude dlouho trvat. U jeho postele stále sedí policista.

„Smíme ho vidět?" zeptal se Biggles. „Kromě služebního vztahu je to můj blízký kamarád."

„Na to se budu muset zeptat lékaře," byla odpověď. „Nebo si s ním raději promluvte sám. Pojďte do čekárny, než ho seženu," Vrchní sestra odešla.

Lékař přišel, představil se a řekl: „Pokud vím, jste členy bezpečnostního sboru Scotland Yardu."

„To souhlasí," potvrdil Biggles. „Pracujeme na stejném případu jako policista, který sem byl přivezen se zraněním hlavy. Řekněte nám, prosím, jak to s ním podle

momentální situace vypadá. Mohlo by to být pro nás velmi důležité.“

„Jeho stav se zlepšuje,“ byla první dobrá zpráva. „Jednou nebo dvakrát něco mumlal. Mohlo by to být znamením, že se jeho probrání z bezvědomí blíží.“

„Smíme ho vidět?“

„Ano, ale nemuseli byste tak spěchat, dokud je ve stávajícím stavu. Jakmile nabude vědomí, okamžitě se to dovím.“

„Doktore, je podle vašeho názoru naděje, že se uzdraví?“

„Pokud nenastanou nepředstavitelné komplikace, tak by se uzdravit měl. Zdá se, že jeho tělesný stav je dobrý a právě to by mu mělo pomoci, aby se z toho dobře dostal. Naštěstí má pevnou lebku, jinak by ho rána, kterou do ní dostal, mohla okamžitě usmrtit. Lebku zlomenou nemá, je však po velmi těžkém otřesu.“

„K tomu stačila jedna rána do hlavy?“

„Ano. Určitě byl udeřen nějakým těžkým předmětem.“

„Myslíte si, že ho snad srazilo auto?“

„Ne. Jeho zranění neodpovídá bouračce s autem. V případě sražení autem by totiž měl těžké pohmožděniny a snad i několik zlomených kostí. Na těle nemá ani jedinou oděrku. Řekl bych, že byl značnou sílou záměrně udeřen do hlavy někým, kdo ho přepadl zezadu. K jeho odrovnání stačil jediný úder. Muselo k tomu dojít neočekávaně, protože kdyby kladl odpor, svědčily by o tom známky na jeho těle.“

„Předpokládáme-li, že se z toho dostane, jak dlouho, podle vašeho názoru, bude muset zůstat tady?“

„Nejméně týden, spíš dva. Může nějakou dobu trvat, než bude opravdu v plné síle. A určitě nějaký čas bude muset všechno dělat s rozumem.“

„Nebude mít trvalé následky?“

„Ne, pokud půjde všechno dobře.“

„Smíme teď za ním zajít?“

„Nevidím důvod, proč byste nemohli, když o to tak stojíte. Ovšem, dokud je v tomto stavu, asi to moc velký význam pro vás mít nebude.“

„Napadlo mi, že by možná mohl říci aspoň několik slov, která by nám poskytla klíč…“

„Bude ještě asi chvíli trvat, než nabude vědomí a bude schopen mluvit souvisle, aby vám mohl vylíčit, co se stalo. Myslím, že právě o to vám jde.“

„Ano. Vyšetřovaný případ je příliš naléhavý a třeba jediné slovo…“

„Tak dobře. Zavedu vás k němu, musím vás ale varovat, abyste ho nevzrušovali, jestli nabude vědomí.“

„Rozumím, doktore.“

Všichni se chodbou vydali do soukromého pokoje. Tiše vešli. Bertie s obvázanou hlavou a s tváří bledou jako křída nehybně ležel na posteli. Vedle něho s notesem na kolenou seděl policista. Rovněž byla přítomná ošetřovatelka.

Lékař slabým hlasem oslovil policistu: „Už promluvil?“

„Ano, pane. Právě před chvíli se trochu pohnul a dvakrát nebo třikrát opakoval stejné slovo. Znělo jako tiggles nebo biggles nebo tak nějak.“

Biggles přikývl. „Určitě volal mne. Říká se mi totiž Biggles.“ Dál hovořil k lékaři: „Znamená to, že by se mohl brzy probrat z bezvědomí?“

„Je to možné.“

„V tom případě myslím, že policistu uvolníme. Inspektor Gaskin a já to tady převezmeme za něho, vystřídáme se, abychom si mohli zajít někam se najíst. Pane, nejde o znevažování vaší práce. Navrhuji to z toho důvodu, že jestli pacient zase promluví nebo se bude snažit něco říci, my budeme pravděpodobně lépe vědět, o čem mluví. Pracujeme totiž na stejném případě, v němž jde o vraždu. Je velmi důležité, abychom věděli, co řekne.“

Policista vstal. „To je v pořádku, pane. O vašem příjezdu budu informovat svého představeného.“

„Kvůli jídlu nemusíte nikam chodit,“ ozval se lékař. „Raději byste měli zůstat tady. My vám něco připravíme.“

„To je od vás velice laskavé,“ uznal Biggles. „Váš návrh přijímám velice rád. Budu raději stále někde poblíž po ruce pro případ, že se probere z bezvědomí. Mimochodem, jak bych mohl zjistit, jestli mi tady někdo nenechal nějaký vzkaz?“

„To bude vědět sekretářka, protože přebírá všechny hovory.“

Biggles se podíval na Gaskina. „Půjdu to zjistit okamžitě, protože by tu už měla být zpráva od Gingera. Vy počkejte tady.“

Od Gingera však nedošlo ani jediné slovo. Biggles ještě požádal sekretářku, aby mu dala vědět, kdyby mu přišel nějaký hovor. Očekává ho a měl by být velmi důležitý.

Rychle snědl nemocnicí nabídnutý oběd a pak vystřídal Gaskina, aby se i on mohl najíst. Bertie se zatím

ani nepohnul, ani nepromluvil. Lékař odešel za jinými pacienty.

Odpoledne ubíhalo pomalu. Navzdory všem viditelným známkám se Bertieho stav neměnil. Biggles a Gaskin si střídavě chodili ven protáhnout tělo a zakouřit si. Do pokoje občas nakoukla zdravotní sestra. Od Gingera stále nepřicházela žádná zpráva. V době podávání čaje se vrátil lékař. Prohlédl Bertieho a při kontrole tepu povzbudivě pokýval hlavou. „Už asi nebudete muset čekat dlouho. Pamatujte ale, jakmile přijde k sobě, žádné dlouhé řeči. Možná zítra, teď ale určitě ne."

Biggles přikývl, že rozumí. Po odchodu lékaře popíjeli čaj, který jim přinesla sestra, pak Biggles řekl Gaskinovi: „Jsem překvapen, že nemám od Gingera žádnou zprávu. Myslel jsem, že mi zavolá, třeba jen aby se zeptal, jak to vypadá s Bertiem."

„Buď je něčím zaneprázdněn nebo čeká na nás, až přijedeme do Lydhurstu."

„Mohlo by být. Nečekal jsem, že se tady zdržím tak dlouho a on si to zřejmě myslel také. Máte ještě chuť se tady jen tak potloukat a ztrácet čas? Kdybyste se chtěl vrátit do Yardu, jsem schopen to zařídit."

„Když už jsem tady, tak tady zůstanu až do konce," rozhodl se Gaskin. „Doufám, že nám Bertie bude schopen říci dost, abychom tu zatracenou býčí záležitost mohli definitivně dotáhnout do konce a splnit úkol."

Biggles přikývl. „V totéž doufám i já."

Netrvalo dlouho a Bertieho víčka se zachvěla. Pak ještě několikrát. Biggles šel tiše ke dveřím a sestře, která něco ukládala do skříňky, řekl: „Myslím, že přichází k sobě. Měla byste to říci doktorovi."

Spěšně odešla. Vzápětí se do pokoje vrátila. „Řekla jsem to doktorovi," řekla, postavila se těsně vedle postele a dívala se.

Bertie otevřel oči. Dvě nebo tři minuty se upřeně, jako duchem nepřítomný, díval na strop. Pak, jako by se mu oči pročistily, pohnuly se a ulpěly na Bigglesovi. Unaveně se usmál. „Ahoj, starý brachu," vydechl. A za okamžik. „Kde jsme?"

„Jsi v nemocnici," řekl Biggles. „Někdo tě pořádně praštil do hlavy. Jen klid. Nepokoušej se mluvit. Času máme dost."

Bertieho oči si vyhledaly Gaskina. „Starý dobrák Gaskin?" řekl s úsměvem. „Vždy v pravou chvíli na pravém místě."

„Ještě jsme s tím neskončili," zabručel detektiv.

Uběhlo několik minut. Bertie se svraštělým čelem ležel v hlubokém soustředění. Když promluvil, jeho hlas byl poněkud silnější a srozumitelnější. „Teď už si pamatuji na všechno."

„Výborně," řekl Biggles. „Pokud se na to cítíš, tak nám o tom řekni, ale nijak se nepřemáhej."

Další odmlčení. Pak Bertie pokračoval: „O tom Thellinovi jsi měl pravdu. Je to on. Měl s sebou dva muže. Jeden řídí dobytčí nákladní auto, druhý Land-Rovera. Vyjeli po setmění. Zahnuli na tu úzkou venkovskou cestu a zastavili. Své auto jsem zaparkoval na poli a šel se podívat, co se tam děje. Po cestě jsem viděl přivádět zvíře a tím to pro mne skončilo."

„Viděls muže, který tě udeřil?"

„Ne. Určitě zůstal u nákladního auta a ke mně přišel zezadu. Zaslechl jsem ho, ale to už bylo pozdě. Jen letmo jsem ho zahlédl, když udeřil, jenže byla tma."

„Proč sis vyměnil auto?“

„Aby mě nepoznali. Oni mě totiž viděli v Austinu. Jak jsem se dostal sem?“

„Když jeli domů, tak tě vyklopili vedle silnice.“

Teď zasáhl lékař, který mezitím přišel. „Tak to by zatím stačilo,“ řekl.

„Ještě jeden poslední dotaz,“ řekl Biggles s pohledem upřeným na Bertieho. „Vzpomínáš si ještě na něco jiného?“

Bertie se chvíli zamyslel. „U garáže jsem viděl nákladní auto s Thellinovým jménem, když ho šofér předával k prohlídce. Ten řidič řekl, že auto nutně potřebuje k provedení důležité práce. Jestli půjdeš na farmu, buď opatrný. Je tam obrovský hlídací pes.“

Biggles vstal. „Skvělé. Tohle jsme potřebovali vědět. Teď už vypadneme.“

„Kam jdete?“

„Na Thellinovu farmu. Ginger už je tam a dává na ni pozor. Vrátíme se zítra. Měj se dobře.“

„Vy také.“

„Tak to stačí,“ ozval se lékař. „Raději už jděte.“

Biggles zamával na rozloučenou a s Gaskinem v patách vyšel z pokoje.

„Je nejvyšší čas promluvit si s tím chlapem Thellinem a s jeho muži,“ zabručel Gaskin, když se blížili k autu. „Asi bude obtížné zjistit, který z nich Bertieho praštil zabijákem a mnoho důkazů nemáme, ale jestli na jeho farmě najdeme ty ukradené býky, bude to těžko vysvětlovat.“

„Takže chcete jet do Lydhurstu?“

„Ovšem. Kam jinam? Vy snad ne?“

„Ale ano. Je stejně nejvyšší čas, abychom se dověděli, čím se zabývá Ginger. Nechápu, proč nezavolal do nemocnice. Nu, nevadí. Předpokládám, že nějaký vzkaz od něho bude na policejní stanici v Lydhurstu. Takže nejdřív zajdeme tam. Pak bychom se měli spojit s Gingerem, jistě bude mít pro nás nějaké novinky. Pochybuji, že by odjel, aniž by mi o tom dal vědět.“

„Já na tu policejní stanici rozhodně musím jít,“ řekl Gaskin. „Nemohu jenom s vaším vědomím vrazit do služebního obvodu jiných lidí. Možná i zdejší inspektor bude chtít přiložit ruku k dílu a přidá se k nám, když půjdeme k Thellinovi. Mě by to nevadilo. Podle toho, jak zacházeli s Bertiem, je to sebranka, která dovede člověka rozčílit.“

„Co máte v úmyslu říci Thellinovi?“

„Obviním ho z účasti na krádeži býka během minulé noci. Máme Bertieho svědectví. Pro začátek by mělo stačit.“

„A z vraždy Johnsona, hospodářského správce v Hertfordshire ho nechcete obvinit?“

„To ještě může počkat. Mnoho bude záležet, co najdeme v Thellinově sídle. Při troše štěstí bychom mohli objevit zbraň, kterou byl zabit Johnson. Kdybychom tam ale našli jednoho, nebo ještě lépe všechny ukradené býky, bylo by všechno mnohem jednodušší. Thellin by ztratil půdu pod nohama.“

„Nu, už brzy bychom měli být chytřejší,“ řekl Biggles, když překročili hranici hrabství Somerset.

Když dojeli do Lydhurstu, byl už pozdní večer. Šli bezodkladně na policejní stanici. Biggles si byl jistý, že tam na něho bude čekat zpráva od Gingera, z níž se doví, kam šel a proč tam šel. Po představení se seržantovi ve

službě se Biggles zeptal na zprávu od jednoho ze svých spolupracovníků.

„Není tu pro vás žádná zpráva," řekl seržant. „Jaké to je jméno?"

„Hebblethwaite. Podpis ale bude asi jen Ginger." Seržant prohlédl záznamní knihu a zavrtěl hlavou. „To jméno se tady nevyskytuje."

„A co telefonní vzkaz."

„Žádný."

„Mohl by volat, když jste tady nebyl?"

„Jsem tady od poledne a nikde jinde jsem nebyl."

Biggles se zmateně podíval na Gaskina. „Toto je něco mimořádného. Co s ním, proboha, může být?"

Gaskin pokrčil rameny. „Nemá význam ptát se mne. Řekl bych, že odjel domů."

„Něco takového by neudělal, aniž by mi o tom dal vědět. Měl zatelefonovat buď do nemocnice, nebo sem."

„Vyřešíme to brzy," řekl Gaskin. „Zavolám do své kanceláře a oni okamžitě zjistí, jestli se už vrátil do Yardu." Pak k seržantovi: „Nebude vadit, když použiji váš telefon?"

Přístroj byl postrčen dopředu, Gaskin vytočil číslo a položil otázku. Nastala odmlka, nakonec jen řekl „Díky" a zavěsil. „Ginger se do Yardu nevrátil," řekl Bigglesovi.

„Mohu vám ale říci něco jiného. Juanita zakotvila v Liverpoolu. Podle Bertieho slov o nákladním voze, který má před sebou naléhavou práci, nám asi moc času nezbývá."

Biggles si zapálil cigaretu. „Nejde mi to na rozum," řekl bezradně. „Začíná mi napadat, jestli se nedostal do nějakých potíží."

„O čem to hovoříte?" chtěl se dovědět seržant.

Gaskin ho informoval o případu ukradených býků.

„A vy si myslíte, že jsou někde tady?“

„Máme pádný důvod si to myslet. Možná byste měl svému šéfovi říci, co se děje,“ odpověděl Gaskin.

„Já mám v tomto okamžiku větší zájem najít svého spolupracovníka,“ řekl Biggles. „Možná má nějaké problémy. Brzy se sem vrátíme.“

Odešli.

„Kam jdeme?“ zeptal se Gaskin, když byli venku.

„Existuje pouze jedno jediné, co můžeme dělat,“ odpověděl Biggles, „a to obhlédnout Thellinovu farmu. Jestli je Ginger stále ještě tady, nemůže být daleko ani jeho auto. Měl za úkol hlídat farmu, bez časového omezení. Někde v blízkosti té silnice musí být. Musím přiznat, že mne to vyvádí z míry – dokonce začínám mít jisté obavy. Takové chování není totiž pro Gingera typické. Tak jdeme. Doufejme, že se nám ho podaří najít.“

KAPITOLA XVI

KDE JE GINGER?

Biggles a detektiv inspektor Gaskin se vrátili k autu a odjeli z města. Jeli po silnici vedoucí kolem farmy Lockley Manor. Když dojeli k benzínové pumpě, Biggles zajel pro benzín a olej. Během plnění nádrže řekl dívce obsluhující čerpadlo: „Předpokládám, že se u vás během dne zastaví mnoho aut."

„Ne víc, než stačíme obsloužit," řekla stručně.

Zatímco benzín tekl do nádrže, Biggles pokračoval: „Vzpomenete si, jestli jste dnes viděla jet kolem černý vůz Humber? Hledám jednoho svého kamaráda."

„Jeden se tady zastavil pro benzín."

„V kolik hodin to tak asi bylo?"

Dívka s hadicí v ruce se zamyslela. „To vám mohu říci přesně. Bylo to brzy po dvanácté."

„Jak si při tolika autech, které musíte obsloužit, můžete pamatovat právě toto?" zvědavě se zeptal Biggles.

„Protože k tomu došlo, když se tady právě zastavil jeden z Clayových dobytčích nákladních vozů a řidič se vyptával, jak dojede na farmu Lockley Manor."

„Chápu." Biggles mrkl na Gaskina, který stále seděl na sedadle, měl však stažené okno. Pak znovu oslovil dívku: „Kterým směrem ten Humber pak odjel?"

Dívka ukázala. „Toto je cesta na farmu a Humber odjel hned za nákladním autem."

„Díky. A blahopřeji vám k tak dobré paměti," řekl Biggles, když platil. Pak nastoupil do auta a odjel.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Gaskin.

„Slyšel jste, co ta dívka řekla o dobytčím nákladním voze. To odpovídá tomu, co nám řekl Bertie. Když jsem zastavoval u těch čerpadel, myslel jsem jen na benzín, nákladní auto pro převoz dobytka mi ani nenapadlo. Považuji za jisté, že Ginger jel za tím autem, co tu zastavilo a jehož řidič se vyptával, jak se dostane na farmu Lockley Manor. Považuji za logické, že se Ginger tak zachoval.“

„Přece ho nesledoval až na farmu.“

„To určitě ne. Jak by to mohl zdůvodnit? Ono to ale nebylo nutné. Stačilo mu vědomí, že ten vůz opravdu na farmu odjel. Je vhodné si uvědomit, že musel jet právě tudy, to znamená, že tady někde musí být. Možná chtěl odněkud pozorováním zjistit, jestli a kdy ten vůz z farmy odjede.“

Biggles jel pomalu. Minuli soukromou cestu, vedoucí na farmu. Podívali se na ni, ale nezastavili. Nic zajímavého však neuviděli. Když pak jeli dál, Biggles řekl: „Ginger by nebyl tak hloupý, aby zaparkoval někde tady, kde by ho z farmy bylo vidět. To by mohl zrovna zajet přímo na farmu. Zajímalo by mne, jak asi daleko mohl odjet.“

„To můžete odhadnout stejně dobře jako já,“ odpověděl Gaskin. „Jestli chtěl tu farmu sledovat, nemohl odjet příliš daleko.“

Biggles nechal auto pomalu dojet ještě asi dvě stě yardů, pak zahnul k okraji silnice a zastavil. „Nezdá se mi, že by mohl být někde tady,“ poznamenal. „Myslím, že dál už nemá smysl jet. Jestli tudy jen projel, může už být o míle dál – pokud se ovšem nevrátil. I to se mohlo

stát. V případě, že se ten nákladní vůz objevil znovu, jel zřejmě za ním.“

„Moment!“ přerušil ho najednou Gaskin, upřeně se dívající ze staženého okna. „Tady to vypadá, jako kdyby tam vjelo nějaké auto nebo něco podobného.“ Ukazoval na širokou stopu stlačeného kapradinového porostu, pokračující do nízkého křoví, blízko něhož zůstali stát. Vystoupil a podíval se bedlivěji. „Ano, na mou duši!“ vykřikl. „Tamhle je nějaké auto. Černé auto. Vidím jeho střechu.“

Biggles bleskově vystoupil. „Kde?“

„Tamhle.“

Biggles začal utíkat. „Vždyť to je jedno z našich,“ vykřikl.

„Tak tady zaparkoval,“ zabručel Gaskin, když došel k autu. „Není tady?“

„Ne,“ řekl Biggles. rychle prohlížející auto. „Motor je ledově chladný. Kam, k čertu, mohl jít?“

Gaskin si nacpal dýmku. „To vypadá na pěknou, ale zdlouhavou hru,“ bylo vše, co k tomu řekl.

Biggles se rozhlížel nízko nad zemi v blízkém okolí auta. „Gingere!“ zvolal.

Žádná odpověď.

Biggles znovu vykřikl jméno.

Stále žádná odpověď.

„Nemá význam tady pokřikovat,“ podotkl Gaskin. „Ginger tady není. Kdyby tu byl, slyšel by nás přicházet. Co hodláte udělat s tím autem?“

„Myslím, že by bylo rozumné nechat ho tam, kde je,“ odpověděl Biggles s nádechem bezmocnosti v hlase.

„Chcete snad čekat, až si pro něj přijde?“

„Jsem z toho úplně vedle a nenapadá mi nic rozumného, co by se dalo udělat.“

„On si nakonec pro to auto dřív nebo později stejně přijde.“

„Ano, ale kdy bude to později? Může být pryč ještě několik hodin. My se tady nemůžeme potulovat celou noc. Proč mi ten rošťák nenechal žádnou zprávu –“

„Nu, nenechal, tak na to zapomeňte,“ klidně konstatoval Gaskin.

Pomalu se vraceli k silnici. Zůstali tam stát a Biggles se rozhlížel všude kolem sebe. Zapálil si cigaretu. Gaskin si rovněž zapálil vyhaslou dýmku a odhozenou zápalku přišlápl nohou. Vzápětí se s vytřeštěnýma očima díval na zem a ztuhl.

„Pojďte sem,“ řekl podivným hlasem.

Biggles k němu přistoupil. „Co je?“

Gaskin ukázal. „Jestli toto není krvavá skvrna, sním svůj klobouk. Hleďte! Tady je další.“ Pohledem došel až ke kapradinovému porostu. Pomalu šel k úzké stopě, kde byl porost pošlapán. „Připadá mi to, jako kdyby sem přišel někdo – někdo kdo krvácel.“

Biggles se nezastavil, aby k tomu něco řekl. Šel dál po zřetelné stopě s občasnými krvavými místy. Najednou se vrhl dopředu a vykřikl: „Ach, Bože! Tady je. Určitě je mrtvý.“

Přiběhl Gaskin. Oba poklekli vedle těla s tváří k zemi, čelem spočívající na ruce. Obrátili ho.

„Není mrtvý, ještě dýchá,“ tvrdil Gaskin.

„Odkud je ta krev?“ Bigglesův hlas byl plný napětí.

„Tady z té ruky. Podívejte se na ni. Máji zatnutou v pěst.“ Gaskin zvedl krví poskvrněnou ruku. „Zřejmě mu

skrz ni proletěla kulka, ale už to muselo být před nějakou dobou. Krev je sražená a rána už nekrvácí.“

„Co je toto?“ Biggles s popelavou tváří zvedl druhou Gingerovu ruku. Rozevřel prsty a vyndal z nich štíhlou trubičku s ostrou špičkou. Pak ji zvedl. „Vždyť to je střela,“ řekl pochmurně. „Byl postřelen stejným nábojem, jaký zabil Johnsona. Jen až budu moci toto lumpa chytit pod krk –“

„Jen klid,“ přerušil ho Gaskin. „Teď momentálně nezáleží na tom, co jim uděláte. Je tu něco mnohem důležitějšího, tak se to snažme vyřešit.“

„Měli bychom ho odvézt k lékaři.“

„Tak okamžik. Nejprve se podívejme na tu jeho ruku, abychom mohli posoudit, jak je to špatné. Nic tady nevidím, protože to má zalepené blátem a krví. Zajdu pro trochu vody tamhle do příkopu.“ Gaskin rychle odešel a hned byl zpátky s namočeným kapesníkem, kterým Gingerovu ruku očistil. „Ono to nevypadá nijak zle,“ poznamenal. „Mám dojem, že tu zatracenou věc vytrhl brzy po svém zasažení. Podívejte se, na konci má ozubec jako na rybářském háčku. O něm sice nevěděl, velice dobře však poznal, co to je, a proto bez rozmýšlení tu střelu vytrhl, aby mu do těla nepronikla plná dávka toho svinstva.“

„Ta stačila k usmrcení Johnsona,“ drsně připomenul Biggles.

„Ten dostal plnou dávku. Protože nevěděl, co ho zasáhlo, nic s tím neudělal. Ginger to věděl. Barbituráty vás uspí, aniž by vás usmrtily – ovšem, pokud si jich nevezmete nadměrnou dávku. Řekl bych, že toho do těla dostal dost, aby ho to uspalo.“

„Vaše úvaha je opravdu potěšující,“ připustil Biggles. „Proč si to myslíte?“

„Vůbec nechápu, jak mohl být zasažen právě sem. Zřejmě byl někde dál od auta, když k tomu došlo. Snažil se sice k autu dojít, ale k tomu už neměl dostatek síly. Dokazuje to krev na silnici.“

„Rozumím vám.“

„Kdyby do něho vnikla ta látka všechna, určitě by tak daleko nedošel.“

„To je pravda. Stejně ale bude lepší, když ho odvezeme do Lydhurstu. Nějaký doktor by snad mohl pro něho něco udělat.“

„Ovšem, jestli některého v tuto dobu najdeme doma.“

Biggles neodpověděl. Šel k příkopu, vrátil se s vlastním namočeným kapesníkem a začal z Gingerovy tváře odstraňovat špínu a kousky kapradin, přilepených k pleú.

Ginger najednou překvapivě promluvil, nebo spíš nedůtklivě zamumlal. „Nech mě být.“

„To jsem já – Biggles,“ rychle řekl Biggles. A bokem. „Už zřejmě brzy přijde k sobě. Šéfe, přineste trochu vody.“

Zatímco Gaskin šel pro vodu, Biggles pohnul Gingerem do pohodlnější polohy. Sundal mu sako, smotal ho a zasunul mu ho pod hlavu. Ginger, aniž by otevřel oči, se ho snažil odstrčit. „Nech mě být,“ opět řekl ospale. „Chce se mi spát.“

Gaskin se vrátil a postříkal Gingera po tváři. „Ta rána na ruce není nic moc,“ řekl. „Trochu krve sice ztratil, ne však tolik, aby to mělo na něho nějaký vliv. Zatím je pod vlivem vstřeleného narkotika, po němž sice

bude nějakou dobu spát, ale zřejmě není dost silné, aby mu vážně ublížilo. Trochu té látky z něho také vyteklo spolu s krví.“

„Je mokrý skrz naskrz,“ poznamenal Biggles. „V době deště určitě nebyl v autě. Zajímalo by mne, kde byl a co tam dělal. Tady už s ním víc asi nejsme schopni udělat. Odvezeme ho do Lydhurstu.“

Ginger otevřel oči. „Co to bylo?“ zamumlal.

„To jsem já – Biggles,“ hlasitě řekl Biggles.

„Promiň,“ ospalým hlasem řekl Ginger.

„Snaž se probrat.“

„Nejde to.“ Ginger zavřel oči a svěsil hlavu.

„Odvezme ho k lékaři,“ řekl Gaskin. „Možná mu bude moci něco dát, aby se dřív probudil.“

Ginger opět otevřel oči. „Co se stalo?“ zeptal se poněkud normálnějším hlasem.

„To my čekáme, že nám to řekneš,“ odpověděl Biggles. „Tak jen do toho. Vzpamatuj se. Když to zkusíš, určitě to dokážeš.“

„Nejsem schopen – se probudit,“ řekl Ginger. „Chce se mi – spát.“

Biggles vstal a Gaskinovi řekl: „Řeknu vám, šéfe, co uděláme. Vy zajeďte s jeho vozem na silnici, já zatím zůstanu s ním. Pak ho spolu nějak dovlečeme k autu a naložíme. Tady už leží příliš dlouho.“

„Navrhnu vám něco jiného. Nezapomínejte, že jsme sem přijeli zajistit toho mizeru Thellina, jinak bychom o ty zatracené býky mohli přijít. Já rychle zajedu do Lydhurstu, policii oznámím, co se děje a doktora přivezu sem.“

„Jaký to má smysl?“

„Jestli ti býci opustí farmu a budou odváženi po této cestě, uvidíte projíždět nákladní vozy. Pokud vím, Juanita je už zakotvena, proto nebude dlouho trvat a býci budou odváženi do Liverpoolu. Thellin už je tady déle nechce mít. Někoho jiného určím, aby sledoval druhou cestu pro případ, že vozy nepojedou tady tímto směrem. Myslím, že Gingerův stav není vážný. Zdá se mi, že už se probírá. Je to jen otázka času.“

„Tak dobře,“ uznal Biggles. „Měl byste se sem ale vrátit dřív, než půjdete na farmu, pro případ, že mi Ginger bude schopen říci něco významného.“

„Dobře. Nejdřív odvezu jeho auto na silnici. Možná ho budete potřebovat a já odjedu v tom našem.“

„Fajn. Udělejte to tak. Dejte se do toho. Už bude brzy tma.“

Gaskin odešel ke Gingerovu autu. Biggles dělal přípravy k odvedení Gingera, až bude vůz na silnici. Gaskin se vrátil za několik minut a řekl: „Všechno je připraveno. Pomohu vám s ním. Posadíme ho raději na zadní sedadlo. Bude tam mít víc místa než na předním sedadle a nebude vám překážet v řízení.“

„Okamžik. Snaží se něco říci. Můžete si ho poslechnout.“

Ginger se ve skutečnosti snažil posadit. Oči měl otevřené, s mluvením však měl stále potíže, nebyl schopen zformulovat slova. Dvakrát nebo třikrát řekl: „Býci.“

„Co je s býky?“ napovídal mu Biggles.

„Vy je – nepoznáte.“

„Proč ne?“

„Jsou – přemalováni.“

„Cože jsou?“

„Přemalováni.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem muže – malovat.“

„Sakra!“ vyhrkl Gaskin.

„Tys byl na farmě?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Takže postřelen jsi byl tam?“

„Ano. Ale – oni – mě neviděli. Byl jsem – za živým plotem. Byla to – náhoda.“ Ginger zmlkl, vysílen tak dlouhým hovorem.

„Výborně,“ řekl Biggles Gaskinovi. „To nám teď stačí. Dovedeme ho teď do auta. Vy pak sebou budete muset hodit.“

Ginger, zčásti podpírán, někdy nesen, se dostal ke svému autu, stojícímu na kraji silnice směrem k Lydhurstu. S jistou potíží ho usadili v opřené poloze na zadní sedadlo. Ukázalo se, že tělesným pohybem nabyl větší síly, protože stále něco mluvil, i když většinou nesouvisle.

„Tak teď se do toho vrhněte, šéfe,“ naléhavě řekl Biggles Gaskinovi. „Asi už nám nezbývá příliš mnoho času, jestli chceme překazit odjezd nákladních vozů s býky. O Gingera se postarám. Vraťte se, jakmile to bude možné.“

„Výborně,“ odpověděl Gaskin a odjel v autě, v němž tam přijeli.

KAPITOLA XVII

PRÁVĚ VČAS

Chvíli po Gaskinově odchodu Ginger ležel klidně, jako by si dával dohromady paměť. Biggles seděl před ním a pozoroval silnici ve směru k farmě Lockley Manor. Byl už pozdní večer a světla začínalo ubývat, i když ještě nebylo takové šero, aby bylo nutné rozsvítit světla aut.

Když Ginger zase promluvil, bylo očividné, že se zotavuje rychle. Z očí mu zmizel náznak omámenosti. Hlas byl prakticky normální a ani už nepolykal hlásky. Od jeho nešťastné příhody uplynuly víc než tři hodiny.

„Je mi to líto," řekl zkroušeně. „Nechci se omlouvat, jsem však nucen říci, že to byla krutá osudová náhoda, která mne do té šlamastyky zahnala."

„Proč jsi na tu farmu šel?"

„Nu, musím přiznat, že jsem z promočení při čekání v tom živém plotě začínal být otrávený. Auto jsem přece nemohl zaparkovat tam, kde by na něho bylo z farmy vidět."

„To chápu."

„Něco se tam dělo a přijížděla nějaká vozidla, tak jsem se rozhodl odvážit se rizika a pokusit se z větší blízkosti zjistit, co se tam děje. Měl jsem za to, že i když mne někdo uvidí, nezjistí, co tam dělám. Podle Bertieho fotografie se to zdálo být snadné a živé ploty se nabízely jako dobrý úkryt. A fungovalo to báječně."

„Jdi k věci. Co jsi viděl?"

„Tak si podrž klobouk, protože to s tebou zamává stejně, jako to zamávalo se mnou, když jsem zjistil, co se

tam děje. V chlévě byl za nos přivázaný býk a dva muži ho natírali barvou. Třetí muž, kterého jsem považoval za Thellina, tam jen stál a dohlížel. Něco měl v ruce, ale nepoznal jsem, co to je. Podle toho, jak klidně ten býk stál, si myslím, že dostal uklidňující prostředek pomocí střely. Jsem si skoro jistý, co řekl jeden z mužů Thellinovi. A sice, že podle něho ten býk už další dávku nepotřebuje. Z toho mohu jen usuzovat, že Thellin tam stál připraven dát býkovi další dávku, kdyby začal zlobit. Thellin pak řekl, že náboj zlikviduje a namířil do živého plotu. Výstřel jsem slyšel. Právě jsem odcházel. Znělo to jako vzduchová pistole."

„Kdes byl?"

„Za živým plotem."

„Jsi si jistý, že tě neviděl?"

„Naprosto. Podle jeho nenuceného chování jsem usoudil, že o přítomnosti někoho nepojal ani to nejslabší podezření. Něco mne udeřilo do ruky. Když jsem viděl co to je, dovedeš si představit, jak mi zatrnulo. Vytrhl jsem tu věc a utíkal pryč, nejdříve z farmy a pak dál v naději, že doběhnu až k autu. Pak jsem ale poznal, že mi to nevyjde. Ještě si pamatuji, že se mi začaly motat nohy – a to je všechno."

„Takže není pochyb, že ti býci jsou na Thellinově farmě?"

„Není. Určitě je tam jeden. Nemohu říci, že jsem ho poznal, ale proč by malovali zvíře, když to je tak špinavá práce?"

Biggles souhlasil. „A co ta vozidla, která jsi viděl?"

„Na farmě byly dva dobytčí nákladní vozy. Vypadaly připravené k odjezdu, takže jestli je chceš zastavit, měl by sis plivnout do dlaní. Jeden z nich patří

muži jménem Clay. Je to ten vůz, na němž je napsáno jeho jméno. Viděl jsem ho přijet. Byl jsem u benzínové stanice, když tam řidič zastavil a vyptával se na cestu na farmu Lockley. Zřejmě tam ještě nikdy nebyl. Myslím, že se v tom zlodějském kšeftu neveze, protože jsem ho pak viděl odjíždět v Land-Roveru.“ Ginger se odmlčel.

„Nákladní auto nechal na farmě,“ pokračoval. „Podle toho si myslím, že ti býci už brzy budou někam cestovat. Cítím se už poměrně dobře, jen se trochu chvěji.“ Ginger se zvedl do polohy v sedě a zatvářil se, jako kdyby si najednou na něco vzpomněl. „Jak to vypadá s Bertiem? Viděls ho?“

„Ano. Daří se mu dobře,“ odpověděl Biggles. „Je ještě v nemocnici a asi tam ještě chvíli zůstane.“

„Co se mu stalo?“

„Teď nemám čas, abych ti to podrobně pověděl. Sledoval dobytčí nákladní vůz a dostal obuškem po hlavě.“

Ginger chtěl vědět víc podrobností, ale přece jen se zeptal: „Kde je Gaskin? Viděl jsem ho nebo jsem si ho jen představoval?“

„Viděls ho. Odjel do Lydhurstu informovat místní policisty. Možná přiveze doktora, aby tě prohlédl. Měl by se už brzy vrátit.“

„Já přece žádného doktora nepotřebuju. Je to jen ztráta času. Už jsem O.K.. V ruce cítím tepání, ale to není nic hrozného. Zavinil jsem si to sám, protože jsem nebyl dost rychlý, abych si tu zatracenou šipku z ruky vytrhl rychleji. Nu, já vím, zdržel jsem se představou, co se stalo Johnsonovi na farmě v Hertfordshire.“

„To ti rád věřím,“ soucitně řekl Biggles. „Ale stejně, okamžité vytržení šipky bylo tím nejlepším, cos mohl

udělat. Dostals zřejmě jen malou dávku toho narkotika. Jestli, jak si myslíš, byl ten býk už uklidněný, Thellin by mu asi nedal plnou dávku ze strachu, že by ho tím mohl zabít.“

„Měl jsem si tu šipku vzít.“

„Vždyť sis ji vzal. Když jsme tě našli, svírals ji v druhé ruce.“

„Co teď chceš podniknout? Vtrhnout na farmu?“

„Asi ano, bude to ale záležet na Gaskinovi a na jeho domluvě s místní policií. Jestli do toho budu moci mluvit, tak půjdeme na farmu. Musíme najít ty býky, nebo se nám náš případ rozpadne pod rukama. Vidím přijíždět nějaká auta. Jsou tři. Myslím, že z Lydhurstu přijíždí Gaskin s několika policisty. Je to výborné. Jestli se budeme chtít vypořádat s těmi lidmi na farmě, asi budeme potřebovat každou ruku navíc.“ Biggles vystoupil z auta a čekal.

Tři auta zastavila a silnice najednou ožila muži. Z prvního auta vystoupili Gaskin a superintendant policie, což, jak se ukázalo, byl vedoucí superintendant detektivů Roberts z policie hrabství. Z druhého auta vystoupil seržant a tři konstáblové. Ze třetího lékař, který občas spolupracoval s policií. Přijel ve vlastním voze a šel přímo ke Gingerovi. Biggles je nechal spolu a dal se do hovoru s Gaskinem.

„Jaký je další postup?“ zeptal se.

„Jde se na farmu. Superintendant přebírá velení. Podrobně jsem ho informoval. Říká, že Thellin je svobodný mládenec, tak by měl být doma sám. Mysleli jsme si, že byste měl zájem jít s námi. Co chcete udělat s Gingerem?“

„Promluvím si s lékařem.“

Biggles šel k autu, kde našel Gingera s odborně zavázanou rukou. Doktor nu také dal nějaké léky.

„Bude v pořádku," řekl lékař. „Mne už potřebovat asi nebude, ale měl by se v práci nějakou dobu šetřit a úplně nejlepší by asi bylo, kdyby byl někdo stále v jeho blízkosti."

Ginger to slyšel a řekl: „Jen se do toho dej. Mně tady bude dobře."

Biggles se obrátil ke Gaskinovi. „Doktor říká, že je v pořádku," informoval ho. „Měl by ale zůstat tady, pokud možno s někým. Já na tu farmu půjdu s vámi rád. Mohl by s ním zůstat jeden z těch místních mládenců?"

Gaskin promluvil se superintendantem a bylo to zařízeno.

„Tak jdeme," řekl.

Gingerovo auto zůstalo na místě a v něm konstábl, ostatní auta jela za sebou na farmu. Vpředu jeli superintendant se seržantem a se dvěma konstábly. Ten třetí zůstal s Gingerem. Ve druhém autě byli Biggles s Gaskinem. Za nimi ve vlastním voze jel lékař. V těchto okamžicích pravděpodobně nikomu nenapadlo, co se může přihodit a co se opravdu pak stalo. Vše proběhlo tak rychle, že za několik minut bylo po všem.

Vedoucí auto už přijíždělo k soukromé cestě na farmu, když z ní pomalu, ve shodě s dopravními předpisy, vyjížděl dobytčí nákladní vůz. V závěsu za ním jel druhý. Oba vjely na silnici a pokračovaly do Lydhurstu.

Řidič vozu místní policie zareagoval s chvályhodnou duchaplností, když přidal plyn a zapnul houkačku. Oba nákladní vozy reagovaly správně, sjely blíž k travnatému kraji silnice, aby udělaly místo k předjetí.

Superintendantovo auto okamžitě zrychlilo a předjelo je asi o sto yardů. Pak řidič náhle zabrzdil, auto natočil napříč silnice a zablokoval ji.

Řidiči nákladních vozů v těch chvílích jen stěží tušili pravdu a asi se jen divili, co to má znamenat. Aby se vyhnuli srážce, museli zastavit. Vedoucí auto zabrzdilo tak náhle, že mu kolega málem najel do zadní části vozu.

Jakmile však ze všech dveří auta blokujícího silnici vyskočili uniformovaní policisté, nemohli řidiči nákladních vozů pochybovat o důvodu zablokování silnice. Řidič ze zadního vozu dal najevo, že situaci pochopil tím, že vyskočil a začal utíkat zpátky na farmu. Ale to už byli na silnici také Biggles a Gaskin, kteří ho zastavili a po krátkém přetahování přemohli.

„Hra skončila," řekl vážně Gaskin.

„Co to má znamenat?" durdil se muž.

„Měl byste to vědět," řekl Gaskin. „Chceme si prohlédnout, co máte ve svých vozech. Je možné, že z toho vyjdete bez poskvrny. Kam jste měli namířeno? Do Liverpoolu?"

Muž se zatvářil ohromeně. „Vy o tom víte?"

„Víme toho mnohem víc."

Muž pokrčil rameny, „Tak jo. Vezeme nějaký dobytek do Liverpoolu. A co má být?"

„Tím dobytkem máte na mysli býky?"

„Ano."

„K tomu dobytku je tu ovšem ještě něco navíc," energicky dodal Gaskin. „Taková drobná maličkost – vražda."

V tom okamžiku se k Bigglesovi a Gaskinovi připojili superintendant a jeho muži se svým vězněm,

který Gaskinova slova musel slyšet, protože řekl: „O jaké vraždě to tady mluvíte?“

„Nemusíte se tvářit jako nemluvně,“ řekl Biggles. „Dobře o ní víte.“

„Vím jenom to, co jsem si o ní přečetl v novinách.“

„Chcete tím říci, že s vraždou pracovníka farmy v Hertfordshire nemáte nic společného?“ vložil se superintendent.

„Samozřejmě.“

„Tak kdo ji provedl?“

Žádný muž nezapíral. Teprve teď si zřejmě uvědomili vážnost svého postavení. „Thellin,“ řekl jeden.

„To je pravda,“ řekl druhý. „Udělal to Thellin. Ten nedovolil nikomu ani sáhnout na tu podivnou pistoli.“

„Kde je Thellin?“

„Před pěti minutami byl v domě.“

„A co Cordino?“ opět se ozval Biggles. „Je tam také?“

„Ne, ten už je na cestě do Jižní Ameriky.“

„Tak si půjdeme poslechnout, co nám řekne Thellin,“ rozhodl superintendant.

Oba zajatci byli spoutáni pouty dohromady a konstáblem odvedeni. „Chovejte se slušně,“ zazněla varovná slova na jejich adresu.

Nákladní vozy s rozsvícenými světly, protože už byla skoro tma, byly ponechány na místě. Ostatní auta se obrátila a po příjezdové cestě jela k domu farmy. Zastavila před dveřmi. V předsíni bylo světlo, rovněž v přilehlém pokoji v přízemí. Všichni vystoupili z aut. Superintendant, seržant a konstábl šli ke dveřím. Seržant hlasitě zaklepal.

Tento postup byl podle Bigglesova názoru špatný, jak později řekl Gaskinovi.

Dveře zakrátko otevřel muž, kterého přišli vyslechnout. Dříve, než mohlo být proneseno jediné slovo, muž po ostrém pohledu na příchozí jim praštil dveřmi před nosem. Uvědomil si zřejmě, že ty uniformy mohou znamenat jenom jedno jediné. V zámku zaskřípal klíč. Závora byla zašoupnuta.

„Judkinsi, zajděte k zadním dveřím," řekl superintendant policistovi, „a dohlédněte, aby neutekl tamtudy." Počkal, až muž zaujme své postavení, pak zaklepal znovu a řekl: „Tak vyjděte! Otevřete!"

Odpověď žádná.

Příkaz byl zopakován.

Policisté stáli a čekali na odpověď, když najednou bylo ticho přerušeno výstřelem někde v domě. Světlo v přízemí se pohnulo. Všem určitě napadlo, co se stalo. Superintendant jednal okamžitě. „Vyrazte ty dveře," vyštěkl.

Po několika nárazech rameny se dveře rozletěly. Superintendant vešel dovnitř první. Dveře osvětleného pokoje byly pootevřené. Superintendant do nich strčil, otevřel je dokořán, pak udělal jeden krok dopředu a v mlhavém kouři se zastavil.

Pokoj byl zařízen jako kancelář. Thellin ležel na podlaze se zbraní vedle sebe. Krev svědčila o konci příběhu.

„Doktore," zvolal superintendant. „Pojďte sem."

Doktor, čekající za dveřmi, vstoupil. Na okamžik se zastavil nad mužem na podlaze, ale pak si narovnal záda. „Tady už není pro mne žádná práce, tady už nemůže

nikdo nic udělat,“ konstatoval stroze. „Ustřelil si polovinu hlavy.“

Superintendant zavrčel. „Hm. Nedovedl se s tím smířit. Nu, aspoň tím všem ušetřil mnoho starostí. Seržante, zůstaňte tady, já zatím zařídím nezbytná opatření. Vrátím se co možná nejrychleji.“

Všichni odešli.

„Myslím, že zbytek už mohu nechat vám,“ řekl Gaskin superintendantovi.

„Já si s tím poradím.“

„Co uděláte s těmi býky?“

„Něco najdeme, aby měli kde být přes noc.“

„V tom případě se vrátím do Londýna.“ Gaskin se obrátil k Biglesovi a pokračoval. „A co vy?“

„Gingera odvezu domů v autě, v němž sedí. Vy si vezmete to, ve kterém jsme sem přijeli. Navštívím vás zítra dopoledne. Přijdu brzy, protože musím zajet do Lectonu. Slíbil jsem se podívat na Bertieho pokroky.“

„Dobře,“ souhlasil Gaskin. „Zůstaneme při tom.“ Pak se se superintendantem rozloučil slovy o příští spolupráci. Načež se všichni rozešli.

KAPITOLA XVIII

NĚKOLIK SLOV NA KONEC

Detektiv superintendant Roberts ze somersetské policie měl možná pravdu, když poznamenal, že sebevražda Waltera Thellina možná mnoha lidem ušetří mnoho starostí. Nepochybně myslel na nahromaděné důkazy a na dlouhé soudní řízení. Několik otázek však přece jen zůstalo nezodpovězeno.

Nelze pochybovat, že Walter Thelin byl mozkem operace kradení býků. On tím určitě plnil nějakou objednávku, protože zbraň, která to darebáctví umožnila, pro tento účel upravená pistole na stlačený vzduch, byla při prohlídce pokoje nalezena v jeho psacím stole. Na ampulkách, které našel Biggles, byly otisky jeho prstů. On sám se však už dostal mimo jakýkoli dosah policie, takže něco takového nemohl ani uznat ani odmítnout.

Proč se dal na cestu zločinu by ovšem mohl zodpovědět jenom on sám. Záznam měl čistý. Finanční problémy neměl. Mohla ho k tomu vést jedině hrabivost podporovaná přesvědčením, že nebude přistižen. Věděl, že trh na býky je otevřený, takže s jejich zužitkováním by nenastaly potíže. Navíc, ta zvířata by stejně byla dopravena do zahraničí, kde by je nikdo nemohl vystopovat. Tak nějak si to určitě představoval, jenže vývoj událostí postupoval poněkud jinak.

Cordino, který je mimo dosah v Jižní Americe, nemohl být vyslechnut, proto nemohlo být zjištěno, v jakém rozsahu byl do toho zapleten. Věděl vůbec, co

Thellin dělá? Ale ať byl vinen nebo nevinen, jistě by jakoukoli povědomost o krádežích odmítl.

Dva muži, kteří byli přistiženi při odvozu býků do Liverpoolu, pravděpodobně řekli všechno, co věděli. Přiznali svou vinu na odvážení býků, ne však za vraždu, ani za způsobené „bolestivé ublížení na těle“ udeřením Bertieho do hlavy. Ovšem jeden z nich to přece jen musel být. Jako spoluviníci na zavraždění Johnsona, hospodářského správce farmy, byli odsouzeni na mnoho let do vězení. Nezachránilo je ani jejich tvrzení, že Thellin neměl v úmyslu zabít muže, který je přistihl při odvádění býka, že ho chtěl jenom umlčet – což mohla být pravda. Kapitán Juanity, lodě pro převoz dobytka, byl vyslechnut před vyplutím z Liverpoolu – ovšem bez nákladu, pro který přijel. Přísahal, že nic neví o žádných ukradených bycích. Dostal příkaz odplout do Liverpoolu a vyzvednout nějaký dobytek, a to udělal. Je možné, že mluvil pravdu. Protože scházel důkaz, který by jeho výpověď vyvrátil, muselo být jeho tvrzení přijato.

Pracovníci firmy Enocha Claye, vlastníka jednoho z dobytčích nákladních vozů, použitých k přepravě býků do Liverpoolu, neměli ponětí, co se ve skutečnosti dělo. Dobytčí vůz pronajali Walteru Thellinovi za běžných obchodních podmínek. Vlastník benzínové stanice, která v tomto případě sehrála významnou úlohu, uspokojil policii prohlášením, že o tom, co dělal Walter Thellin, neměl ani ponětí.

Všechna ukradená zvířata byla samozřejmě vrácena vlastníkům. Vyslechnut byl i Oswald Thellin, bratr mrtvého muže, který přišel o býka jako první farmář. Policie přijala jeho výpověď. Řekl, že se se svým bratrem už před dávnou dobou pohádal a rozešel se s ním a že od

té doby u něho nebyl. Takže proč Walter Thellin udělal první nájezd na bratrovu farmu, je další otázka, kterou nelze s jistotou zodpovědět. Oswald sám si myslí, že k tomu došlo následkem záštiplné zloby. Biggles měl však pocit, že mnohem pravděpodobnějším důvodem byla Walterova úvaha, že když to provede, vyhne se tomu, aby na něho padlo jakékoli podezření.

Biggles a Gaskin nakonec dospěli k následujícímu názoru. Cordino přijel do Anglie, stejně jako minulá léta, nakoupit nějaká prvotřídní zvířata. Peníze pro něho nebyly problémem. Když ale vlastníci určitých býků, o něž Cordino tak stál, je odmítli prodat, je možné, že se se svým zklamáním svěřil Walteru Thellinovi. Co se mezi nimi odehrálo, to se nikdy nikdo nedoví, je však možné, že když Walter Thellin ucítil vhodnou příležitost nahrabat si snadno vydělané peníze, nabídl se, že zjistí, jestli se v tom nedá něco dělat.

Co udělal, to víme. S vědomím, že býky není možné koupit, vymyslel způsob, jak k nim přijít jinak. Plán mu vycházel, jenže pak udělal chybu, kterou velmi často dělávají zločinci po prvním povzbudivém úspěchu, a sice, že si zopakují to, co se zdálo být tak snadnou cestou k penězům.

Lord Dubray, rozradostněný návratem svého slavného býka, telegraficky poblahopřál Letecké policii. Jako drobnost lze uvést, že Bertie přijal pozvánku strávit dobu rekonvalescence na farmě Framling Towers. Za tři týdny se dokonale zotavený vrátil do práce.

Ginger netrpěl ničím, když ho přešlo nachlazení z promočení. Během týdne byl v normálním stavu, ale do konce života bude mít na levé ruce jizvu, která mu bude připomínat Případ mizejících býků.

K dalším krádežím už nedošlo.